

POLİTİK-GÜNDEM

BATAN GEMİNİN ŞOVENİZM
RÜZGARIYLA YÜRÜTÜLMESİ

EMEK

KRİZİN GÖLGESİNDE TIRMANAN
YOKSULLUK

POLİTİK-ANALİZ

YEREL SEÇİM ÖNCESİ FAŞİZMİN
"SEÇİM"LERİ BELİRLEYEN
GÜNDEMİNE DİRENMEK!

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

11 Ekim 2018

Yıl:1

Sayı:20

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi2.net

ISSN:2630-5526

yükselen GEÇİNEMİYORUZ Çılgınlıdır!

ANALİZ

**Ekonomide "Üst Akıl"a Devredilen
Direksiyon**

Emperyalist tekeller, Türkiye bankacılık ve finans sektörü önemli riskleri barındırırsa da kendileri için hala 'sağlam' bir sisteme sahip olduğu fikrindedir. Bu fikir elde edilen ticari-hukuki ayrıcalık ve garantilerden ileri gelmektedir. ■ s.10-11

GÜNDEM

**İDLİB:
"Alış ve Satış" Pazarı!**

Türk devletinin, ABD emperyalizminin önünde yürüme niteliği yoktur. Bunu bilen ABD, Türk devletinin Suriye'de kalmasını istemekte; ona biçtiği rolün hala devam ettiğinden hareketle, efendi-uşak ilişkisinde yaşanan çelişkilerde bu ilişkinin nasıl olması gerektiği konusunda ayarlar vererek hatırlatmaktadır. ■ s.19

DÜNYA

**ERDOĞAN'IN ALMANYA ZİYARETİ VE
EMPERYALİZM İLE BAĞIMLILIK İLİŞKİSİ**

Türk hakim sınıflarının klikleri esasta Amerikan emperyalizmi ile Avrupa emperyalizmine uşaklık çizgisindedirler. Bazen birine bazen diğerine daha yakın durmaktadırlar. Ekonomik ve askeri bağımlılık gereği böyledir. ■ s.18

UMUT YAYIMCILIK'TAN ÇIKTI!

“100. Yılında Ekim Devrimi ve Sosyalist Deneyimlerin Mirası” Umut Yayımçılık bünyesinde çıktı. Ekim Devrimi'nin 100. yılına ithafen yayımlanan kitap; sosyalist deneyimlerin mirasını, sosyalizmde geri dönüşler konularını ele alıyor. Umut Yayımçılık tarafından yayımlanan kitabın yazarı Hasret Gül'ün önsözü şu şekilde;

“Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yılını kutluyoruz. 1917 Ekim'i insanlığın önünde yepyeni bir sayfa açtı. Zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyi olmayan ama kazanacağı koca bir dünya bulunan proletarya kısa Paris Komünü deneyiminden sonra ilk kez güçlü bir biçimde iktidarı ele geçirmeyi başardı. Böylece proletarya kendisiyle birlikte tüm insanlığı kurtarabilmek insanın insan tarafından sömürüsüne son verme yönünde tarihi bir adım attı. Paris Komünü bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek kadar beklenmedik ve kısa ömürlü oldu, geleceğin iktidarını proletarya ve dünya halklarının kurtuluşunu şöyle bir gösterip geldiği hızla tarih sahnesinden çekildi. Ekim Devrimi ve onu izleyen devrimler kuşağı ise tarihe derin izler bıraktı. Komün serbest rekabetçi kapitalizmin henüz emperyalizme dönüşmediği dönemde ortaya çıkmıştı. Ekim ise kapitalizmin serbest rekabetten tekel evresine geçtiği, çürüme ve çöküşün emareleri ile birlikte üretimi ileri düzeyde toplumsallaştırarak sosyalizm güçlerinin daha belirgin hale geldiği tarihsel koşulların ürünü olarak gerçekleşti. Ekim Devrimi ile birlikte emperyalizm ve proleter devrimler çağı başladı ve hâlâ bu çağın içindeyiz. Emperyalizm, proleter devrimler tarafından tamamen yenilgiye uğratılana kadar bu tarihsel çağ içerisinde yaşamaya ve kendi tarihimizi yapmak için mücadeleye devam edeceğiz.

Büyük Ekim Devrimi ile perdesi açılan 20. yüzyıl sosyalist deneyimleri arkalarında çok değerli kazanımlar bırakarak tarih sahnesinden çekilmişlerdir. Bu geri çekilmeden sosyalizmin öldüğü, Marksizm'in ideolojik bir kriz yaşadığı sonucu çıkaranlar fena halde yanılmaktadırlar. Burjuva ideologların bu tarz sonuçlar çıkarmaktaki aceleleri anlaşılabilir. Proletarya ya da Marksizm adına hareket ettikleri iddiasına sahip kişi ya da çevre-

lerin de benzer sonuçlara varmaları ise küçük burjuvaziye has bir davranıştır. Küçük burjuvazinin köksüz ve yönsüz yaklaşımıdır. Diyalektik tarihsel materyalizm bize şeylerin bir tarihi (gelişim süreci) olduğunu ve şeylerin bu gelişim süreçleri içerisinde incelenmesi gerektiğini öğretir. Toplumsal tarih ise bu konuda daha fazla titizliği ve dikkati hak etmektedir.

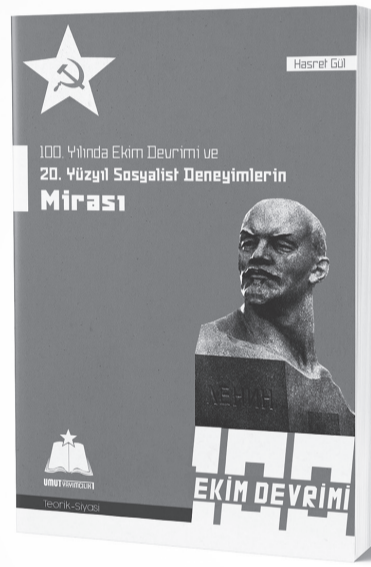
Paris Komünü proletarya diktatörlüğünün ilk biçimidir. “İşçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı ve onun devletine karşı savaşımı, Paris'teki savaşımı yeni bir evreye geçmiştir. İlk ağızdaki sonuçları

için vakit kaybetmeden harekete geçtiler. SSCB'de sosyalist üretim tarzının kuruluşu ve gelişim süreci 36, Çin'de 27 yıl sürdürülebilmştir. Toplumsal tarih açısından çok kısa sayılabilecek bu sonuçlara rağmen insanlık eşine az rastlanır ekonomik, politik, kültürel gelişmelere tanıklık etmiştir. İnsanın insan tarafından sömürülmesine son verilen bu kısa sürede kapitalizmin bir “doğa” yasası olmadığı, insanlığın gelişim düzeyinin geriliğinin bir sonucu olduğu pratikte kanıtlanmıştır.

Sosyalizm, en iyimser tarihle 400 yılı geride bırakmış kapitalizme nazaran çok

lerden biri olarak durmaktadır. Ekim ve Çin Devrimlerinin tarihsel yakınlıkları iki ülke komünistlerinin birbirlerinden öğrenmelerini kolaylaştırmıştır. Çin'de sosyalizmin inşası ile SSCB'de modern-revizyonistlerin restorasyon sürecini başlatmaları neredeyse eş zamanlı olmuştur. Bu da Çinli komünistlere sosyalistlerin hatalarından öğrenme fırsatı vermiştir. Çin'deki birçok sosyalist uygulama Sovyet hatalarının eleştirisi üzerinden yükselmiştir. Bu gerçeklik komünist harekete geriye dönüşlerin incelenmesinde bu iki büyük deneyimin birlikte ele alınması görevini yüklemektedir. Yanı sıra modern-revizyonistler ile kapitalist yolcular arasındaki sınıfsal ve ideolojik bağları koruyabilmek için de bu yaklaşım gereklidir. Biz de bu çalışmamız da bu yöntemi uygulayacağız. Günümüzde sosyalizme-komünizme yönelik yoğun burjuva ideolojik saldırıları göz önüne alarak esasta dikkatimizi olumlu miras üzerinde yoğunlaştıracaktır. Bunu yaparken yüzüncü yılını kutladığımız bu büyük deneyime yer yer Çin Devrimi'ni üzerinden bakış yönelteceğiz. Bu iki büyük deneyimden sosyalizmin geleceğine dair sonuçlar çıkarmaya çalışacağız.

Bunu yaparken sosyalizmin her yenilgisinin bir öncekinden daha büyük, dolayısıyla her başarısının da bir öncekinden daha yoğun olduğunu aklımızda tutacağız. Keza kapitalist emperyalizmin her başarısının kendi sonunu hazırladığını unutmayacağız. Yüz yıl önceki kapitalist üretici güçlerin gelişim düzeyi ile günümüz kapitalist üretici güçlerin düzeyi arasındaki gelişmişlik farkına üretici güçler teorisi gibi revizyonist, sınıf işbirlikçi yaklaşımları dışlayarak dikkat çekeceğiz ve sosyalizmin nesnel şartlarının günümüzde çok daha güçlü olduğunu vurgulayacağız. Bununla beraber 20. yüzyılda sosyalizmin yenilgisinin kaçınılmaz olduğu tezi ile aramıza kalın bir çizgi çekeceğiz. Gördüğümüz şey tarihsel gelişimin eskinin bazı sorunlarını gündemden düşürürken önümüze sosyalizmde aşmamızı gerektirecek yeni sorunlar doğurur. Emperyalizmin toplumsal üretimi her geçen gün daha fazla merkezileştirerek ve yoğunlaştırarak sosyalizm için yolu düzlediğidir.”

Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yılını kutluyoruz. 1917 Ekim'i insanlığın önünde yepyeni bir sayfa açtı. Zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyi olmayan ama kazanacağı koca bir dünya bulunan proletarya kısa Paris Komünü deneyiminden sonra ilk kez güçlü bir biçimde iktidarı ele geçirmeyi başardı. Böylece proletarya kendisiyle birlikte tüm insanlığı kurtarabilmek insanın insan tarafından sömürüsüne son verme yönünde tarihi bir adım attı.

UMUT YAYIMCILIK

umutyayimcilik1@gmail.com

umutyayimcilik

umutyayim1

ne olursa olsun, dünya ölçüsünde önem taşıyan yeni bir hareket noktası kazanılmıştır.” (Marks ve Engels-1996, sf:48) 72 gün gibi çok kısa bir süre hayatta kalabilmesine rağmen hataları ve kazanımlarıyla 20. yüzyıl proletarya diktatörlükleri için muazzam bir öncül işlevi görmüştür. Lenin, Ekim Devrimi Komün'den bir gün fazla ayakta kalmayı başardığında bunu büyük bir başarı olarak kutlamıştır. Ekim'in yarattığı SSCB 74 yıl ayakta kaldı. Sosyalizmin temel ilkeleri ise ancak 1953'e kadar uygulandı. Çin Devrimi de benzer bir akıbetle karşılaştı. SSCB'de modern revizyonistler, Çin'de kapitalist yolcular her iki devrimin kazanımlarını geri çevirmek

genç toplumsal bir formasyondur. Tarihi olarak iki büyük yenilgi almıştır. Komün ve Ekim ile başlayan proleter devrimlerin yenilgilerine tarihsel perspektiften bakıldığında toplumsal gelişimin yönünün sosyalizm ve komünizm olduğu rahatlıkla görülebilir. Komün'ün 72 günlük iktidarı proletarya iktidarının burjuva iktidarına üstünlüklerini göstermeye yetip artmıştı. 20. yüzyıl sosyalizm deneyimlerinin başarıları ise sosyalizmin kapitalizme üstünlüklerine dair sayısız ve paha biçilemez kanıtlar sunmuştur. Bu miras henüz hak ettiği biçimde incelenmiş olmaktan çok uzaktır. Bu görev enternasyonal komünist hareketin önünde çözmesi gereken en önemli görev-

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

Batan Geminin Şovenizm Rüzgarıyla Yürütülmesi

Türk egemen sınıfların yaşadığı politik ve ekonomik krizi yönetme biçiminin kendisi de bir kriz haline geliyor. “Kriz içinde kriz” halinde bir savrulma ve yuvarlanma durumu söz konusu. Bu durum aynı zamanda dozu kaçmış bir pervasızlık da yaratmaktadır. “İhanet”, “terör”, “milli”, “yerli”, “kurtuluş savaşı” vs. söylemleri durmaksızın sürümde olan argümanlardır. Her türlü ekonomik, politik, kültürel sorunun ya da çelişkinin bağlandığı nokta bu kavramlar eşliğinde “şovenizm” olmaktadır. Bunun yanında toplumsal her gelişme, müdahale ve harekette egemen sınıf kliği tarafından gecikmeksizin aynı şekilde saldırıya uğramaktadır.

Egemen sınıf klikleri arasında ise bu yönetsel argümanlar, adeta büyük bir yarış varmışçasına sürekli zenginleştirilerek hem bir birlerine karşı hem de geniş halk yığınlarına karşı bir mitralyöz etkisi ile kullanılmaktadır. Son olarak bu “şovenizm” yarışı McKinsey adlı danışmanlık şirketi ile yapılan anlaşma sonucu devreye sokuldu.

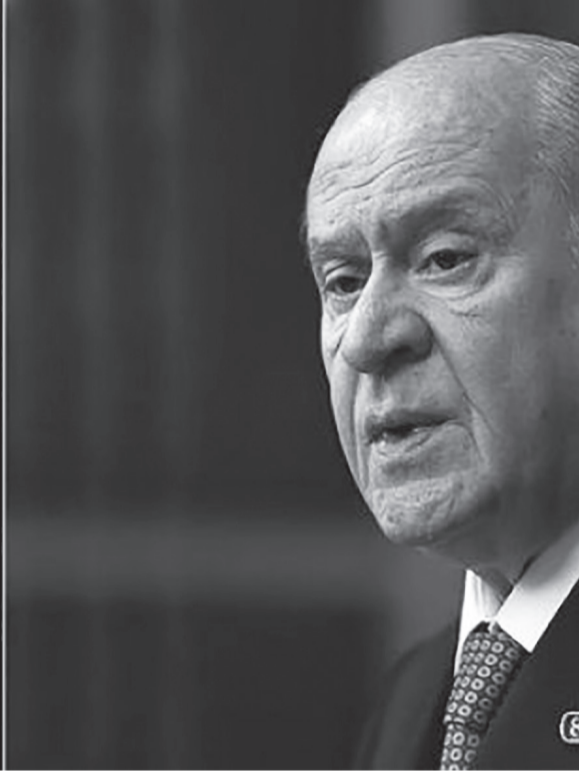
CHP, İP (İYİ Parti) ve bilim muhalif faşist partiler “millilik ve yerlilik” yergisi ile AKP-Tayyip ve küçük ortak MHP’ye bu temelde yüklenirken, alçakça ve bayağı bir hal alan şovenizm dalgasının desteğini sonuna kadar kullanmaktan çekinmedi. AKP-Tayyip kliğinin çelişki ve paradoksunu işaret parmaklarıyla gösterirken, kaş-göz-vücut ve bir bütün ruhları ile şovenizm silahını parlatarak yüklenmeyi tercih ettiler. Emperyalizme göbekten bağımlı ekonomik ve siyasal sistemin gerçekliği, “McKinsey karşıtlığı”nın konforu ile örtbas edilirken, şovenizmin alçaklığı kendisini yeniden üretti.

Bu duruma karşı AKP-Tayyip bloğu da bu kurumla çalışılacağını açıklayan Maliye Bakanı Berat Albayrak ağzından “Biz gerekli bilgilendirmeyi yaptık. Ortadaki spekülasyon söylemler cehaletten değilse ihanettendir” (3 Ekim NTV Röportaj) diyerek bir hamle yaptı. McKinsey üzerine yapılan yorumları kısaca ihanet kategorisine şipinişi alıverdi. Bunun yanında bu şirketten alınacak danışmanlık işinin kıymetine dair Devlet Bahçeli’den AKP kurmaylarına, yazılı ve görsel tek ses-tek görüntülü medyanın ekonomistlerinden köşe yazarla-

rına kadar hummalı bir güzelleme de geldi. Ancak bu tablo henüz olgunlaşmışken Tayyip Erdoğan, Berat Albayrak’a göre ihanet içine girerek “Tüm arkadaşlarımıza söyledim, bunlardan fikri danışmanlık bile almayacaksınız dedim. Gerek yok, biz bize yeteriz” (6 Ekim Kızılcahamam Kampı) açıklamasını yaptı. Bu tablo için söylenecek tek bir şey çıkıyor: Bazen arsızlık öyle bir hal alır ki, arsızlık kendinden

bir kriz durumudur. Burada, eğer faşist diktatörlük “şovenizm”in politik kriz ihtiyacına karşılık gelmesi için emperyalistlerin “biçimde” ve “çalışma tarzında” talep ettiği ihtiyaçları karşılamamaya yönelik bir tercih yapıyorsa, bu durum emperyalistler ve egemen sınıflar arasında bir uzlaşma ve anlaşmanın sonucu değilse var olan krizin sert dalgalar üretmesi kaçınılmazdır. Kaypakkaya yoldaş

tarzı arayışının söz konusu olduğu görülmelidir. Bunun ötesindeki tartışmalar boşa söylenmiş sözler, ormanı görmeyip ağaçla meşgul olan anlayışlardır. Tayyip-AKP kliğinin yönetme biçimlerinden biridir de bu tarz. Ancak bunu yaparken, açık çelişkiler, bir birini boşa düşürmeler, ırkçı ve şovenist argümanların trajedi-komik hal alan adres sormayan bir kurşun hale gelmesi gibi durumlar söz konusudur.

Türk egemen sınıflarının, savruk, savrulma ve yön bulma kabiliyetini kaybetme hali onu daha da saldırganlaştırmaktadır. Tayyip Erdoğan, her gün boy gösterdiği TV kanallarında Kürt kanı içmeye yeminli bir barbar ve vampir gibi davranmaktadır. Bir gün Rojava’yı kast ederek Fırat’ın doğusuna doğru akın, diğer gün Kandil ve Şengal’e doğru akınlar düzenleyeceklerini, bunların zamanının geleceğini deklere etmektedir. Yerel seçimler yaklaşırken, Kürt Ulusal Hareketi’nin kendilerinin istediği gibi bir yerel yönetim anlayışı içinde olmadığı durumda kazanacakları belediyelere kayyumların hazır olduğunu beyan etmektedir. Bu açıklamaların hemen sonrasında ise artık sadece içi boş bir fiçı haline gelen meclisin yeni yasama yılı açılışında “halkın sandık iradesi”nin önemi üzerine güzellemeler dizen bir şizofrenik hal sergilemektedir. Nihayetinde rutin olan politika ise Kürt düşmanlığını körüklemek, kitleleri şovenist histeriyle şekillendirmek olmaktadır.

Bu şekilde enflasyonun %25’lere kadar tırmanması, şirket iflaslarıyla yüzünü gösteren ekonomik sorunun örtülmesi, yoksulluğun ve sefaletin, işsizliğin ve işgüdenen ipliğe yapılan zamların yarattığı karamsar tabloyu bu şekilde bir yönetme biçimiyle kontrol altında tutmaya çalışmaktadır. Keskinleşen toplumsal çelişkilerin üstünü örtmek için dört başı mamur bir şovenizm kampanyasına koyulmuş baskı, şiddet ve katliam politikası eklenmektedir. Her türlü toplumsal muhalefeti rüşeym haldeyken sindirmek, gelişmesini engellemek ereği ile “enerjik” bir şekilde saldırmaktadır.

Bu bir abluka halidir. Bu abluka işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt ulusunun ve ezilen tüm toplumsal kesimlerin aynı enerjik karşı duruşuyla dağıtılacaktır. Faşizm kaybetmeye yazgılıdır. Bu tarihsel gerçeklik devrimci taktik politikalarla çabuklaştırılacaktır.

utanır. Türk egemen sınıfları yalan, pervasızlık, sahtekarlık, alçaklık, düşkünlük vs. ne kadar çürümüşlük varsa hepsini kendinden utandıracak şekilde kullanır hale geldi. McKinsey tartışmaları, alınan kararlar, meseleye dair verilen beyanlar, aynı saflarda ortak karar alanların düştüğü durum bu tabloyu karşımıza çıkarmaktadır. Hiç kuşkusuz bu bir süredir cari olan bir yönetme biçimidir.

McKinsey ile yapılan anlaşma, Tayyip-AKP kliğini oldukça sıkıştırmış olacak ki “Biz bize yeteriz” gibi bir açıklamanın şekillenmesine neden olmuştur. Açıklamanın yaşanan ekonomik krizin nedenine dair bu gruhun izahlarına yönelik uyumlu olma çabasıdır. McKinsey ile anlaşma iptal edilir mi edilmez mi ayrı bir tartışmadır. Ancak ekonominin yönetilme biçimine dair bir değişiklik sorunun esasını karartmayacaktır. McKinsey’le ya da onsuz, açıklanan üç yıllık Yeni Ekonomik Program (YEP) emperyalist sisteme bağlılığa dair yemin metnidir. Bu yemin metninin, var olan yönetme biçimine ve buna uygun şekillenen argümanlara en iyi nasıl uydurulacağına dair bir gerilim hattı şuan söz konusudur. Kuşkusuz bu da

“İrkçilik politikasının kaynağı, sosyal temeli içerdedir. Emperyalizm, menfaatlerine el verdiği yerde bu sınıfların ırkçılık politikasını destekler, menfaatlerinin el vermediği yerde karşısına çıkar. Türkiye’de ABD emperyalizmi, menfaatine el verdiği için, Türk ırkçılığını kışkırtmakta ve desteklemektedir” diyerek şovenizm ve ırkçılığın bağımlı ülkelerle emperyalizm arasındaki ilişkisini doğru bir temelde kurmuştur. YEP’in emperyalizme bağlılık içeren bir yemin metni olması esastır. Bunun uygulanmasına ket vuracak bir şovenizm emperyalistlerin cezalandırmasına maruz kalmaktan kurtulamayacaktır.

KÜRT DÜŞMANLIĞI VE SAVAŞ POLİTİKASININ, ÖRTEMEDEĞİ UŞAKLIK!

Ancak burada şunu belirtmekte fayda var McKinsey’le anlaşılması Tayyip-AKP kliğinin emperyalizm uşaklığının yeni bir ispatı olamayacağı gibi, böyle bir anlaşmanın bozulması da yine onun emperyalizme bağlı bir uşak olduğu gerçeğini karartmayacak bir ayrıntıdır. Nihayetinde bağlılık ve bağımlılık ilişkisinin baki olduğu, var olan ekonomik kriz içinde tarafları memnun edecek bir biçim ve çalışma

Krizin Gölgesinde Tırmanan Yoksulluk

Burjuva feodal sınıflar bütün sözcüleriyle birlikte, yazarları, gazetecileri, iktisatçıları, akademisyenleri koro halinde bu gerçeği gizlemeye, halk kitlelerinin gündemini “ustalıkla” değiştirmeye, algılarını yönetmeye çalışmaktadır. Tüm gayretkeşliklerine rağmen “işsizim, açım” haykırıları her gün başka bir yerde ortaya çıkarak gölge gibi onları takip etmektedir.

AKP/Erdoğan kliğinin “kriz miriz yok, hepsi manipülasyon” sözleriyle gizlemeyeceği kadar açıkta cereyan eden ekonomik krizin etkisi her geçen gün derinleşiyor. Ekonomik krizi görünür kılan gelişmeler önümüzdeki sürecin fırtınalara gebe olduğunu gösteriyor. TL’de yaşanan değer kaybının etkilediği enflasyon, işsizlik oranları, ardı arkası kesilmeyen zamlar, yoksulluk, artan işçi intiharları, gelişen işçi direnişleri

ekonomik krizin saklanamaz boyuttaki gerçeklerini ortaya seriyor. AKP/Erdoğan kliğinin ağzından çıkanları yalanlayan başka bir gelişme yine, krizin ve kemer sıkma politikasının itirafı/ıfşası olan Yeni Ekonomik Program’ın ilanıyla yaşanıyor.

Manipülasyona çarpan etkisi kazandırmak için söylenen “kriz miriz yok, hepsi ma-

manipülasyon” yalanı, değme yalanların sırada bekletildiğinin göstergesi durumundadır. İşçi sınıfının, emekçi halk kitlelerinin aldatılması, ekonomik yıkımın, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın üzerinin örtülmesi, gelişecek tepki ve öfkenin burjuva feodal iktidardan uzak tutularak başka yerlere yönlendirilmesi için söylenen yalanlar “gereklidir.” Burjuva feodal sınıflar bütün sözcüleriyle birlikte, yazarları, gazetecileri, iktisatçıları, akademisyenleri koro halinde bu gerçeği gizlemeye, halk kitlelerinin gündemini “ustalıkla” değiştirmeye, algılarını yönetmeye çalışmaktadır. Tüm gayretkeşliklerine rağmen “işsizim, açım” haykırıları her gün başka bir yerde ortaya çıkarak gölge gibi onları takip etmektedir.

YAŞAMLARI DA EMEKLERİ GİBİ DEĞERSİZ OLANLAR!

Bedenleri de sömürülen emekleri gibi değersiz olan işçiler özel mülkiyet dünyasının, sömürü hapisha-

nesinin tutsağı olarak geleceksizliğin belirsizliğiyle yaşamaktadır. Kriz koşullarında bu belirsizlik, güvensizlik daha boyutlu bir tehdit oluşturmaktadır. Krizi fırsata çeviren patron ağalar sahip oldukları tüm zenginliklerin yaratıcısı olan işçi ve emekçileri kolayca işsizliğin kucağına itmektedir. Ekonomik krizin en somut göstergesi ve sonucu olan işsizliğe bağlı yoksulluk ve açlığın, ne kadar süreceğinin belirsizliği işçi ve

mobing, ihraçlar, kuralsız çalışma, geleceksizlik işçi, işsiz emekçilerin intiharlarına zemin hazırlamaktadır. Türkiye’de işçi intiharlarına ilişkin hazırlanan çeşitli raporların kapsamı belli bir meslek grubuyla, işkolu ya da işçi kesimiyle sınırlı değildir. Toplumun ezilen sınıflarının çeşitli kesimleri sömürü sisteminin yarattığı yıkımın, travmanın, umutsuzluk ve çaresizliğin hedefi durumundadır. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Mec-

risinde gizlenmesi gerçek boyutunun ortaya çıkmasını engellemektedir. İş cinayetlerinde olduğu gibi işçi intiharlarında da yaşamını yitirenlerin derin bir sessizlik içerisinde unutulması amaçlanmaktadır. “İş kazası”, “fitratında var” diyerek iş cinayetleri normalleştirilmeye, işçi intiharları adli vakalar içerisinde gösterilmeye, görünmezliğe mahkum edilmeye çalışılmaktadır. Burjuva feodal devlet; patronlar, burjuva medya ve “sendikalarla” birlikte işçi ölümlerini gizleme, görünmezliği sürdürme gayretindedir. Bunun son örneği ise çalışmadığı, çocuğuna okul pantolonu alamadığı için yaşamına son veren İsmail Devrim haberini yapan muhabir Ergün Demir’in gözaltına alınması olmuştur. Verilmek istenen mesaj aynı gayretkeşliği hatırlatmaktadır. Görünmezliği görünür kılmak! F. Engels’in bugün de geçerliliğini sürdüren tespiti; *“burjuvazi, işçi sınıfının ıstırabını gözlerden saklama sanatında”* ulaştığı mahareti anlatması bakımından öğreticidir.

İş cinayetlerinde Avrupa’da birinci, dünyada üçüncü olan Türkiye’de işçi intiharlarında yaşanan hızlı artış, işsizlik oranlarıyla paralellik göstermektedir. Ekonomik krizle birlikte işçi ve emekçilerin karşılaştığı temel saldırılardan birisi olan işsizlik, işten çıkarmalarla birlikte çift haneli rakamlar üzerinde yükselmeye, girdabına kattığı işçi ve emekçilerin yaşamını yıkıma uğratmaya devam edecektir. Bu yıkımın, uçurumun kıyasına yaklaştırdığı işçi ve işsiz emekçilerin intiharları kanayan yara olmayı sürdürecektir.

İŞÇİ-EMEĞİLERİN İNTİHARLARI POLİTİKTİR!

Ekonomik kriz koşullarında işsizliğin, açlığın ve sefaletin uğrak yeri daha da yoksullaşacak yaşamlarıyla işçi-işsiz ve emekçilerdir. Onların milyonlarca olması kar ve sömürünün, zenginliğin ve sefaletin az sayıdaki patron ağanın elinde toplanmasının göstergesidir. “Geçinemiyoruz” çığılığı işsizliği, yoksulluğu, sefaleti yaratana karşı işçi, işsiz emekçiler arasından yükselmektedir. En temel hak olan “çalışma hakkı”nı, iş talebini canları üzerine pazarlık yaparak,

emekçileri en ağır koşullarda çalışmaya zorlamaktadır. Toplumunu kemiren işsizliğin geçim sıkıntısını, yoksulluğu ve açlığı ertelemez şekilde geliştirmesi, işsiz yığınları, çalışacak bir işi olmayanları “çözüm bulmaya” itmektedir.

Ekonomik krizin henüz bütün sonuçlarıyla ortaya çıkmadığı koşullarda işçi intiharlarında yaşanan artış geleceksizliğin topluma hangi düzeyde egemen olduğunun göstergesi olmaktadır.

En başından söylemeliyiz ki işçi intiharları sömürü sisteminin yarattığı bir sonuçtur ve nedeni politiktir. Neo-liberal saldırı politikalarıyla güvencesizleştirmenin güvence altına alındığı koşullarda sömürünün en ağır biçimleri işçi ve emekçilere dayatılmaktadır. Çalışma saatlerinin uzunluğu, ağır ve yoğun çalışma koşulları, düşük ücret ve güvencesizlik üzerine inşa edilen çalışma rejimi sömürünün, yoksulluğun, sefaletin kaynağı olmakta, işsizlik, borç yükü,

lisi’nin (İSİG) elde ettiği verilerde 2013-17 yılları arasında en az 279 işçinin çalışma koşulları veya geçim sıkıntısından kaynaklanan nedenlerle yaşamına son verdiği yer almaktadır. Raporlara göre 2013 yılında 15, 2014 yılında 25, 2015 yılında 59, 2016 yılında 90 ve 2017 yılında ise 89 işçinin intihar ettiği tespit edilmiştir. Yine Birgün Gazetesi’nde yayınlanan bir haberde yer alan resmi verilere göre 2017 yılı boyunca 3 bin 69 kişinin yaşamının sonlandığı, ölümle sonuçlanan bu intiharların 233’ünün “geçim zorluğu” nedeniyle yaşandığı ifade edilmektedir. TÜİK verilerine göre geçim zorluğu Türkiye’de intihar nedenleri arasında 3. sırada bulunmaktadır. İşçi intiharlarıyla ilgili 2017 yılına ait iki farklı çalışmanın ulaştığı sonuçlar çarpıcı boyuttadır. Özellikle işçi intiharlarına ilişkin araştırmaların yetersizliği, son yıllarda sayının artmasına karşın gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinde ve yine günlük olağan ölümler içe-

bedenlerini ateşe vererek istemektedir. İşçi-işsiz emekçilerin intiharları gösterilmek istendiği gibi basit, bireysel birer hesaplaşma, adli vaka olmanın ötesinde sömürü sistemiyle hesaplaşmanın gizlerini taşımaktadır. Ölümleleriyle sömürücü asalak sınıfların dayattığı insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarını teşhir etmekte, işçi ve emekçiler de yüzleşme ve hesaplaşma isteği doğurmaktadır! Seyyar sebze tezgâhının elinden alınışını protesto etmek için kendi-

yakan işsiz Mustafa Birgül; Antalya'da Büyükşehir Belediyesi'ne ve valiliğe yaptığı iş başvurusu reddildiği için üzerine benzin döküp kendisini yakmak isteyen yüzde 40 engelli M.N.Y.; Bursa'da ödeyemediği borçları yüzünden geçirdiği sinir krizi nedeniyle kaldırıldığı hastanenin çatısına çıkarak intihar girişiminde bulunan İ.A.; Sakarya'nın Hendek ilçesinde işsiz olduğu için AKP İlçe Başkanlığı'nın da bulunduğu binanın çatısına çıkarak intihar

İşçi sınıfının, emekçi halk yığınlarının örgütsüzlüğü burjuva feodal sistemin egemenliği için güvence durumundadır. Bu egemenliğin "kurusuz" işleyebilmesi ve sürdürülebilmesi sömürü sisteminin içine doğanların çileli yaşamlarını yakından ilgilendirmektedir. Bunun anlamı işçi ve emekçi yığınların, toplumun bütün beklenti ve talepleriyle yok sayılarak kuşatılmasıdır. Bu kuşatmanın bir ayağını eğitim sisteminde başlayarak çalışma rejiminin

sayfa haberleriyle görünmez yapan, derin bir sessizlikle unutulmasını sağlayandır.

Ne kadar işçinin göstere göstere gelen iş cinayetlerinde öldüğü, ne kadar işçi, işsiz emekçinin intihar ettiği, açlık ve sefalet çektiği, sınamalardan geçtiği umurunda değildir. Emekleri kadar, yaşamlarıyla da değersiz olanların ölümleri değil üzüntü oluşturmak sevinç kaynağı olmaktadır. "Güzel öldüler" diyerek ölümlerden teselli devşirmek işçi ve emek düşmanlarına has bir özelliktir.

İşçi ve emekçilerin üretimde ve yaşamın içinde yüze bulunduğu ağır sorunlar tepkisine, öfkesine, direnişine, mücadelesine kaynaklık etmektedir. Toplumun bütün ezilen sınıfları aynı yoksulluğu, sefaleti ve geleceksizliği paylaşmaktadır. Ekonomik kriz bütün işçi ve emekçileri, yoksulları bir girdap gibi içine çekmektedir. İşçi ve emekçilerin geleceği, nasıl yaşayıp öleceği, ne yiyip içeceği yine bu sömürücü sınıflar tarafından tayin edilmektedir. Tahtakurularının işçilerin kanını emerek daha insafli davrandığı bu sınıfların elinde ölümün bin bir türlü garanti edilmektedir. 3. Havalimanı işçilerinin kölece çalışma koşullarına isyanı, ileri sür-

ni ateşe veren Tunuslu Muhammed Buazizi Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde gelişen isyanın, Arap Baharı'nın kıvılcımını ateşleyen oldu. Yaşamını sürdüreceği tek geçim aracı olan tezgâhının elinden alınması onu nihai bir isyan biçimine sonu ölümle sonuçlanacak olsa da başvurmaya itti. Artan isyan eylemlerini sadece işçi intiharları olarak darlaştırmak, sömürü sisteminin ölümcül kuşatmasına, sınıfsal ve toplumsal gerçekliğe gözleri kapatmak olacaktır. "Geçinemiyoruz" çığlığı kimi zaman işçilerin en temel talebi olan 'çalışma hakkı', bankalara olan borçlarının ödenmesi ya da ödeme kolaylığının sağlanması, hukuksal haksızlıklar ve adalet beklentisi üzerinden, kimi zaman da yoksulluğu en çıplak şekilde resmeden çay, yağ, şeker, ve otobüs bileti talebiyle isyan eylemlerine dönüşmektedir.

İzmir'de İŞKUR binası önünde soyunarak "ben işçiyim, çalıştım, hakkımı alamadım, açım ben aç" diyen Battal Sağır; Malatya'da banka önünde borçlarını ödeyemediği için kendini ve traktörünü yakmaya çalışan Metin Çelik; iş bulamadığı için meclisin önünde kendini yakan işçi Sıtkı Aydın; Balıkesir Belediyesi önünde iş bulamadığı için kendini

girişiminde bulunan Ö.A.; simitçilik yaparak geçinemeyen, Bakırköy'de 5 katlı bir bankanın çatısına çıkarak İntihara kalkışan, polislerden çay, yağ şeker ve Karabük için otobüs bileti gibi isteklerde bulunan İbrahim A; Urfa'da AKP'li Belediye Başkanı ve milletvekillerinin katılımıyla yapılan aşure etkinliğine gelerek iş istediği halde görüşülmeyen, "işsizim, açım" diyerek Topçu Meydanı'nda üzerine benzin dökerek ateşe veren gencin; İzmit'te çalışmadığı ve çocuğuna okul pantolonu alamadığı için intihar eden İsmail Devrimin, "geçinemiyoruz, yaşamımıza karşılık asgari güvence istiyoruz" diyen işçi, işsiz emekçilerin "isyan" çığlığıdır. Bolu'da Tayyip Erdoğan pankartını "açım aç" diyerek indirenin, Mersin'de tarım arazisine haciz koyan Ziraat Bankası'na silahla ateş açanın ortak özelliği çalışma ve yaşam hakkı tanınmayanların, haksızlığa uğrayanların, mağdur olanların önlenebilir ölümleridir. Onları ölüme sürükleyen, çaresiz ve umutsuz yapan bütün nedenler sömürü sisteminin kaynaklık ettiği nedenlerdir. Bu nedenlerdir ki iş cinayetleri, işçi intiharları sonuçlarıyla birlikte politiktir.

**KURTULUŞ ELLERİMİZDE,
ÖRGÜTLÜ MÜCADELEDİR!**

sömürünün ihtiyaçlarına göre dizayn edilmesi oluşturmaktadır. Burjuva feodal egemenliğin ihtiyaç duyduğu bütün sacayaklarının yaşama geçirilmesi; ekonomik, siyasal kültürel ve ideolojik hegemonyanın toplumun bütün kesimlerine kabul ettirilmesi, dayatılması gerekmektedir.

Burjuva feodal sınıfların egemenliği en başından itibaren işçi sınıfının, emekçi halk yığınların, ezilen ulus ve inançların istem ve taleplerini boğma, direniş ve mücadelelerini ezme üzerine inşa olmuştur. Bu gelenek, devlete hakim olan sınıflar tarafından kesintisiz şekilde bugüne kadar sürdürülmüştür.

Konuya bir nebze olsun uzaklaşma pahasına vurguladığımız bu gerçeklik işçi ve emekçi halk yığınlarının ağırlaşan ekonomik, siyasal ve sosyal sorunlarının, bastırılan ve karşılanmayan taleplerinin, iş cinayetlerinin, işçi intiharlarının doğrudan sorumlusu durumundadır. Onlar "**geçinemiyoruz**" çığlığıyla canları üzerine pazarlık ettikleri asgari yaşam ve geçim talebine kulaklarını en başından tıkayanlardır. İş cinayetlerinin, işçi, işsiz emekçilerin intiharının sorumlusu, işlenen seri cinayetlerin katilidir. Hem katleden, hem cinayet mahalline gelerek üstünü örten, 3.

düğü taleplerle direnişe geçmesi işçi sınıfının örgütsüzlükle savunmasız bırakılan, intiharı hesaplaşmanın son raundu olarak gören işçi-işsiz emekçilere ilham, bilinç ve mücadele gücü taşıyacaktır.

İşçi ve emekçi yığınların emeği üzerine çullanarak semirenlerin önce muhtaç ederek sonra paket ve nakit yardımlarla, kömüre, makarnaya "minnet hale" getirmesi, boynunu bükük ve "borçlu" bırakması sömürüye el koyan sınıfların yönetme ve korkularını öteleme telaşından kaynaklıdır.

Yoksulluk yarası sömürücü sınıfların süreceği hiçbir merhemle iyileşmeyecek kadar derindedir. Yoksulluk yarasının iyileşmesi yığın halinde bulunan işçi ve emekçilerin sınıf bilincini kuşanmasıyla, gücünün farkına varmasıyla, fabrikalarda, atölyelerde, şantiyelerde, yaşam alanlarında, sokaklarda taleplerini ve mücadelesini birleştirmesiyle mümkündür. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesi, üretimden gelen gücü, fiili ve meşru direniş hattı geleceksizlik kapısını yıkacağı, sömürünün hapishanesini özgürleştireceği günler uzak değildir.

“Tarihsel Nehir

Yanlış Dizilmiş Taşları Yerinden Söküp Atacaktır”

“Akarsular kadar berraksın oysa

adımların kayalıklar kadar görkemli senin”

N. Behram

O İnegöl’de alinteri dökerek hak ettiği para ödenmeden işten atıldığı fabrikayı topladığı karton parçalarıyla yakma girişiminde bulunan öfkeli modern bir Ludist...

O Can Yücel’in dizelerinde ki *“şarabi eşkıya”...*

O bizim cüretkar tebessümümüz...

Tüm yaşlıları gibi, bilim ve aklı dışlayan egemen inanç ve anlayışların körleştiren kısılcığında çürümeye terk edilmiş, insana ve insani değerlere dair ne varsa kirletilip yabancılaştırılan, umutsuzluğun, yığınlığın eriyip tüketerek suskunlaştırdığı geleceksizleştirilmiş bir kuşağın, günbegün daha da yoksullaştırılan halk kitlelerinin, henüz çocuk yaşında emeğini satarak yaşama tutunan evladı, evladımız o...

17 yaşındaki, adı medyaya K. D. olarak geçen çocuk işçiden söz ediyoruz. O’nu bizim için özel kılan şey, sadece yoksul bir emekçi olması değil elbette; onu özel kılan yaşadığı sorunun çözümünü bugün fazlasıyla yaygınlaşan ulvi güçlere havale edip medet umuşu ya da bedenine fiziksel olarak yönelişi de değil, onu özel kılan bunların yerine daha önce benzerine rastlamadığımız soruna neden olan sermaye sahibinin kutsalına ateşle yönelmesidir. Tekil bir örnek olsa da bugün tekil olan bu örneğin yarım artan yoksulluğa paralel daha şiddetli, benzer kitlesel eylemlerin öncülü olma olasılığıdır ki bu hiç de uzak bir olasılık değildir.

Söz konusu ‘bilinçsiz’ öfkeyi yansıtmadaki amaç, ne eylemin sahibini kahramanlaştırmak ne de eylem biçimine abartılı misyonlar yüklemektir. Amacımız işçi sınıfı cephesinde mücadelesini verdiğimiz, yanında olduğumuz, desteklediğimiz her haklı ve meşru çıkışı, her adımı, her olguyu, her olayı, her eylemi olduğu gibi, bu görmezden gelinen, yok sayılan 17 yaşındaki K. D.’nin cüretkar eylemini duyurarak, lâyük olduğu yere, tarihe not düşmektir.

Yaşanan haksızlıklara tepki vermeden seyirci olmamız nasıl mümkün değilse komünist-devrimci bir örgütün önderliğinden ve yönlendiriciliğinden, kitle desteğinden yoksun, ekonomik-siyasal baskıların ve yoksulluğun tetiklediği bireysel de olsa bu tepki ve eyleme

seyirci olup yok saymamız da aynı şekilde mümkün değildir. Nihayetinde bizler sömürülen, ezilen, yok sayılan, katledilen her türden inanç ve milliyetten sınıfın ve emekçilerin sesiyiz ve siyasi varlığımız bu mücadeleye aittir.

Görevimiz gerçeğin bilincinden yoksun kin ve öfkeye bilinç taşımak, bu kin ve öfkenin ellerinde taşıdığı ateşi kitleselleştirerek büyümek; ülkemizi emekçiler için yaşanılabilir güç bir cehenneme çeviren tüm adaletsizliklerin, haksızlıkların, insanlığa karşı işlenen tüm suçların sorumlularının sistem ve sahipleri olduğunu kavratarak kini, öfkeyi yaygınlaştırıp derinleştirmek, örgütleyip devrimciyleştirmektir.

T. Kornaris, Fırtına Çocukları adlı romanında *“Tarihsel nehir yanlış dizilmiş taşları yerinden söküp atacaktır”* diyor. Nihai hedefimiz adları, anıları, idealleri andığımız, mücadele nedenimiz olan yaşayan ve yaşattıklarımızla damlası olduğumuz pırıl pırıl durulukta ırmağımızı, yatağını arayan amaçsızca kendiliğinden akan halk pınarlarıyla buluşturup kaynaştırarak sel yaratmak, egemenlerin yanlış dizdiği taşları yerinden söküp atarak “herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre” yazan okyanus sonsuzluğunda bir yaşamı ülke topraklarımızda hakim kılmaktır.

“Ölmüş gibi görünürse de halk,

döner gelir elbet bir gün nisan ayı,

kavuşur baharına toprak,

kızgın eller dağıtır atar ağır havayı.

Ölümün içinden yeşerir yaşamak.”

Pablo Neruda

Tarihsel misyonu gereği bugünü yarına taşımaya soyunmuş “bilinçsiz süreçlerin bilinçli yürütücüsü” devrimci komünistler dönemin koşullarından kaynaklanan nesnel koşullar ve dezavantajları ne olursa olsun, ölümün içinden yaşamı yeşertmek adına kendilerine her gün ve yeniden aynı ciddiyetle şu soruyu mutlaka sormalıdır: Ne yapmalıyız?

KP’nin yokluğunda onun kolektif disiplin ve yönlendiriciliğinden yoksun, ‘somut’un ‘an’ın eyleme zorladığı kitlelerin salt sınıf sezgileriyle yol bulmaları ya da yol açmaları zordur. Bu zorun olmaktan çıkması ancak yaşamın umutla, umudun ateşle, milyonların yarınla kucaklaşmasıyla mümkündür.

“Bazı umutlar başka zamanlara aittir.”

M.Mungan

Bizler zamanla başkalaşan değil, zamanı başkalaştıracak umutların sahibiyiz. Tam da bu nedenden her birimiz mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirmek, onlarla tarihsel hesaplaşmamızı bir an önce görmek için mücadele eden örgütçüleriz.

Ve çoğu yoldaşımız ve bizler işlerimizin çokluğundan, zorluklarından söz ederiz. Kuşkusuz zorluğu doğrudur ama aynı işlerin günbegün çoğalmasının en azından subjektif nedenleri üzerine kafa yormayız. Oysa çokluğun esas nedeni zamanında yapmamız gereken fakat yapmadığımız ya da az yaptığımız, ertelediğimiz “kolay” işlerin çoğalıp birikmesidir. Bir İspanyol atasözünü durumdan vazife çıkarmak, öğretici ve tamamlayıcı olması için buraya not düşüyoruz: *“Yarın hayatının en dolu günüdür.”*

15 yaşında polise taş attıkları için 13.5 yıl hapis cezasıyla cezalandırılarak özgürlüklere; halay çeken üniversite öğrencilerini “ideolojik halay” çekmek gibi ucube gerekçeyle okullarından uzaklaştırarak okuma hakkına; Berkin başta olmak üzere çocuklarımızı sokaklarda, 17 yaşında darağacında Erenimizi katleden, yaşama hakkına kastederek iktidarlarını var eden sermayenin zenginliklerini, sermayelerini bilinçli ya da bilinçsiz sınıf kınıyla ateşe vermek meşrudur.

Emeğimize, canımıza kast eden iktidara ve sözcülerine daha önce Çarlık Rusya’nın generali Zaleski’nin sözlerini mutlaka onlara tekrarlatcağız *“kim inanır bir hademe ya da bekçinin, birdenbire bir baş yargıcı; bir hastane bakıcısının, bir hastane müdürü; bir berberin, bir devlet memuru; bir onbaşının, bir baş kumandan; bir gündelik işçinin, bir belediye başkanı; bir çilingirin, bir fabrika müdürü olacağına?”*

Kuşkusuz bunun gerçek olacağına biz kadar sermaye sahipleri de inanıyorlar. Tüm çabaları da halkımızın bu gerçeğe inanmasına engel olmak içindir. Bundan korktukları için halkın evlatlarına saldırıyorlar. 17 yaşındaki işçinin yakma cüretinin, yeniyi inşa etme, yeninin öznesi olma bilinçli cüretine dönüşebileceğini biliyorlar. Bundandır korkuları ve ve bundandır bizim umudumuz...

Bir Yeni Demokrasi Okuru

HABERLER

DEV-YAPI İŞ GENEL BAŞKANI ÖZGÜR KARABULUT TUTUKLANDI

HABER MERKEZİ- Yaşam hakkı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için mücadele eden 3. Havalimanı işçilerine dönük operasyonlar kapsamında 5 Ekim’de 6 işçi daha tutuklanırken, akşam saatlerinde ise direnişe öncülük eden sendikalardan DİSK/Dev Yapı-İş’in Genel Başkanı Özgür Karabulut Beşiktaş’taki DİSK Genel Merkezi yakınından jandarmalar tarafından gözaltına alındı. Arnavutköy Karakolu’na ardından Gaziosmanpaşa Adliyesi’ne çıkarılan Özgür Karabulut hakkında tutuklama kararı verildi.

RENAULT ve TOFAŞ ÜRETİME ARA VERECEK

HABER MERKEZİ- Döviz kurunda yaşanan dalgalanma ve ekonomide etkisini gösteren krizle beraber çok sayıda şirket çareyi, kapısına kilit vurmakta, konkordato ilan etmekte, işçi çıkartmada ya da üretime ara vermede buluyor.

Otomotiv sektöründe yaşanan daralma ile birlikte, TOFAŞ’ın Bursa fabrikası, üretime ekim ayında 9 gün ara verecek. Renault fabrikası ise bir vardiyasını 4 hafta boyunca çalıştırmayacak.

TOFAŞ’tan KAP’a yapılan açıklamada “Yurt içi pazarda son dönemde yaşanan daralma nedeniyle şirketimiz Bursa fabrikasında Ekim ayında farklı günlerde toplam 9 iş günü üretime ara verilecektir” denildi.

ÖĞRETMEN MERAL DÖNMEZ 34 GÜNDÜR AÇLIK GREVİNDE

HABER MERKEZİ- Meral Dönmez isimli Fen Bilgisi öğretmeni İstanbul’daki ağır hasta anne ve babasına yakın olmak ve kendi ile aynı davadan yargılanan tutsaklarla aynı hapisaneye sevk edilme talebiyle 2 Eylül’den bu yana açlık grevinde. 19 Aralık Katliamı’nda görevli olan şu an ise Tarsus Hapishanesi müdürü olan Mazlum Özalp ile görüştiklerini belirten Dönmez’in annesi Sose Dönmez, “Mazlum Özalp bizimle yaptığı görüşmede, ‘Ben 2000’lerdeki açlık grevlerinde görev yaptım. Açlık grevinde 300 gün kadar yaşıyorlar’ dedi. Zihniyet böyle olunca çözüm yolu bulmak imkânsız” diye konuştu.

WERNİCKE-KORSAKOFF HASTASI KEMAL ÖZELMALI 10 GÜNDÜR AÇLIK GREVİNDE

HABER MERKEZİ- Wernicke Korsakoff hastası olması nedeniyle “Cezaevinde kalamaz” raporu bulunmasına rağmen 30 yıldan fazladır hapishanede olan siyasi tutuklu Kemal Özelmali (54), tahliye edilme talebiyle 26 Eylül’den bu yana açlık grevinde.

İşçi Bültenine Dair Bir “Başlangıç”! Sınıf Çalışmamızı Güçlendirmek İçin Örgütlenme Araçlarımızı Yaratalım!

Egemen sınıfların saldırı politikalarına hız verdiği, baskıyı ve sömürüyü yoğunlaştırdığı bir dönemin içerisindeyiz. Her türlü hak gaspının keyfi uygulama ve yasaklarla birlikte arttığı, işçi sınıfı ve emekçi halkın yaşam koşullarının her zamankinden daha çok zorlaştığı bir süreç yaşanıyor. İşçi ve emekçilerin halihazırdaki sefaleti ve yoksulluğu, ekonomik kriz koşullarında daha da ağırlaşıyor. Bir yandan ekonomik krizin boyutu gözden uzak tutulmaya çalışılırken bir yandan da “faiz lobisinin” ekonomik saldırı ve kuşatmasıyla karşı karşıya olduğu propagandası yapılıyor. Her şeyden önce krizin kaynağı ve nedenleri “dışarıda” gösterilerek burjuva-feodal egemenliğin iktidarı güvence altına alınmaya, hedef şaşırtılmaya çalışılmaktadır. Faiz lobisine karşı “ekonomik savaş vermekten” bahsedilmesi boşuna değildir. Kitlelerin tepkisinin yönü değiştirilmeye, böylelikle ekonomik krizin ağır yükünün altına “gönüllü” girmeleri sağlanmaya çalışılmaktadır.

Hakim sınıf kliklerinin, patronlar kulübünün, burjuva iktisatçıların ve payandası haline gelen sendikal bürokrasinin bütün uyutma ve ön alma çabasına rağmen ekonomik krizin işçi ve emekçi kitlelerin yaşamına yıkıcı etkileri olacak, sefaleti, işsizliği ve yoksulluğu derinleştirecektir. Ekonomik yıkım hiç bir güzellemeyle örtülemeyecek; çelişkileri, mücadele ve direnişleri açığa çıkaracaktır.

İşçi ve emekçilerin ücret ve çalışma şartları sefalet düzeyinde ve en ağır koşullarda gerçekleşirken ekonomik krizle birlikte sömürü daha da katmerleşecektir. Ücretler tırpanlanacak, çalışma saatleri uzatılacak, mesailer verilmeyecek, maaşlar ödenmeyecek ve işten çıkarmalar yaygınlaşacaktır. İşçilerin gasp edilen haklarından geriye “kalanların” kullanılması mümkün olmayacaktır. Ekonomik krizin iflasa sürükleyeceği işyerleri, kapanan fabrikalar işsizlik rakamlarını büyütecek, özellikle genç işsizlerin iş talebi mücadeleye yeni zeminler sunacaktır.

Ekonomik krizin etkisi sadece çalışanların ücretlerinde yaşanan kesintilerle, alım gücünün düşmesi ve yoksullaşmasıyla sınırlı kalmayacaktır. Halkın en temel ihtiyaçlarına yönelik zam yağmuru, ekonomik kuşatmayı yaşamın her alanına nüfuz ettirecektir. İran’a uygulanan ambargo ve yaptırım kararının ardından doğalgaz

alımıyla ilgili şimdiden “bu kış zor geçecek” manşetlerinin atılması, kışın sadece işçi ve emekçiler için zor geçeceğinin habercisi durumundadır.

“OHAL” ile birlikte artan hak gaspları, işçi ve emekçilerin kazanımlarına dönük saldırılar hat safhadadır.

manlıkla yeniden şekillendirildiği, “sınıf uzlaşmacılığı”nın tek düstur kabul edildiği tabloda işçi sınıfı örgütsüzlüğe mahkûm edilmektedir. Bu gerçeklik işçi sınıfını ideolojik olarak zehirlemeyi, bilinç bulanıklığı yaratmayı içerirken sınıf kimliğinden ve

larda örgütlenmesiyle mümkündür.

Resmetmeye çalıştığımız tablo kuşkusuz daha büyük ve derinlikli sorunları, çelişkileri barındırmaktadır. Hâkim sınıfların bütün güzellemelelerine, işçi ve emekçi kitlelerin sorunlarını perdelemesine, bilinçleri bulanıklaştırmaya çalışmasına rağmen yıkım ekonomik sınırları aşarak kitle mücadelesiyle, direniş, grev ve işgallerle buluşacaktır. İşçi sınıfının, halk kitlelerinin örgütsüzlüğünden teselli arayanların hesabını bozacak olan işçi ve emekçi yığınların taleplerini yükseltmesi ve kitle mücadelesinin gelişmesi olacaktır.

İşçi sınıfının geçmiş ve yakın tarihi, deneyimleri ekonomik ve siyasal taleplerle yükselttiği mücadeleye tanıktır. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin oluşturduğu tarihsel bellek işçi sınıfının hafızasında silinmeyecek izler bırakmıştır. ‘89 Bahar eylemlerinden, Zonguldak maden işçilerinin uzun yürüyüşüne aktarılan direniş, Tekel Direnişi ve Gezi İsyanı’yla bugüne taşınmış, işçi ve emekçilerin irili ufaklı direniş ve mücadele hattını var etmiştir. İşçi sınıfının bugüne değin “kendiliğinden” sınırlarını aşmayan mücadele gerçekliği “kendisi için sınıf olma” düzeyine ulaşana kadar devinimini sürdürecektir.

İşçi sınıfının “kendisi için sınıf olma” niteliği ancak ve ancak bizlere yüklediği kapsamlı görev ve sorumluluklarla gerçekleşebilir. Bunu sınıf içindeki çalışmalarımızın zayıf ve etkisiz düzeyde bulunduğu bir gerçeklikte söylüyor oluşumuz görevimizin ne denli karmaşık, kavranmaya muhtaç olduğunu ve aynı zamanda hayata uygulanmaya ne kadar zorunlu olduğunu göstermektedir.

Sınıf içerisindeki çalışmalarımızın zayıf ve sınırlı olmaktan kurtarılacak güçlü ve etkin hale nasıl getirileceği, işçi sınıfı içerisinde nasıl kökleşeceğimiz sorularına yanıt bulmalıyız! Her şeyden önce soruyu kendimize yöneltmeliyiz. Bu soruya cevabımız; sınıfla temasımızın bulunup bulunmadığı, bulunuyorsa neden bir sınıf çalışmasına dönüşmediği, kopuksa bağımızı ve temasımızı nasıl kuracağımız yanıtlarını içermelidir.

Kuşkusuz kendimizden başlatacağımız sorgulayış ve tartışmalar sınıf içerisindeki çalışmalarımızın durumuna ilişkin bütünlüklü bir değerlendirme yapmaya imkân vermeyecektir. Yap-

Devlet, patron ve sendikal bürokrasi “ittifakının” işçi sınıfına yönelttiği saldırılar azgın sömürüyü, sefaleti ve örgütsüzlüğü kalıcılaştırmayı hedeflemektedir. İşçi ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğü, alternatifsizliği en temel sorunları olmaktadır. İşçi sınıfının sahip olduğu bu ağır tablo ve bilanço bizleri sınıf içerisindeki çalışmalarımızı geliştirmeye, güçlendirmeye ve müdahaleye etmeye yöneltmelidir. Sınıfla bağımızın, bilincimizin ve pratiğimizin bütün zayıflıklarımızı aşmaya çalışarak, en başta kendimizden başlatacağımız müdahalelerle işçi sınıfını kuşatan örgütsüzlüğe ve çıkmazlığa soluk aldırma-yı hedeflemeliyiz.

Ülkemizde sendikaların faşizmin laboratuvarlarında işçi sınıfına düş-

sömürüye ve ağır çalışma şartlarına karşı mücadeleden koparmayı amaçlamaktadır. Devletin kontrol altında tuttuğu, devlet güdümünde hareket eden hakim işbirlikçi, bürokratik sendikal anlayış işçi sınıfını kontrol altında tutmanın mekanizmaları haline gelmiştir. Sınıf sendikacılığının yeniden vücut bulması, sınıf içerisindeki çalışmalardan beslenerek işçi sınıfının çıkarlarını ve geleceğini savunan, devrimci yeni bir sendikal kuşağın yaratılması gerekmektedir. İşbirlikçi sendikal bürokrasinin geriletilmesi, işçi sınıfının devrim ve sosyalizme içkin özelliklerinin yeniden kabartılması ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerin savunucusu ve uygulayıcısı olacak sınıf sendikacılığının fabrikalarda, iş kollarında, sendika-

maya çalıştığımız kolektif bir yönelimi, odaklanmayı ve yoğunlaşmayı sağlamaktadır. Sınıfa yabancılaşmanın, ondan uzaklaşmanın, sınırlı ve etkisiz şekilde var olmanın faturasını yeterince ağır ödemediğimiz bir aşamada yapacaklarımız ve söyleyeceklerimiz ancak pratiğe dönüştürülebilirse anlam kazanacaktır. Sınıfsal kimlik, bilinç ve kavrayış işçi sınıfıyla temas halinde olmaksızın kazanılamayacağı gibi dışarıdan taşınacak bilinç de eklektik ve hükümsüz kalacaktır.

Sınıfa yönelimimizin yeni bir “başlangıç” ihtiyacı duyduğunu, politik ve örgütsel zeminde tartışmaya ve şekilleneceğine gereksinimimiz olduğunu en baştan kabul etmeliyiz. İlk elden belli başlı vurgularla söylediklerimizi sınıf çalışmamızın hangi araçlara gereksinimi olduğu, bilinçlenme ve bilinç taşıma eylemimizin nasıl örgütleneceği, gerçekleşeceğiyle sürdürmeliyiz.

İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin ihti-

lediği ve daraldığı süreçler yaşamış, örgütlenmede kalıcı, sağlam adımlar atamamıştır. İşçi sınıfı ve sendikalar içerisindeki çalışmalarımızın etkisi giderek sınırlanmış, zayıflamıştır. Örgütsel olarak yaşadığımız varlık sorunu yayın faaliyeti de dahil olmak üzere bağlı bütün çalışmaların sekteye uğramasına, aksamasına dönüşmüştür. Bu dönem boyunca DDSB'nin örgütlenme çalışmaları sınırlı da olsa sürmüş, birçok işçi direnişi ve sendikal örgütlenme mücadelesinde

bildiri vb. materyallerle sınırlamamakla birlikte, işçi sınıfının, emekçilerin taleplerine ve sorunlarına yönelik çıkaracağımız bültenimizin, faaliyetimizi daha nitelikli, disiplinli ve daha fazla sorumluluk yükleyen bir anlayışa büründürecektir. Sınıfa giderken onlara cevap olabilmek, onların dilinden konuşabilmek ve anlatabilmek, yine kitlelerden öğrenip kitlelere öğretebilmek adına faaliyetlerimizi esas alacağız.

DDSB, bütün bu çelişkileri kavrayarak sınıf sendikacılığı anlayışını bulunduğu her alanda güçlendirmeye, sağlamlaştırmaya, işçi ve emekçi yığınlarla buluşturmaya yönelecektir. Buradan hareketle işçi ve emekçi yığınlarla birleşmenin, taleplerini haykırmanın, seslerini duyurabilmenin bir yolu ve sınıfın sesi olacak bültenimize yeniden hayat kazandırmak istiyoruz.

Bültenimizin adının ne olacağı da dahil olmak üzere yakın dönemde yayın faaliyetimize dair yürüttüğümüz tartışmalar bizlere izinden yürüyecek referanslar sunacaktır. Sizleri daha önce yayınladığımız “1 Mayıs” isimli bültenimizi sahiplenerek onun üzerinden daha kapsayıcı, sınıfa ve emeğe hitap edecek kolektif bir tartışma yürütmeye, işçi sınıfının sesi olacak bu girişime en başından katılmaya çağırıyoruz.

Bültene yönelik tartışma en geniş çevrede ve ilişkiler ağı içerisinde sürdürülerek, işçilerin, işsizlerin katılımıyla, işkollarında, sendikalarda şekillendirilecek ve bültenimizin hayat bulması gerçekleşecektir. Bu kolektif çabanın sürükleyicisi olmada ve geleceğini tayin etmede en fazla sorumluluk ise DDSB'lilerin bilincinde ve pratiğinde vücut bulacaktır. Bu ilk hazırlık, yayın faaliyetimizin süreklileştirilmesinde, nitelikli hale getirilmesinde de sürecektir, sürmelidir.

DDSB'liler bu yayın organının tüm görevini de üzerinde taşımaktadır. Elbette ki bir işçi bülteni çıkarmak yeterli değildir. Aslolan, bu yayının beslenmesi, dağıtımı gibi görevlerin kolektif ruhla yerine getirilmesi, işçi ve emekçiler tarafından aranır bir araca dönüşmesidir.

DDSB olarak sınıf içerisindeki çalışmalarımızı güçlendirecek bir bilinçlenme ve kavrayış ufkuyla, her bir yoldaşımızı ortaya attığımız tartışmaya verimli şekilde katılım sağlamaya, pratik süreci şekillendirmeye ve yürütülecek tartışmanın sonuçlarını gerekli zamanda kolektife ulaştırmaya çağırıyoruz.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)

Bu nedenledir ki sınıf çalışmasından bahsederken ilk hareket noktamız öncüye ihtiyaç duyan işçi sınıfına, bizler bilinç edinmeden nasıl bilinç taşıyacağımız sorusunun çözümü olmalıdır! Marks'ın “eğiticinin kendisinin de eğitilmesi gerek(ir)” sözü ihtiyacımız olan en doğru şekilde tarif etmektedir. Kitlelere bilinç taşıyacak olanların siyasal ve teorik seviyesini, bilgisini sürekli artırma, geliştirme, öğrenme ve öğretme sorumluluğu bulunmaktadır. İşçi sınıfının yaşamına, sömürü biçimlerine, çalışma koşullarına, üretimin ve işçilerin nerelerde yoğunlaştığına, örgütlenme sorunlarına dair bilgilerimiz az ve yetersizse yürüteceğimiz çalışmalar verimsiz ve sonuçsuz kalacaktır.

Sınıf içerisindeki çalışmalarımızın ilk adımı yabancılaşmamızı ve uzaklığımızı sınıfı kavramaya başlayarak adım adım gidermek olacaktır. Sınıf çalışmasına dair silikleşen ve bulanıklaşan bilincimizi, politik ve pratik yönelimle, ilgisini sınıfın sorunlarına yönelterek, sınıfla temasımızı geliştirerek tersine çevirmeliyiz. Kolektif yoğunlaşmayla deneyimlerimizi güncellemek, dışımızdaki pratiklerden öğrenmek, işçi sınıfıyla bağlarımızı güçlendirecek pratiklere yönelmek zorudur.

yaç duyduğu sınıf ve iktidar bilincini taşımaya, sınıfla birleşmenin yol ve yöntemlerini geliştirmeye, örgütlenme çağrımızı etkili araçlarla yaşama geçirmeye zorunluyuz. Bu tartışmanın bir ayağı işçi sınıfına yönelimimizi belirli bir plan dahilinde nasıl geliştireceğimiz, pratiğimizi buna uygun nasıl şekillendireceğimizken diğer bir ayağı da örgütlenmede araç ve yöntemlerimizin neler olacağı üzerinde yoğunlaşmak olacaktır. Politik yönelimimizi güçlendirmeye ihtiyacımız olduğu kadar, örgütlenme araç ve yöntemlerimizi gözden geçirerek atılması gereken ilk adımları atmaya da ihtiyacımız bulunmaktadır. Bu adımlardan biri işçi sınıfına yönelik bir bülten çıkarmaktır. Denebilir ki işçi sınıfına yönelik neredeyse hiçbir gazete çıkmazken ya da kendi pratiğimizde de olduğu gibi süreklileşmezken bülten çıkarmak fikri nereden çıktı? Bu soruyla karşılaşmak mümkündür. Bu soruyu en iyi kendi pratiğimizin deneyimleriyle, öğrenmeyi esas alarak yanıtlayabiliriz.

DDSB olarak çıkardığımız “1 Mayıs” adlı bültene uzunca bir süre ‘zorunlu’ ara vermenin nedenleri faaliyetimizi süreklileştirmede yaşadığımız sorunlarda aranmalıdır. DDSB, faaliyetinin yoğunlaştığı, silikleştiği, geniş-

önemli görevler üstlenilmiş, bu çalışmalara öncülük edilmiştir. DDSB'nin faaliyetini süreklileştirmede, örgütsel yapısını merkezileştirmede yaşadığımız yetersizlikler işçi sınıfına yönelik yayın faaliyetimizi de engellemiştir.

Sınıf içerisindeki çalışmalarımızın sınırlanması, işçi sınıfı içerisindeki devrimci-demokratik sendikal faaliyetimizin örgütlenme biçimi niteliğindeki DDSB faaliyetini de silikleştirmiştir. Ancak DDSB, kabuğunu çatlatarak işçi sınıfının bağrında gelişip güçlenmenin, çelişkileri sınıf mücadelesinin kanalına götürmenin, toparlanmanın, mücadeleyi ileri mevzilere yöneltmenin rotasında yürümeye adaydır. Bugün DDSB örgütsel yapısını kurumsallaştırmaya, daha sistemli ve istikrarlı bir faaliyeti örgütlemeye çalışırken çıkarmaya hazırlandığımız bültenle de bu süreci örmeyi hedeflemekteyiz.

Kitlelerin ihtiyaçları, istem ve talepleri doğrultusunda çıkaracağımız, işçi ve emekçilerin sesi olacak bültenimizi yeniden çıkarma yoluna koyuluyoruz. Neden bir bültene ihtiyaç duyduğumuz sorusuna hep birlikte yanıt olmaya, bunun aracılığıyla sürecimizi örgütlemeye çalışıyoruz.

Kitlelere gitmenin tek yolunu bülten,

“Hint Gericiliğine Karşı, Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!”

Hindistan’da son süreçte özellikle şehirler başta olmak üzere kırsal alanda devletin HKP (M)’ye dönük devreye soktuğu yoğun saldırıya karşı HKP (M) ile enternasyonal dayanışmayı büyütme ve Hint devletinin saldırılarını teşhir etmek amacıyla Yu-

dırı örgütlemektedir. Bu saldırılar en yoğun şekilde demokratik devrim talebini içeren kesimlere yönelmektedir. Hindistan devleti için baş tehlike uzun zaman önce belirlendiği gibi Hindistan Komünist Partisi-Maoist’in önderlik ettiği gerilla savaşıdır. Tarihe kaydolan ismiyle

dir. Dünyada özellikle 1991’de Rus Sosyal Emperyalizmi’nin yıkılması ile birlikte silahlı temelde mücadele yürüten sınıfsal, sosyal ve ulusal hareketler hem askeri hem de ideolojik anlamda yoğun bir saldırıya maruz kalmıştır. Bu yoğun saldırı bugün de hiçbir siyasal ve toplumsal sorunun

bir sonuç yaratmaya başlamıştır. Şehirlerde Maoist güçlere karşı yaygın bir sempati oluşmakta, bu alanda özellikle demokratik temelde hak ve özgürlük mücadelesi üzerinde hem etkide bulunmakta hem de Komünist-Maoist özneler hareketin örgütlenmesinde rol oynamaktadır. Bu durum hiç kuşkusuz Hint gericiliği için büyük bir tehlike barındırmaktadır. Zira Maoist çizginin şehirlerde örgütlenme ağının ve siyasi çizgisinin etkinliğini büyütmesi doğrudan iktidar sorunu olarak görülmektedir. Hint gericiliğinin, komünist çizginin kırlardan sonra şehirlerde etkin olmasını bir tehlike olarak görmesi doğrudur. Bu endişeleri haklıdır. Bu endişeden dolayı bugün şehirlerde yoğun bir saldırı içindedir. Zira bu basit bir demokratik hak ve özgürlük meselesi değildir. Demokratik hak mücadelesinin siyasal iktidarla bağlanması meselesidir. Lenin yolunun ‘gerçek reformları gerçekleştirme olasılığı en az olanlar reformist taktiklerdir. Gerçek reformları elde etmenin en etkin yolu, devrimci sınıf mücadelesi taktikleri izlemektir’ sözü Hint devletinin şehir Naksalistlerine saldırmasına neden olan mantıktır. Zira omünist devrimci taktikler ve sınıf çelişkilerini ele alış biçimi hem demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılmasını kolaylaştıran, hem de kitlelerin iktidar meselesiyle doğru temelde ilişkilenesini sağlayan faktördür. Bugün Hint gericiliği bu gerçekliği bildiği için azgınca şehirlerde mücadele yürüten komünist faaliyetçilere saldırmaktadır. Tutuklama, idam gibi cezalar yanında, hareketi “terörize” ederek provoke etmeye, kitlelerden soyutlamaya çalışmaktadır.

nanistan’da YKP (ml) (Yunanistan Komünist Partisi-Marksist Leninist) tarafından bir panel ve Hindistan büyükelçiliği önünde bir protesto gerçekleştirildi. TKP/ML’nin de destek verdiği yürüyüşte sık sık, Hint gericiliğini teşhir eden sloganlar haykırıldı.

5 Ekim’de düzenlenen panelde Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist tarafından yapılan konuşma metnini haber değeri taşıdığından dolayı olduğu gibi yayımlıyoruz:

“Hindistan egemen sınıfları son dönemde özellikle şehirlerde gelişen demokratik hareketlere karşı bir sal-

Naksalistler. Bu Hint egemenleri tarafından esas tehlike olarak açık bir şekilde dillendirilmektedir. Bunun yanında azınlık inanç olan Müslümanlar ve diğer ezilen milliyetlerde Hint egemen sistemi için tehlike görülmektedir.

Burada özellikle her egemen devlet gibi, Hint devleti de iktidar perspektifli mücadele yürüten ve özellikle silahlı mücadeleye dayanan komünist yapıları birincil tehlike olarak tanımlar. Bunun yanında ezilen ulus ve inançların yürüttüğü ve siyasal bütünlüğünü bozacak ve silahlı mücadeleye dayanan hareketlerde önemli tehditler arasında-

etkilemiş ve revizyonizmin yolunu tutmasına neden olmuştur.

Hindistan Komünist Partisi-Maoist bu ideolojik saldırıya karşı esasta prim vermemiş ve Halk Savaşı’nı yükseltme pratiği ile bu saldırılara yanıt vermiştir. Bu temelde güçlenerek gelişen bir ivme yakalamıştır. Hint köylüleri içinde zaten köklü olan bu hareket, son süreçte yaptığı hamlelerle bunu daha fazla geliştirmiştir. Bu noktada Hint gericiliği Maoist güçlere karşı azgın bir imha saldırısı ile yanıt vermektedir. HKP(M)’nin kırsal bölgelerden geliştirdiği bu güçlü dalga bugün şehirleri de etkileyen ve içine alan

Hint gericiliğinin saldırganlaşması komünist çizginin etkinliğini göstermesi açısından değerlendirilmelidir. Bu saldırganlığa karşı komünistlerin etkin olması yanında, tüm ilerici kamuoyunun duyarlılığını arttırması da önemlidir.”

TESLİM DEMİR ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLANDI

HABER MERKEZİ- Ekim ve TKİP kurucularından Teslim Demir (Sinan) 6 Ekim Cumartesi günü düzenlenen törenle, vasiyeti üzerine İzmir’e uğurlanarak toprağa verildi. Oberhausen Alevi Kültür Merkezi’nde gerçekleştirilen, kitlesel katılımın olduğu törene yoldaşları, devrimci dostları ve sevenleri katıldı.

AKM salonu pankartlarla ve Teslim Demir’in portrelerinden kesit-

ler ile devrimci önderlerin resimleri ve TKİP bayraklarıyla donatıldı. Hazırlanan bir panoda Demir’in yaşamından karelerin yer aldığı fotoğraflar sergilendi.

TKİP adına yapılan konuşmada; 1973 yılında THKO’nun toparlanma sürecinde yer alarak örgütlü yaşama başladığını belirten temsilcisi sözlerini şöyle sürdürdü: “O günden bu yana hep öyle kaldı. Son nefesine kadar örgütlü bir devrimciydi. O hem önder hem nefer olan bir devrimciydi. 1974 yılından beri devrimci mücadelenin bir önderiydi ama aynı zamanda bir neferiydi. 2018 yılının TKİP’inde de

bir önderdi ve bir sıra neferiydi” dedi. Teslim Demir’in devrimci yaşamı ve mücadele tarihi anlatıldı, sinevizyon gösterimi yapıldı. Ruhi Su’dan ezgiler okundu.

Törenin son bölümünde devrimci parti, örgüt ve kurumlar mesaj ve konuşmalarını sundular. Anma töreninde TKP/ML-YDK (Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist-Yurtdışı Komitesi) adına sunulan mesajın ardından, kitle alkışlarla “Yaşasın Devrimci Dayanışma! Teslim Demir Ölümsüzdür!” sloganını haykırdı. Törene katılanlardan Kürt Hareketi, MLPD, ESP Temsilcisi Ziya Ulusoy,

Halk Cephesi, Devrimci Proletarya, Özgür Gelecek ve Odak temsilcileri kürsüde konuşmalar yaptılar. Teslim Demir’in cenazesi 7 Ekim tarihinde İzmir Buca Cemevi’nden kaldırılarak toprağa verildi. Cenaze törenine Partizan, Mücadele Birliği, HDP, Devrimci Hareket, ‘78’liler Girişimi, 15’ler Derneği, Devrimci Parti, SMF, Köz, İmece-Der, YDG, Emekli Sen ve CHP Milletvekili Musa Çam katılırken, Demir’in mücadele ve hapisane arkadaşları tarafından konuşmalar gerçekleştirildi.

Ekonomide “Üst Akıl” a Devredilen Direksiyon

Maliye Bakanlığı, 3 yıllık “Orta Vadeli Ekonomik Plan” ya da “Yeni Ekonomik Plan” denilen programla içinde geçilen ekonomik krize karşı tedbirler paketi açıkladı. Sıkılaştırılmış mali disiplin, tasarruf ve gelir tedbirleri, vergilendirmenin yapılandırılması, finans kurumlarının bağımsızlığının teyit edilmesi başlığı altında odaklanılan nokta emperyalist sermaye karşısında güven tazelemek ve sermaye akışını sağlayacak yeni koşulların oluşmasını sağlamaktır. Ancak bu finansal düzenlemelerin daha güçlü tartışılmasına neden olacak gelişme bizzat Maliye Bakanı Berat Albayrak tarafından 29 Eylül tarihinde ABD’de, ekonomik programının denetlenmesi için “uluslararası yönetim şirketi olan McKinsey ile çalışmaya karar verdik” diyerek ilan edilmiştir. Her ne kadar daha sonra Tayyip Erdoğan’dan “Tüm arkadaşlarımıza söyledim, bunlardan fikri danışmanlık bile almayacaksınız dedim. Gerek yok, biz bize yeteriz” açıklaması gelse de uluslararası para kuruluşlarına ve yönetim şirketlerine olan bağımlılık Türkiye ekonomisinin bir gerçeğidir.

Berat Albayrak’ın açıklaması ekonomik ve politik açıdan önemlidir. Ekonomik krizi “ABD ile bir savaş”, “ABD tarafından açılmış bir ekonomik savaş”, “kökü dışarda bir kriz” olarak sunan, pazarlayan ve buradan Türkiye’nin kendi dinamikleriyle bu krizin üstesinden geleceği ve ne kadar büyük bir devlet olduğunu göstereceğini ifade eden bir anlayış,

çözümü de “hasmı” ilan ettiği güçte aramıştır. Bu durum kurulu ekonomik sistemin bağımlılığının ürettiği bir zorunluluktur. Emperyalist sisteme göbekten bağımlı yapı, onun finansal denetim ve yol göstericisi olan bir kuruma mahkum kalmıştır.

MCKINSEY TERCİHİ VE ZORUNLULUĞUN KAVRANIŞI

Ancak bir dizi benzer işi yapan başka kurumlar, şirketler de söz konusudur. Buna rağmen ABD’li McKinsey şirketi tercih edilmiştir. Kuşkusuz bu tercihin, 90 yıldır emperyalist tekelin finansal sisteminin sağlıklı yürümesi için gösterilmiş “başarı” ve elde edilen “prestij” ile ilgili vardır. Ancak daha da önemlisi bu tercihteki politik muhtevadır. Birincisi, Türk hakim sınıfları, halihazırda 2002’de çıkan ve Kemal Derviş yasaları olarak bilinen ve “15 günde 15 yasa” ile nam salan IMF’nin yapısal düzenlemeleri ile yoluna devam edeceğini McKinsey yönelimi ile göstermiştir. Bu, IMF’siz bir şekilde IMF programlarını bir taşeronla sürdürme değil, var olan IMF ile yapılandırılmış sistemin sürdürüleceğine dair güçlü bir taahhüt olarak görülmelidir. Bu anlamda IMF’ye yönelik Erdoğan-AKP kliğinin son dönem kurduğu “kof” politik karşıtlığın köylü kurnazlığıyla örtbas edilme çabasıdır. İkincisi, ABD ile özellikle Ortadoğu politikasındaki kimi uyumsuzluğun getirdiği gerginliklere karşı, ABD’nin uşağına karşı gösterdiği sopanın etkili olma meselesidir. Türk egemen sınıfları hala ne kadar güçlü, sağlam ama karaktersiz

bir uşak olduğunu bu şekilde gösterme ihtiyacı hissetmiştir. Bu kendini ispat etme hamlesi kuşkusuz Ortadoğu’da karşılığını alma mücadelesini ve beklentisini de arttıracaktır.

Burada özel olarak McKinsey şirketinin işçi ve emekçi düşmanı, emperyalist tekelin çıkarlarına odaklı çalışmalarının suç dosyalarına girmek gereksizdir. Bu şirketin bu alanda en pahalı hizmeti veren özelliği ise atılan hamle karşısında küçük bir ayrıntıdır. Ancak faşist diktatörlük tasarruf politikasını uygulamak için en pahalı hizmet sunan şirket tercihiyle, mesele de her zamanki gibi bir paradoks içine düşmekten çekinmemiştir. Türkiye lobi ve danışmanlık şirketleriyle emperyalist tekelin ilişkilerini sağlamlaştırmak, yeni olanaklar açmak için daha önce de çeşitli anlaşmalar ve çalışmalar yapmıştır. Ancak bu anlaşmanın kapsamı ve boyutu bu türden bir durum değildir. Bu yüzden çokça IMF programı uygulamak için taşeron kullanma, Düyun-u Umumiye gibi benzetmeler yapılmaktadır. Her iki benzetme de sorunun kapsamını anlatmak için kullanım değeri olan özelliklere sahiptir. Ancak yine her iki benzetme de devletin sosyal-ekonomik-siyasi karakterini, niteliğini ve hali hazırda uygulamakta olduğu sistem gerçekliğini anlamak için yeterli ve uygun örnekler değildir. Düyun-u Umumiye rolü, zaten emperyalist sisteme bağlı bir devlet için çeşitli isimlendirme, biçim ve dönemin ihtiyaçlarına göre şekil alan ancak sisteme

içkin olan yapısal bir karakterdir. Emperyalizme bağımlılık ilişkisi böylesi bir denetim, müdahale ve biçim verme sistemini oluşturmuştur. IMF programının uygulanması meselesi ise Tayyip ve AKP kliğinin manipülasyonlarından biri olan IMF’ye muhtaç olmama, o sistemden çıkma şeklindeki yaklaşımına çanak tutar niteliktedir. En fazla var olan krizde kendisini yeni ihtiyaçlar doğrultusunda emperyalist sisteme ve onun en güçlü kurumlarından biri olan IMF reçetelerine daha güçlü uyması olarak değerlendirilebilir. Bunun dışındaki yaklaşımlar sanki bağımsız bir ekonomik sistem vardı ve şimdi yeni bir bağımlılık ilişkisi ve denklemi kuruluyor yanılısamasına sürükleyecektir.

YEP İLE OLUŞAN YENİ KURUMLAR, EMEKÇİLERE KESİLECEK FATURALARIN YENİ İMZACISIDIR

Ancak kuşkusuz ekonomideki gelişmeler, ortaya çıkan finansal tehlikeler, bilançolar, gelir tabloları, sermaye akışında yaşanan sorunlar egemenleri yeni tedbirler, yeni kurumsal yapılandırmalar ve bu durumu düzeltmeyi amaçlayacak girişimlere sürüklemiştir. Bu durumun yeni olan yanı yadsınmayacak kadar açıktır. Amaç ve hedefi de oldukça belirgindir. Emperyalist sermayeye bağlı bir sistemin, o sistemden duyduğu sermaye ihtiyacını daha güçlü karşılamak, bunun için emperyalist kurumlara ve şirketlere denetim ve müdahale için daha fazla açık hale gelmek, akacak sermayenin kendini daha güçlü ve yeniden gerçekleştirmesi için her türlü tedbirin ve kendi deyimleriyle sıkılaştırma politikasının uygulanmasının garantisini vermektir. Bu anlamda egemen sınıflarda bu şekilde sıcak paranın kaçışını engellemenin yanında, yeni sıcak para girişleri ve borçlanma olanakları yaratmaktır. McKinsey gibi şirketlerin rolü kuşkusuz sadece kamu kurumlarının denetimini ve disipline edilmesini değil, Merkez Bankası, BDDK vs. kurumların da emperyalist piyasa ve sermaye ilişkilerinin gerektirdiği ihtiyaca göre çalışmasını sağlamaya dönüktür. Bu bağlamda sermaye girişini akışkan hale getirecek ve ona cazip bir pazar olanı olarak sunulacak birçok müdahale ve yön verme hakkına sahip olacaktır. Emperyalist sermayenin palazlanmasını, ülkenin toplumsal birikimi üzerine daha etkin bir asa-

lak gibi yapışmasını sağlayacak bu şekilde emperyalist sermaye için güvenli bir saha haline getirecek bir rolü söz konusudur. Bu tabloda hiç kuşkusuz emperyalist sermayenin kazanması aynı zamanda egemen sınıfların da kazanması demektir. Kaybeden ise işçi sınıfı, emekçiler olacaktır. Bu süreç aynı zamanda emekçilerin daha fazla fedakarlık göstermesi argümanı ile gelir dağılımındaki uçurumun derinleşmesi, yoksulluğun ve sefaletin artmasının koşullarının yaratılması şeklinde olacaktır. Bu şekilde sistemde var olan sıkışıklığı bir nebze açmak, kurulu sistemin daha büyük krize girmesini engellemek, oluşacak krizin faturasının emekçi halk kitlelerine daha kesin ve kararlı bir çizgiyle kesilmesini sağlamaktır.

Yeni ekonomik programda Hazine ve Maliye Bakanlığı'na bağlı olarak Kamu Maliyesi Dönüşüm ve Değişim Ofisi kurulmuştur. Şimdi iptal edildiği ya da hiç yapılmadığı söylenen McKinsey'le anlaşma da bu yeni kurumsal yapı üzerinden gerçekleşmiştir. Berat Albayrak'ın deyişiyle "16 bakanlıktan temsilcilerin bulunduğu bu ofis, tüm hedeflerimizi ve sonuçlarımızı her çeyrekte kontrol edecek" bir role sahiptir. Dünyadaki en başarılı örnekleri McKinsey bir yol haritası eşliğinde, sıkı bir denetim ve kontrol mekanizması sonrası bu ofise sunacak ve bu ofis de gereğini yapacaktı. Bu durum kuşkusuz emperyalist sistemin Türk egemen sınıflarına karşı oluşmuş güvensizliğe karşı atılmış bir adımdır. Türk egemenlerinin bir tercihinden ziyade zorunluluğu olarak görülmelidir. 16 Bakanlıkta denetim hakkı demek tüm kamu maliyesinin tasarruf politikasının emperyalist tekellerin sermaye akışının güvenliğine, kendini daha güçlü şekilde mayalamasına olanak anlamına gelmektedir. Bunun diğer adı ise eğitim, sağlık, sosyal güvence ve haklar, emekçilerin ücretlendirilmesi, kamuda istihdam gibi doğrudan halkı ilgilendiren meselelerde kamunun disipline edilmesi, tasarrufun sağlanması meselesidir. Aynı şekilde vergilendirme disiplininin "tabana doğru yayılması" programın ana temalarından birisi. Bunun anlamı vergide ana gelir kaynağı olan dolaylı vergilerin (KDV, ÖTV vb.) ve ücretli emekçilerden kesilecek vergilerin arttırılmasıdır. Vergi kalemindeki artışın buraya dayanacağı açıktır.

Emperyalist tekeller, Türkiye bankacılık ve finans sektörü önemli riskleri barındırsa da kendileri için hala 'sağlam' bir sisteme sahip olduğu fikrindedir. Bu fikir elde edilen ticari-hukuki ayrıcalık ve ga-

rantilerden ileri gelmektedir. McKinsey'le anlaşma gibi adımlar bu ayrıcalık ve garantileri daha da güçlendiren bir adımdır. Asıl mesele bu sistemin beslenmesini sağlayacak sermaye akışlarının bulunmasıdır. Bu yeni ekonomi planının ilk adımı ise İşsizlik Fonu'ndan Halk Bank, Vakıf Bank ve Eximbank'a 10.8 milyar TL'lik nakit akışının sağ-

lanmış olmasıdır. Bu "güven artırıcı" ön adımlar olmasının yanında, AKP-Tayyip kliğinin kararlılığını da göstermektedir. Ki Varlık Fonu'nun Cumhurbaşkanlığı'na bağlanması ve Maliye Bakanı damat Berat Albayrak'ın da başkanvekili seçilmesi, kamuda gelir getiren esaslı kurumların (Ziraat Bankası, BOTAŞ, PTT, TÜRSAT, Türkiye Petrolleri, ETİ Maden, Türk Telekom, Halk Bankası, THY ve Çaykur) doğrudan denetime alınması anlamına gelmektedir. Ki bu noktada bu kurum denetimden azade bir yapıya sahiptir. Tam da burada McKinsey'in henüz "Cumhurbaşkanlığı" sistemine geçmeden önce en ideal sistem olarak başkanlığı önerdiğini anımsatmakta fayda vardır. Bu durum McKinsey için nerdeyse mükemmel çalışma olanaklarına kavuşması anlamına gelmekteydi. Tek merkezden, denetimsiz ve oldukça güçlü bir siyasal sistemin var olan ekonomik-politik kriz koşullarında oldukça işlevli ve verim üretecek bir rolü olduğu açıktır. Bu bağlamda ekonomi de atılacak her türlü adım daha seri ve etkin

şekilde olacaktır. Buradan şunu ifade edebiliriz: Yeni Ekonomik Plan doğrultusunda McKinsey bunun için biçilmiş gömlek gibidir. McKinsey'in en önemli özelliklerinden birisi olan "hizmet verdiklerinin" açığını kapatma, hile ve hırsızlıklarına kılıf bulma gibi özellikleriyle AKP-Tayyip kliği için idealdi. Ancak AKP'nin ekonomide bir türlü

argümanların zayıflaması pahasına, Tayyip-AKP kliği tarafından yapılan bu tercihin, egemen sınıfların sıkışmışlığının, bekledikleri krizin boyutunu göstermesi açısından önemlidir. Nihayetinde politik krizi yönetecek yeni argümanlar oluşturmak, şekillenmiş belli bir kitle desteği, medya ve devlet gücü ile kamuoyunu belirleme olanakları yaratılacağına dair bu faşist klikte bir güven söz konusudur. Ancak politik krizin yeni ekonomik krizle kol kola girdiği koşullarda, daha fazla derinleşmesi kamuoyunu belirleyenin artık oluşan yeni çelişkiler ve bu çelişkileri yaşayan geniş kitlelerin olacağı gerçekliği göz ardı edilmektedir. Her egemen sistemin ve gerici sınıfın tipik tutumudur bu. Değişim isteminin oluşturacağı dalganın ve ortaya çıkan çelişkilerin eskisi gibi yönetilmek istememe arzusu ile bir güce dönüşme, bu durumun egemen sınıf klikleri arasındaki güç dengelerini etkileyecek, gerici sınıflarla halk güçleri arasındaki dengeleri belirleyecek faktörler olacağı gözden kaçırılmaktadır.

Var olan gelişmeler sınıf mücadelesinin ivme kazanmasına yataklık yapmaktadır. Bu durum daha şimdiden işçi sınıfının hareketliliğinde kendisini göstermektedir. Bu kamu emekçilerinden, küçük esnafta yoğunlaşacak iflaslarla birlikte daha geniş kesimlere doğru yayılacaktır. Hak talebi ekseninde direnişler ve mücadeleler genişleyeceği gibi, özellikle faşizmin azgın saldırılarının yarattığı ortam politik talepli hareketlere de bir ivme katacak zemin sunmaktadır. Sınıf mücadelesinin gelişim seyri bu anlamda ekonomik temelli mücadele ve politik mücadelenin sıkı bir kaynaşması ile ilerleyecek olanaklar içindedir. Bu tabloda sınıf bilinçli proletaryanın partisinin politik rolü can alıcı öneme sahiptir. Çelişki ve çatışmaları ekonomik mücadeleyle, yine politik krizi reformist taleplerle sınırlayacak yaklaşımlara karşı etkin bir ideolojik mücadele yanında, sınıf mücadelesine biçim verecek geniş kitlelere doğru bir siyasal bilinç taşıyacak yönelim zaruri, kaçınılmaz ve en önemli görevdir. İşçi sınıfı ve emekçilerin hak taleplerini en etkin şekilde dillendirmesi, kazanıma dönüştürmesi ve geliştirmesi unutmayalım ki Lenin yoldaşın deyişiyle "devrimci sınıf mücadelesi taktikleri izlemek"le olanaklıdır. Bu taktikleri oluşturmak, genel siyasi çizgiyle birleştirmek ve mücadelesinin olduğu her alana nüfuz etmek devrimci-komünist sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

çizgi tutturamaması başta olmak üzere kendi tabanına yönelik taşıdığı kaygı ve yerel seçim takvimi gibi etmenlerle olsa gerek, McKinsey'le anlaşma, haberi yokmuşçasına, Erdoğan'ın ağzından ters yüz edilmiştir. Ancak ekonomi yönetiminde uluslararası para ve yönetim kurumlarına, başka bir deyimle emperyalist sermayeye güven vermek ile AKP'nin bilinen iktidarda kalma politika, söylem ve pratikleri arasındaki çelişki büyüyecektir. Ve bu çelişkide emperyalist sermayenin er ya da geç somut amaçlarına ulaşacağı hatta geçen her zamanda Türkiye ekonomisinden daha büyük tavizler koparacağı açıktır.

EKONOMİK VE POLİTİK KRİZ, SINIF MÜCADELESİNE KAÇINILMAZ OLARAK KATACAĞI İVME

Var olan bu gelişmenin "anti-ABD'cilik" efsanesinde, bu ekseninde "milli ve yerli" vurgulu, "kurtuluş savaşı veriyoruz" hamasetiyle politik alana tahvil edilen enstürmanların çıkaracağı sesi kısacaktır. Son 5 yıldır oldukça etkili olan bu

Yerel Seçim Öncesi, Faşizmin “Seçim”

Henüz 24 Haziran seçimlerinin tartışmaları bitmeden, bu kez de 2019 yılında yapılacak yerel seçimler için tartışmalar başlamış durumda. Erken olması, OHAL’de yapılmasıyla, hileleriyle, ittifaklarıyla, sonuçlarıyla ve bütün anti-demokratik uygulamalarıyla, daha çok tartışılacak bir seçim olan 24 Haziran seçimine yeniden vurgu yaparak yazıya başlamamızın sebebi, bir taraftan 2019 yerel seçimleri için şimdiden başlatılan ittifak tartışmaları ve görüşmeleri iken, diğer taraftan nasıl bir atmosfer içinde yerel seçimlere gidileceğidir.

İTTİFAK ARAYIŞLARI VE TARTIŞMALARI

Yerel seçim tartışmaları birkaç cephede yürütülmektedir. Bir yandan AKP’nin her geçen gün daha fazla derinleşen ekonomik krize rağmen, kuyruğu dik tutarak içi boş vaatlerle nasıl bir seçim çalışması yürüteceği ve hangi ittifaklara gireceği merak konusu olurken, diğer taraftan bir önceki dönem AKP ile yaptığı ittifak sayesinde hem barajı aşan, hem de Tayyip Erdoğan’ın yeniden Cumhurbaşkanı (Başkan) seçilmesini sağlayan MHP’nin tavrı tartışılmaktadır. Yine diğer yandan her dönemin faşisti, oportünisti CHP’nin İP (İYİ Parti) ile flörtünün devam edip etmeyeceği, HDP ile bir ittifaka girip girmeyeceği de tartışmalı konular arasında. Devrimci, demokrat, ilerici güçlerin “ittifak merkezi” haline gelen HDP’nin nasıl bir seyir izleyeceği, kiminle ne kadar, nasıl ittifaklar yapacağı da ayrıca merakla beklenmektedir.

AKP cephesinde vaatler ve saldırılar konusunda fazla değişen bir şey yok aslında. Enflasyonun yüzde 25’lere tırmanması, TL’nin dolar ve euro karşısında yerlerde sürünmesi, işsizliğin her geçen gün artması, alım gücünün düşmesine karşı, hemen her şeye, her gün zam yapılması, birçok firmanın iflas ve konkordato beyan etmesi, hatta bireylerin bile tek tek konkordato ilan etmeleri karşısında, AKP her zaman olduğu gibi manipülasyonla, yalanlarla süreci örgütlemeye çalışmaktadır. Bunun için bir yandan yazılı ve görsel medyayı,

sosyal medyayı etkili bir şekilde kullanırken, diğer taraftan, gelişen işçi ve emekçilerin eylemlerine en azgın şekilde saldırarak, tutuklayarak, gözaltına alarak kabaran öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışmaktadır. Bu perspektifle 2019 yerel seçimlerine hazırlanan AKP, muhtemelen özellikle bazı büyükşehirlerde MHP ile ittifaka girecektir.

MHP cephesinde ise; AKP veya herhangi bir partiyle ittifaka girmemesi durumunda işler hiçte iyi görünmüyor. 24 Haziran seçimlerinden bir süre önce MHP’den ayrılan muhaliflerin İP’yi kurmaları, seçmenin “ikiye” bölünmesi nedeniyle varlık yokluk sorunu yaşayarak paniğe kapılan MHP, denize düşenin yılanı sarılması misali, soluğu yıllardır demediğini bırakmadığı AKP’nin kollarında almak zorunda kaldı. Seçim sonuçlarından da anlaşılacağı üzere, bu ittifak en fazla MHP’ye yaramış durumdadır.

Yerel seçim öncesi yapılan ittifak tartışmalarına Devlet Bahçeli, “Birilerinin Millet İttifakı’nı tekrar bir yarışa sokma hevesi kursaklarında kalır. Böyle bir şey olmaz” diyerek bir yandan gözdağı niteliğinde her zaman ki gibi kuyruğu dik tutma telaşında iken, diğer taraftan ise CHP’nin, İP ve “gizli” olarak HDP ile İstanbul ve Ankara gibi Büyükşehirlerde “ittifak kararı” alması durumunda, MHP, AKP ile “doğal ve gönüllülüğe dayalı bir ittifak” içine gireceğini belirtmektedir. Diğer taraftan daha şimdiden kendilerine göre en güçlü rakibi olan İP ile olan gerginlik iyice tırmanmış durumdadır. Bir grup MHP’li faşistin, Meral Akşener’in evinin önünde protesto gösterisi yapması, devamında diğer faşist İP’nin karşı eylemleri vs. yerel seçim öncesi bu iplerin iyice gerileceğini göstermektedir. İtin itisi ısırmayacağı gerçekliği ortada durmaktayken, MHP’lilerin kadim “dostları” AKP’nin uygulamalarından, ekonomik krizden ciddi derecede rahatsız oldukları, ancak menfaat gereği seslerini çıkarmadıkları da bir gerçekliktir. Ancak bunun daha nereye kadar devam edeceği, nerede patlayacağı da merak konusudur.

Burjuva-feodal partiler içinde sanırım en bel kemiksiz, menfaatçi ve tabanın yaklaşımına zıt politika belirleyen ve pratik adım atan parti CHP’dir. Tescilli faşist Meral Akşener’in kur-

duğu partiyi kurtarmak için CHP’den istifa edip İP’ye geçen ve mecliste grup kurarak seçime girmeye hak kazanan süreçle başlayan CHP-İP ittifakı (SP de dahil) sanırım önümüzdeki yerel seçimlerde de (özellikle bazı büyükşehirlerde) gündemde olacak. Sol görünümü CHP’nin diğer faşist, gerici partilere kucak açmasına karşın, her fırsatta HDP’ye “vebalı muamelesi” yapan, “terör” damgası vurmaya çalışan tavrı, bilindik faşist, kafatasçı geleneğinin devamı niteliğindedir. Bu tutumu aynı zamanda tabanındaki demokratik eğilimleri Şovenizmle zehirlemek eksenslidir ve oldukça bilinçlidir. Bu yaklaşım ve ittifak arayışı, doğal olarak kendisine taban bulunduğu Alevilerin ve Kürt halkının tepkisini çekmektedir. Kendine güvenmeyen, başarıyı ve kurtuluşu sağ parti ve seçimde arayan CHP, yeniden ve yeniden yenilmeye mahkumdur.

24 Haziran seçimlerindeki ittifaktan büyük beklentileri olan CHP, hemen seçim sonrası İP ve SP’nin “ittifak bitti” açıklamalarına rağmen ısrarla ittifakın devam ettiğini söylemesi ve yine hemen seçim sonrası özellikle İP’nin AKP’ye göz kırpması dahi, CHP için bir “ders” olmamaktadır.

KAYYUMLARA, TUTUKLAMALARA VE BASKILARA RAĞMEN, GERÇEK ANLAMDA YEREL YÖNETİMLER

Onlarca belediyesine kayyum atanmış, yüzlerce belediye başkanı, meclis üyesi, çalışanı ve yöneticisi tutuklanmış HDP’nin, 2019 yerel seçimlerindeki tutumu, adayları ve ittifakları en çok merak edilen konuların başında gelmektedir.

Faşist diktatörlüğün açıktan tehditlerle, istedikleri tarzda adaylar çıkarılmazsa “yeniden kayyum atarız” söylemi ve yine diğer partilerle (CHP gibi) girecekleri ittifakın önünü kesmek için, sürekli dillendirdikleri, “terör” söylemleri, önümüzdeki dönem seçimleri için HDP’yi zorlamaya ve tecrit etmeye yöneliktir.

Faşist TC devletinin kendi hukukunu defalarca ayaklar altına alan uygulamalarına geçen dönem çok fazla şa-

hit olmuşuk. Halkın kendi iradesiyle seçtiği onlarca belediye başkanı ve meclis üyesi, uyduruk gerekçelerle görevden alınmış, tutuklanmıştır. Kayyumlarla halkın iradesine ipotek koymaya çalışan faşist diktatörlüğün bu hamlesi, aslında ciddi bir karşı koyuş olmamasından kaynaklı belli boyutlarıyla yaşam hakkı bulmuştur.

Buradan tekrar kayyumlar konusuna gelirse, devletin yerellerdeki faaliyetleri boşa çıkarmak için yaptığı bu saldırıya, kitlelerle birlikte ciddi bir direniş cephesi oluşturulamamıştır. Yerel yönetimlere yönelik devletin

saldırısının politik niteliği, amaçları ve hedeflerine denk düşecek bir yaklaşım, ciddiyet gösterilmediği gibi, buna uygun olarak bir mücadele programı da çıkarılamamıştır. Burada belediye başkanlarının bu saldırılara boyun eğmemesi, direniş göstermesi kuşkusuz önemli ve değerlidir. Ancak burada aslolan HDP’nin bu sorun karşısında Meclisi nasıl kullandığı, halkın bu sorun karşısında nasıl bir mücadele hattı izlemesi gerektiğine dair pasifist ve parlamentarizm sınırlarıyla kalan yaklaşımlarıdır. Örneğin Amed Belediyesi Eş Başkanları’nın tutuklanmasına, küçük bir iki eylem dışında ciddi bir tepki gelmemiştir. Yine kayyumları boşa çıkaracak, bu anlamıyla belediyeleri kullanmayarak, buna yönelik alternatifler oluşturmayarak saldırıyı boşa çıkarma hamlesi gerçekleştirilememiştir. Sezai Temelli’nin, “Dolayısıyla biz kay-

'leri Belirleyen Gündemine Direnmek!

yum atanan belediyeleri geri aldıktan sonra oraya tekrar kayyum ataması, iktidarın meşruiyetini tümüyle yitirmesi anlamına gelecektir. Eğer bunu yapmaya devam ederlerse biz de mücadelemizi ona göre sürdürürüz. Bunun hesabı üzerinden bir seçim taktiği ortaya konulamaz. Bu aslında insanları emek-demokrasi mücadelesinden uzaklaştıran, soğutan bir yöntemdir. İktidar tam da bunu kitlelere zerk etmeye çalışıyor. Güç bende, ben ne istersem o olur, demeye getiriyor. Biz de diyoruz ki, hayır, güç halkın elindedir; güç, kentin gerçek sahibi emekçilerin elindedir; güç, doğayı

kitleleri buraya odaklayarak mücadele enerjisini düşüren bir tutum olduğu sonuçlarıyla ortaya çıkmış bir durumdur. Buna rağmen Sezai Temelli ve HDP'nin ister genel ister yerel seçim olsun sandıklara biçtiği rol abartının ötesinde, legalist-parlamentarist bir hastalık olarak kendini ortaya koymaya ısrarla devam etmektedir. Faşizme karşı her alanda güçlü ve kararlı bir mücadele hattı örmek, bugün her zamankinden daha meşru ve elzemdir. Bu mücadelede sandıklar bir araç olabilir kuşkusuz. Ancak sandığa taşındığı rolden öte misyon biçmek, halk kitlelerine pasifizm propagandası ve bilinci taşımak demektir. HDP, her seçim çalışmasına buna hizmet edecek şekilde politik şekil vermektedir.

Kuşkusuz sandıklardan çıkacak sonuç ne olursa olsun, yeni kayyumlar tehdidi ile HDP adaylarına biçim verme çalışması ve yerel yönetimlerde tüm alanları kapatma yönelimi halkın mücadelesine ket vurmayı, onu sindirmeyi başaracak bir nitelik taşımayacaktır. Hali ha-

zırda yürürlükte olanın devam etmesi anlamına gelecektir. Bugünden Kürt halkını ve diğer toplumsal kesimleri sandık odaklı bir politik şekillenişe sokmaya çalışmak, en büyük hata olacaktır. Yerel seçimler politikası ne olursa olsun, bu eksenli bir beklenti ve politik şekilleniş, mücadeleye ivme katmanın ötesinde adeta bir zayıf karın haline gelmektedir.

KİMİNLE, NE İÇİN İTTİFAK?

2019 yılında yapılacak yerel seçimlere yönelik ittifak tartışmaları sürerken, HDP Eş Başkanı Sezai Temelli'den hem diğer partilerle ittifaka göz kırpan ve hem de, gelişebilecek olası tavırlara da kapıları kapatan bir açıklama geldi. "HDP Ankara'da aday göstermezse HDP seçmeni CHP'nin gösterdiği adaya koşulsuz evet der mi?" sorusuna Temelli: "...Tabanda ittifak bir ortak adaya işaret eder.

Tabanda çeşitli toplumsal kesimler, kurumlar, sendikalar, emek/meslek örgütleri, sivil toplum örgütleri yan yana gelip bir adayı işaret ediyorsa, o, tabanın ortak adaydır, herhangi bir partinin adayı değildir. MHP baştan tabanın tercihlerine duyarsız olduğunu gösteriyor. Ben yukarıda ittifak yaparım, İstanbul'da aday göstermem diyor. HDP için bu söz konusu olmaz. HDP, tabanın, demokratik yapıların, toplumsal muhalefetin sesini dinler ve ona göre hareket eder" şeklinde bir cevap vererek, CHP ve diğer partilerle yapılabilecek olası ittifakı bu şekilde yumuşatmaya çalışmaktadır. Yani eğer meslek ve emek örgütleri, sivil toplum örgütleri (Temelinin tabiriyle) bir araya gelip Meral Akşener'i aday olarak gösterirlerse, HDP bunu destekleyecek mi? Ya da bu tabanın ortak adayı mı olacak? Tabanın genel anlamda faşist partilere nasıl baktığı herkes tarafından bilinmektedir. Bu anlamıyla kitleleri kandırmanın bir anlamı yoktur. HDP demokrasi güçleriyle, demokratik bir şekilde seçim çalışmalarını yürütmeli, adayları yine demokratik bir şekilde belirlemelidir. Bunun ötesinde bu demokrasi güçleri, "nasıl bir yerel yönetim" üzerine ortak bir anlayış belirlemeli ve seçimlerden sonra bunu hayata geçirmelidir.

Sezai Temelli'nin endişe duyduğu ve üzerinde önemle durduğu diğer konu, sandıklara gidilip gidilmemesidir. "Umutsuzluk, sandığa gitmemek bunun önünde engeldir. Sandığa giden yolu bir mücadele yolculuğu olarak örebilirsek sandıktan istediğimiz sonuç çıkar. Kürt halkı biliyor ki, sandığa gitmezsen, mücadele etmezsen, örgütlenmezsen bu şiddetin, bu baskının durma ihtimali yok. O yüzden sadece seçim dönemleri değil her gün her saat mücadele kararlılığında olmak gerekiyor." (Sezai Temelli. Özlem Akarsu Çelik'le röportaj 1 Ekim 2018 Gazete Duvar)

24 Haziran seçimlerine büyük umutlarla bel bağlayanların daha sonra seslerinin çıkmaması, ya da hayal kırıklıklarına uğramaları, sanıyoruz ki, yeni bir sandık gördüklerinde unutulup gitmektedir.

Elbette ki, yerel seçimlerin genel seçimlerden farkı vardır. Bu anlamıyla aynı misyon ve pay biçilemez yerel seçimlere. Ancak onlarca belediyesi-

ne kayyum atanan, onlarca üyesi, belediye başkanı tutuklanan ve önümüzdeki dönemde de benzer şeylerin olabileceğiyle ilgili tehditler savuran bu faşist sisteme karşı, alternatiflere bu kadar direkt karşı çıkmak, yukarıda Temelli'nin sözünü ettiği "mücadeleyi yükseltme" çağrısına denk düşmemektedir. Bu anlamıyla HDP'nin önümüzdeki dönem yapılacak seçimlere yönelik yaklaşımında, bu bakış açısından sıyrılmadığı takdirde, beklenen sonucun ortaya çıkması ve halkın umutlarının yeniden kırılması örgütlenmiş olacaktır. HDP, faşist diktatörlüğün seçim tartışmalarını, ona biçtikleri rolü ve ele alış biçimlerini bu ekseninde kamuoyu oluşturma girişimini olduğu gibi kabullenen bir yaklaşım içindedir. O argümanların karşılığı ise "seçimlere daha fazla yüklenme" kitlelere her seçimin "hayati olduğu" vurgusu eşliğinde sunulmaktadır. Bu kuşkusuz faşist diktatörlüğün belirlediği politik çerçeve içinde sadece onun oyun kuralları doğrultusunda bir karşıtlığa dönüşmektedir. Bu seçimde de Bahçeli'nin "Bu seçimler de çıkacak olumsuz sonuçlar başkanlık rejimini tartışmalı kılar" yaklaşımı ile belirlediği "önem ve kıymet" ölçüsü eksenindeki motivasyonla şimdiden gündem içinde tartışılmaktadır. Bu yaklaşım CHP'nin, AKP'nin ve İP'nin beslediği politik ortamla derinleşmektedir. HDP'de bu iklimin öznesi olarak soruna yaklaşmaktadır. Bu yaklaşımdır ki "bir seçim zaferi" ile her şeyin değişeceği propagandasına dönüşen bir seçim programına yeniden ve yine yol vermektedir.

Özel olarak burjuva-feodal partilerle ittifak arayışları tartışması ve seçim ekseninde belirlediği gündemlere teslim olmak yerine, yoksullukla, açlıkla, işsizlikle ve devlet terörüyle boğuşan, milyonlarca işçi ve emekçiye yüzünü dönmesi, ittifakın ana halkası ve temel gücü olarak bu kesimi alması gerekmektedir. Bunu yapabildiği oranda, yerel seçimlerde bir önceki süreçten daha başarılı çıkmasının önünde bir engel yoktur.

yaşamı savunanların elindedir. Bu gücü gösterebilirsek eğer iktidar ne kayyum atayabilir ne de bu sistemi sürdürebilir" söylemi, yukarıda ortaya koyduğumuz eleştiriyle örtüşmemektedir. Bugün de devlet meşru olmayan bir şekilde saldırmaktadır. Bu anlamıyla mücadeleyi yükseltmek için yeni saldırı dalgasını beklemenin bir anlamı yoktur. Meşruiyet meselesi dün de devlet açısından aynıydı. Bu anlamıyla faşizmi yeniden keşfetmenin ya da onun yeni dönemde yürüteceği saldırı politikalarıyla test etmek, kendi meşruluğunu da tartıştırmak anlamına gelmektedir. Bunun yanında faşizmin güç bende şeklinde ki gövde gösterisine karşı "sandıklardan çıkacak sonuca" bel bağlayan yaklaşım, açıktır ki mücadeleyle ilişkilendirme hastalıklı burjuva anlayıştır. Faşizmin saldırılarını püskürtmenin "sandık" mücadelesi ile olmayacağı,

Nobel Barış Ödülü

ve Dejenere Edilen Vasiyet

Tarih sınıf savaşımının bir sonucu, bir üründür. Toplumsal olaylar, insanlık tarihini ilerletir, zenginleştirir ya da ilerlemeyi durdurur/geriletir. Örneğin sosyalist toplumdaki, kapitalist-emperyalist sisteme geri dönüş tarihsel ilerlemenin durağanlığa ve gerilemesine tekabül eder. Tarihi belirleyen, oluşturan, yaratan bireyler değil, sınıf mücadeleleridir. Bu bilimsel doğru böyle olmakla birlikte; bireyin bilimsel buluş ve katkılarıyla insanlığın gelişimine, tarihine önemli katkılarda bulunduğu da bir gerçektir. Tarihte iz bırakanlardan biri de kimyager Alfred Bernhard Nobel'dir.

63 yıl dünyamızda yaşam süren kimyager Nobel; patlayıcılar konusuna yoğunlaşmış ve buluşlarıyla tarihe iz bırakmıştır. 21 Ekim 1833 yılında Stockholm'de dünyaya gelmiş, 63 yıl sonra San Remo'da 1896 yılında beyin kanaması sonucu ölmüştür. Mühendis bir babanın, bakkal dükkanı işleten, ticaretle uğraşan bir ananın oğludur.

Babası ticari amaçlı silah üreticiliği yapar. Alfred Nobel özel eğitimler tarafından eğitilir ve iyi bir eğitim görür. 17 yaşına geldiğinde İsveççe, Rusça, Fransızca, İngilizce ve Almanca dillerini konuşabilmekte, fizik ve kimyanın yanı sıra İngiliz edebiyatı ve şiire ilgi duymaktadır.

Alfred Nobel; 1864 yılında Stockholm'de araştırmalarını sürdürürken bir patlama yaşanır. Bu patlamada küçük kardeşi Emili'yle birlikte dört kişi ölür. Patlamadan sonra Stockholm şehir merkezinde çalışmalarını yasaklanır. Bölgeler ve ülkeler değiştirilerek çalışmalarını devam ettirir. İnsanlığın yıkım gücünü artıran dahiyane buluşlarda bulunur. Sentetik bir element olan Nobelyum onun anısına, onun adıyla anılır. Alfred Nobel yaşamı boyunca 352 patent başvurusunda bulunur. Dünyanın yaklaşık 20 ülkesinde 80 firma kurar ve bu fabrikalarda patlayıcı üretir. Üretilen patlayıcıların kötü ellerde insanların öldürülmesinde kullanılmasından rahatsızlık duyar. Vasiyetini bu yüzden insanlığa katkı sunanları teşvik etmek ve de desteklemek için her yıl ödüller dağıtılması üzerine yazar. Öldüğünde bir

Fransız gazetesinin attığı "Ölüm Taciri Öldü" manşetinin mantığını daha önceden de bildiğinden ve bundan rahatsızlık duyan Alfred Nobel, San Remo'da 1896 yılında kaleme aldığı vasiyetini bırakır. Bu vasiyetinde patlayıcı fabrikalarından kazandığı birikiminin çok önemli bir bölümünü her yıl insanlığa hizmette bulunanlara verilmesini istemiştir. Nobel'in bu vasiyeti tartışmalara yol açar 1900 yılında İsveç devleti

Nobel Barış Ödülü emperyalizm çağının iki yüzlü karakteristik yapısını göstermesi açısından nadide bir örnektir. Bu ödül, halklara kan kusturan bir çok emperyalist devletin dümenindeki şahsiyetlere belli periyotlarla armağan edilir. Bunun yanında yine emperyalizmin önderliğinde gerçekleşen ve egemen sınıfların lehine olan barış görüşmeleri de bu ödülle taçlandırılır. Dünya halklarına kan kusturan faşistler

Asalaklaşan, çürüten burjuvazi kendisiyle birlikte insanlığın bugüne kadar ürettiği tüm değerleri kendi çıkarları için dejenere etmekte, menfaatleri için kullanmakta, yozlaştırmakta, çürütmekte ve amacından saptırmaktadır. İnsanlığın yarattığı değerleri tükettiği gibi, kâr hırsıyla dünyayı-doğayı hızla bitişe doğru sürüklemektedir. Burjuvazinin günümüzde hiçbir değere hiçbir canlıya ve doğaya saygısı kalmamıştır.

Teknolojinin olağanca geliştiği günümüzde, köleci toplumu aratmayan bir vahşet, kapitalist-emperyalist sistemin desteği ve onayıyla Şengal'de ve Musul'da yaşandı. Binlerce Ezîdi katledildi, deyim yerindeyse yeni bir ferman yaşatıldı. Kadınları ve kızları Musul'da pazar kurularak satıldı, tecavüz edildi yine Afrika'da yaşanan savaşta da yüzlerce kadına tecavüz edildi. 5 Ekim 2018 günü açıklanan "Nobel Dünya Barış Ödülü" bu yıl Kongolu jinekolog Doktor Denis

Nobel Vakfı'nı kurar. 1900 yılından sonrada bu ödüller fizik, kimya, tıp ya da biyoloji, edebiyat ve "barış" a hizmet olmak üzere beş dalda verilir.

İlk Barış Ödülü 1901 yılında İsviçreli yazar ve iş adamı olan Kızıl Haç Teşkilatının Kurucusu Jean Henry Dunant'a verilir.

Sonraki yıllarda çeşitli kurum ve kişilere verilen ödüller şöyledir:

1964'de **Martin Luther King,**

1984'de **Desmond Tutu,**

1990'da **Michael Gorbaçov,**

1993'de **Nelson Mandela, De Klark,**

1994'de **Yaser Arafat-Şimon Peres - İzak Rabin,**

2001'de **Kofi Annan,**

2002'de **Jimm Carter,**

2009'da **Barack Obama,**

2012'de **Avrupa Birliği**

2016'da **Kolombiya Devlet Başkanı vs.**

bile dünya barış ödülüne aday gösterilebilmektedir. 1935'de Mussolini, 1939'da Hitler, 2018'de Donald Trump bile aday gösterilmiştir. Ancak bunun dışında emperyalist-kapitalist sistemin saldırganlığı ve yarattığı sorunlarla çıkan savaşlarda ön plana çıkan kimi mağdurlarda bu ödüle layık görülür! Ancak bu ödülün ana formatı hem ezilenlerin mücadelesini sulandıracak, hem de emperyalist sistemden kaynaklı sorunların üstünü örtecek şekilde belirlenmiştir. Bu amaca hizmet edecek şekilde gerici burjuva egemenliği tarafından ince bir işçilikle ödüller verilir.

Proletaryanın usta öğretmenlerinden Lenin, 1912'de burjuvazinin artık ilerici barutunu yitirdiğini, tarihsel olarak toplumu ilerleten rolünü kaybettiğini, ilerici misyonunun bittiğini bu aşamadan sonra toplumun gelişiminin önünde engel teşkil ettiğini, 1916 yılında yayınladığı "emperyalizm" tahlili broşüründe de kapitalizmin bir üst aşaması olan emperyalizmde burjuvazinin tamamen çürüdüğü, yozlaştığı ve asalaklaştığı tespitleri doğru bir biçimde yapılmıştır.

Mukwege ve IŞİD katilleri tarafından kaçırılan kadınlardan biri olan Ezîdi Nadia Murad'a verildi. Bu yılda Nobel ödülleri vesilesiyle burjuvazi, "timsal gözyaşını" dökerek, ödüllerine yeni bir soluk katarak kamuoyunun nabzına göre şerbet vermeyi başardı.

Savaşın yıkıcılığı karşısında "barış" "sihirli ve efsunlu sözcük gibi, insanlığını hipnotize edici bir özelliği vardır. Ama kimle barış? Kim kimle barışacak? Kan emici sömürren, kokuşan kapitalist-emperyalist sistemin burjuvazisiyle, kanı emilen, sömürülen dünya halkları ve enternasyonal proletarya mı barışacak? Bu barış nasıl olacak? Zaten dünyada egemen olan burjuvaların çokça sakız gibi ağızlarında çiğnediği "barış" bu kesimler arasında değil. Kendi çıkarları için emekçi yığınlarını da alet ederek, birbirlerini boğazlama, birbirlerini yutma dalaşını frenleyip, birbirleriyle barışı kastediyorlar. Ama gerçek barış enternasyonal proletarya önderliğinde kurulacak olan "yeni dünya" da mümkün olacaktır.

ESAS MÜCADELE ALANININ PEKİŞTİRİLMESİ İÇİN: ANİ VE HIZLI GELİŞEN SÜREÇLERE VAKIF OLMAK

“Devrimci sınıf görevini gerçekleştirmek için, toplumsal faaliyetin istisnasız bütün biçimlerine ya da yönlerine vakıf olmayı bilmek zorundadır. İkincisi, devrimci sınıf bir biçimin yerine hızla ve aniden bir başka biçim almasına hazırlıklı olmak zorundadır.”

Sınıf mücadelesinin tek düze ilerlemediği, kimi dönemlerde geri çekilerek zayıfladığı kimi dönemlerde ise şiddetlendiği bilinmektedir. Geri çekilmenin ve şiddetlenmenin, bir dizi nesnel ve öznel nedenleri elbette vardır. Kuşkusuz bu arka planda mevcut olan nedenler, başta ekonomi, politik, askeri vb. olmak üzere karmaşık bir mozaik olma niteliğindedir. Bu mozaığın çözülmesi önemli ve zaruridir. Zira sınıf mücadelesinin somut durumu halinin gelmiş olduğu boyutu vermektedir.

“Devrimci sınıf görevini gerçekleştirmek için, toplumsal faaliyetin istisnasız bütün biçimlerine ya da yönlerine vakıf olmayı bilmek zorundadır. İkincisi, devrimci sınıf bir biçimin yerine hızla ve aniden bir başka biçim almasına hazırlıklı olmak zorundadır.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 10, s.156) Aksi taktirde pratik sahada faaliyetçilerin olay ve olgular karşısında afallaması ve yabancı kalması, peşi sıra ise kendiliğindenliğe hapsolmesi kaçınılmazdır. Yakın

dönem içerisindeki geçmiş pratiğe bakıldığında, sürdürülmüş tarzın, toplumsal çelişkilerle ne derecede içli dışlı olduğu rahatlıkla görülmektedir.

Bu nedenle MLM’ler toplumsal gelişmelerin biçimlerine ve özüne vakıf olmayı bilmek zorundadır. Çünkü mevcut ülke gerçekliğimiz yapısı ve güncel gelişmelerin çeşitliliği birçok değişikliği her an yaratabilme kabiliyetine sahiptir. Örneğin, hareketli ve şiddetli dönemlerin ne zaman geleceğini önceden kestirmek her daim mümkün olmayabilir. Bu gibi durumlarda olayların seyrine kapılmadan, temkinli bir şekilde, gelişmenin biçimi ve özünü açığa çıkartmak birincil hedeftir. Ancak böyle bir tahlilin yapılması koşulunda, yönelim tüm esas ve tali yanları belirlemiş olur. Burada bir parantez açarak yönelimin somutlaşması olarak ifade ettiğimiz devrimin stratejik rotası olmadığını belirtmek gerekiyor. Ki bilinmeli ki devrimin stratejik yolu

sosyo-ekonomik yapı ve bunun ortaya çıkartmış olduğu sonuçlarla bağlantılıdır. Burada belirttiğimiz ise ekonomik, politik, kültürel mecrada aniden gelişen ve patlak veren nesnel gelişmelerdir.

Tekrar yinelemek gerekir ki böyle bir “değişiklik otokratik bir ülkede muazzam hızlı olur” (Lenin, Seçme

Eserler, Cilt 2, s.189) Onun için devrimci hareket daima hazırlıklı olmak zorundadır. Fakat hazırlıklı olmayı herhangi bir biçimi kuşanmak anlamında kavramanın hatalı olacağı aşıkardır. Hazırlıklı olmaktan kastedilen yukarıda bahsedilen hususun bilince çıkarılması ve bu minvalde teorik, pratik donanım demektir. Gerekli hazırlıklar yapıldığı taktirde aktüel gelişmelerle doğru bir sınıfsal temelde ilişkilene söz konusu olacaktır.

Durgun ve hareketli dönemlerin patlak vermesi aynı zamanda kimi mücadele biçimlerini de ön plana çıkartmaktadır. Gelişme bir bakıma stratejik pencereden bakıldığında aykırı görülebilir. Devrimci hareketin zayıflığı tam da böyle durumlarda mücadele alanlarını-biçimlerini tekil olarak ele almasından ve birbiriy-le bağlantısını oluşturamamasından kaynaklanmaktadır; birini diğerinin karşısına koyması ve yeri geldiğinde birini rehber edinirken diğerine

hiçbir yaşam şansı tanımamasından dolayıdır.

Oysa MLM’ler bu gibi somut koşullarda nesnel sürece gözlerini kapayamayacağını bilmelidir. Bununla birlikte sürece müdahil olması elzemdir. Tabii ki böyle bir pratiğe girildiğinde MLM’ler devrimin stratejik halkasını ve bu halkaya bağlı esas ilkeleri

ler gösteriyor ki ani ve hızlı gelişen süreçlerle ilişkilenebilir oldukça zayıftır. Bu sebeple halihazırda mevcut olan eksikliğin giderilmesi başlıca görevler arasında olmak zorundadır. Öte yandan legal ve demokratik olanakları en geniş sınırlarına kadar kullanmada başarılı olmalıyız. Zira, “illegal ve legal çalışmanın birliğinin kesin, ilkesel zorunluluğu sadece mevcut dönemin, proletarya diktatörlüğünün öngünü döneminin özelliklerini toplamı tarafından değil, aynı zamanda komünistlerin ele geçiremeyeceği hiçbir çalışma sahası, hiçbir çalışma alanı olmadığını ve olamayacağını burjuvaziye kanıtlama zorunluluğu tarafından da belirlenir.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 10, s. 192,193) Bugün legal çalışmanın illegal çalışmaya kanalize edilemediği durumda, uzun soluklu mücadele edebilecek bir örgüt yaratılamayacağı bellidir. Çünkü düşmana açık olma, aynı zamanda hareket ve yönelimin ifşa olmasına yol açmaktadır. Böyle bir tabloda ise karşı devrimin çeşitli saldırılarına maruz kalmak kaçınılmazdır.

Bundan da anlaşılıyor ki illegal ve legal çalışma alanları hiçbir şekilde tekil olarak ele alınamaz. Dolayısıyla esas ve tali mücadele biçimlerinin birliği demek tüm olanakları devrim hedefine sistemli bir şekilde kanalize etmek demektir. Sonuç olarak, ülke gerçekliği gösteriyor ki durgun ve hareketli dönemler her an gelişme özelliği taşımaktadır. MLM’lerin aniden patlak veren nesnel sürece hazırlıklı olmaları elzemdir. Diğer yandan sürecin biçimi ve özünün analiz edilmesi esas görevlerimizi uygun bir şekilde ele alınması planlamalıdır. Sınıf mücadelesine en ufak şekilde ivme katacak her gelişmeye ve mücadele biçimine kayıtsız kalınmamalıdır. Ayrıca bilinmesi gerekir ki nesnel gelişmelere doğru bir özne tarafından yön verilirse işlevli bir yapıya kavuşacaktır.

terk etmemeli ve unutmamalıdır. Bilakis nesnel süreçte cereyan eden mücadele koşullarını taktik açıdan kavraması ve değerlendirmesi gereklidir. Ve tüm enerjisini esas halkayı güçlendirecek ve pekiştirecek şekilde ele alması gerekmektedir.

Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında, geçmiş dönemlerde ortaya çıkan görece barışçıl koşullara bakıldığında gelişen legal mücadele olanakları ile devrimci-komünist bir tarzda ilişkilenelemediği görülmektedir. kuşkusuz belli bir ilişkilene söz konusudur. Fakat bu ilişkilene düzeyi devrimci-komünist perspektifte olmadığı için getirisinden ziyade götürüsü ön plana çıkmıştır. Sonuçta ise illegal çalışma tarzında aşınmalar yaşanmasına; iktidar perspektifli düşüncenin zayıflayarak günü kurtarma aracına dönüşmesine; örgütsel bünyede liberalleşmenin boy vermesine... gibi birçok dejenerasyonun yaşanmasına neden olmuştur. Demek ki yakın süreçte yaşadığımız pratik-

“Şanghay Ders Kitabı” Vesilesiyle

Sosyalizmde Sınıf Mücadeleleri ve BPKD Üzerine - I

reden ayrıldığı teorik konuların başında hepimizin bildiği gibi sosyalizmde sınıf mücadeleleri ve geriye dönüşler sorunu bulunur. BPKD'nin fırtınalı mücadelelerinin bir ürünü olan bu tarihi eser tam da bu konuya odaklanıyor. Sorunu geniş ve derinlikli bir analizle ortaya koymakla kalmıyor dahası *ne yapmalı* sorusuna güçlü bir ışık tutuyor. Bu yönüyle en azından Maoist çevreler açısından büyük bir ilgi ve canlı

bir tartışmaya vesile olması gereken eserin hak ettiği ilgiyi görememesi Maoizm'le aramızdaki ilişkinin niteliğine dair de ipuçları sunuyor.

Çin Devrimi, ÇKP ve Çin'in sosyalizm deneyimine dair bugüne kadar ki birinci elden bilgilerimiz temel önemde fakat sınırlı Maoist kaynaklardan oluşuyordu. (Mao'nun Seçme Eserler'i, Polemikler, Sovyet İktisadının Eleştirisi vb.) Kuşkusuz Çin'e dair bunlar dışında yayımlanmış onlarca kitap ve Maoist hareketlerin ortaya çıkardığı önemli bir yazın söz konusu. Ancak incelenen sorunun en bilimsel analizi açısından ilk elden Çin, Mao ve ÇKP kaynaklı Maoist eserlerin farkı ve önemi hiçbir şekilde yadsınamaz. Çin'e ait Maoist eserlerin tarih olarak daha ileri kesitleri yansıtabilmesi de bir o kadar önem arz ediyor. Günümüzde de Çin ve ÇKP'ye dair yine Çin kaynaklı birçok eser Türkçe'ye kazandırılıyor. Kuşkusuz bunlar da incelenmeli, Maoist bir bakış açısıyla süzgeçten geçirilmeli ve Maoizm'e ait olup olmadığı saptanmalıdır. Diğer yandan başka hiçbir eserin, Mao'nun hayatta olduğu, onun teorik saptamalarının ışık tuttuğu ve teorik-siyasal olarak Kültür Devrimi'nin devrimci ruhu-

nu yansıtan böyle bir eserin kolay kolay yerini tutamayacağı da bilinmelidir.

Mao'nun teorik önderliğiyle Kültür Devrimi'nin genç öncülerine ve devrimci kitlelere yönelik hazırlanan bu ders kitabı, kitabın 1975 yılı dördüncü basımını temel alıyor. Giriş bölümünde Raymond Lotta, beşinci el yazmasının hiçbir zaman gün ışığına çıkmadığını ve Ekim 1976'da sağcı darbenin hemen ardından matbaalardan toplatıldığını belirtiyor. Şanghay Ders Kitabı Çin'de yasaklı bir kitaptır. Raymond Lotta, önceleri burjuva ve feodal sınıfların *ajanları* ya da *temsilcileri* olarak görülen *yeni burjuvazinin* doğası ve konumu hakkında Mao'nun bir dizi yeni saptamasının kitabın 1976 basımında ele alındığına dair güçlü kanıtların bulunduğunu belirtiyor. Mao'nun toplumdaki burjuvazinin merkezini parti ve devlet organlarının en üst seviyelerinde bulunduğunu açıklayan saptamalarının daha da ileri götürülerek geliştirildiği ve bu teorik gelişmenin gün yüzüne çıkmayan beşinci basımda bulunduğunu düşünürsek, tayin edici meselelere dair ne kadar önemli canlı teorik derslerden halen yoksun olduğumuzu anlayabiliriz. Fakat Çince aslından İngilizce'ye ve oradan -biraz da yetersiz bir çeviriyle- Türkçe'ye çevrilen ve dördüncü basımı temel alan bu kitabın ele aldığı konuların genişliği, teorik derinliği ve taşıdığı devrimci ruh okuyucuya fazlasıyla büyük bir hazine sunuyor. Marksist-Leninist-Maoist yöntemi doğru uygulayabilenler açısından Şanghay Ders Kitabı ve Mao'nun bilimsel saptamaları üzerinden yükselerek sosyalizmin sorunlarına dair yoksun kalınan teorik gelişmelere ulaşmak her zaman için mümkün olacaktır.

Birçoğumuz ilk yıllarında teorik okumalarına belki de Leo Huberman'ın Sosyalizmin Alfabeti'yle başlamıştır. Sosyalizmin Alfabeti'nden en çok aklımızda kalanlar kapitalizmin kar odaklı sömürücü ve anarşik ekonomik yapısına karşı sosyalizmin insan odaklı *planlı*

ekonomik yapısı olsa gerektir. Sosyalizmin nasıl bir *eşitlik, özgürlük ve refah toplumu* olduğunu, kısacası sosyalizmin kapitalizmden üstünlüklerini en başta bu kitaptan okuyacağımız çoktur. Oysa yazarın kitabı yazmaktaki amaçlarına baktığımızda asıl amacın Amerikan halkına o çokça lanetlenen sosyalizmin insanlık için ne kadar iyi bir şey olduğunu göstermek olduğu açıktır. Kitapta anlatılanların doğruluğu yanlışlığı bir yana kendi amaçları çerçevesinde böyle bir sosyalizm anlatısı yazar açısından anlaşılabilir. Ancak mesele sadece *Sosyalizmin Alfabeti* değildir.

Marksist çevrelerde sosyalizm anlatılarına baktığımızda genellikle iki eğilim kendini gösterir. Birincisi; sınıfsız bir toplum olması iddiasıyla sosyalizmin eşitlik, özgürlük ve refah toplumu olduğunu propaganda eden, toplumsal yönü ağır basan yarı ütopyik bir sosyalizm anlatımıdır. İkincisi ise; sosyalizmin planlı ekonomik yapısını, üretici güçlerin hızlı gelişimini, sanayii ve teknolojik gelişimi propaganda eden, iktisadi yönü ağır basan teknik bir sosyalizm anlatımıdır. Eksik yaklaşımlar olsa da her iki propagandanın da belli anlam ve gereklilikleri vardır. Sosyalizmi tarif etmeye çalışan birçok kitapta bu iki eğilimi görmek mümkündür.

Mao döneminde bir dönem ekonomi politik eğitiminde yararlanılan SSCB Marksist Bilimler Akademisi'nin *Politik Ekonomisi Ders Kitabı* da -ki Mao 1959'da Çinli komünistlere bu eseri akılda belli sorularla okumalarını belirtmişti- sosyalist iktisat konusunda benzer bir biçimde teknik bir yaklaşım taşımaktadır. Mao'nun, Stalin ve Sovyetler'in sosyalist iktisat modeline dair eleştirileri bu konuda ufuk açıcı bir değerlendirme sunuyor. Ancak Şangay Ders Kitabı'nın Sovyetlerde izlenen iktisat politikalarına yönelik eleştirileri Çin deneyimiyle birleştirerek daha sistemli ve derinlikli sonuçlara ulaştırdığını söylemek gerekir. Ekonomi politikğe dair geniş ve derinlikli çözümler içeren kitap bu özelliğiyle Marksizm'in kurucularının izinden

Türkiye'de Temmuz 2012'de Kardelen Yayıncılık tarafından basılan “Şanghay Ders Kitabı-Maoist Ekonomi ve Komünizme Giden Devrimci Yol” kitabı Marksist-Leninist-Maoistler için önemli bir kaynak niteliği taşıyor. Kitabın orijinalinin 1975 yılına ait olması ve Raymond Lotta'nın İngilizce basımdaki giriş yazısının 1994 tarihli olması, uzun yıllar ülkemiz devrimcilerinin ne kadar önemli bir kaynaktan yoksun kaldıklarını göstermesi açısından önemlidir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin (BPKD) bilimsel çözümlerini ve devrimci ruhunu içeren kitap 'sosyalizm sorunlarına' bir başyapıt olma özelliği gösteriyor. Ancak ülkemiz coğrafyasında Marksist çevrelerde halen hak ettiği ilgiyi gördüğü söylenemez. Bunun çok çeşitli nedenleri sıralanabilir. Diğer yandan ve daha önemlisi Marksist-Leninist-Maoist çevrelerde de bu kitaba yönelik yeterli bir ilgi görülüyor. Maoistlerin ilgisizliği kitabın zaten *bildiğimiz, savunduğumuz* şeyleri anlatmasından mı yoksa teorik, bilimsel inceleme ve tartışmalardaki zayıflıktan mı kaynaklanıyor anlamak zor değil.

Maoistlerin bilcümle Marksist çev-

gidiyor ve Marksizm'in ekonomi politik teorisini sosyalizm koşullarına uygulayarak onu daha da geliştiriyor. **Raymond Lotta'nın giriş yazısında haklı bir biçimde vurguladığı gibi Mao ile birlikte işçi hareketi tarihinde ilk defa -bu düzeyde- bilimsel ve kapsamlı bir sosyalist politik-ekonomi kurulmuştur ve Şangay Ders Kitabı bu konuda ikna edici bir tanıktır.**

Kitabın Giriş yazısında Raymond Lotta'nın aktardığı gibi; Çin'in sosyalizm inşasında Birinci Beş Yıllık Plan'ın sloganı "Modern ve Sovyet Olalım" idi. 1956-1957 yıllarında oldukça karışık sonuçlarla planın sonlarına gelindiğinde Mao Sovyet modelini yeniden düşünmeye başladı. 1956'da Mao, "On Büyük İlişki Üzerine" başlıklı konuşmasında farklı bir yaklaşım geliştirecek ve sosyalist kalkınmayı, basitçe üretimin teknik bir değişkeni olarak değil,

bir dizi ekonomik-toplumsal ilişki ve çelişki olarak ortaya koyacaktı. 1958'de, Stalin'in Sosyalizmin Ekonomik Problemleri adlı çalışmasını "Stalin'in kitabı başından sonuna kadar, üst yapı hakkında hiçbir şey söylemiyor; kitap insanla ilgili değil; insanları değil eşyaları göz önünde bulunduyor." diye eleştirecekti. Teknolojiyi siyasetin, kadroyu kitlelerin üzerinde gören anlayışa itiraz eden Mao, 1961-1962 yıllarında ise *Sovyet Ders Kitabı Politik Ekonomi Üzerine Notlar*'ı yazarak eleştirilerini ve sosyalist politik ekonomiye dair çalışmalarını geliştirecekti.

Hepimizin bildiği gibi Mao, sosyalizmde sınıfların varlığını açıkça ortaya koyarak geri dönüşlere dikkat çekti ve görece uzun bir tarihsel dönemi kapsayan sosyalizm şartlarında sınıf mücadelesine ve kültür devrimlerine vurgu yaptı. *Yeni burjuvazi* parti ve devlet organlarının en üst kademelerinde konumlanmış, küçük üretim başta olmak üzere üretimin her kademesinde eski toplumsal alışkanlıklardan yararlanarak burjuva çizgiyi hakim kılmaya çalışmıştı. Kendi

gelişimi içerisinde Çin'de söz konusu burjuva çizgi Stalin'in ekonomi politik konusundaki hataları dahil olmak üzere çoğu kez Sovyet iktisadi modelinden esinleniyor ve onu örnek alıyordu. Kruşçev, Brejnev gibi burjuva revizyonist yöneticilerin sosyalizme ihanet ederek sistemleştirdiği burjuva görüşler, Çinli revizyonistlerin temel argümanlarının da özünü oluşturuyordu.

Bu burjuva görüşlerin temel özleri Şangay Ders Kitabı'nda somut bir biçimde ortaya konmuştur.

Maoizm'in sosyalizmde sınıf mücadelesi ve kültür devrimlerine yaptığı vurgu, sosyalizme dönük ütopyik ya da teknik birtakım değerlendirmelerden kökten farklılık taşır. Maoizm, sınıf mücadelesinin sosyalizm şartları altında devam ettirilmesini, üretimden savunmaya, eğitimden tüketime kadar her konuda doğru siyasetin tayin ediciliğini; burjuvaziye karşı mücadelede ve sosyalizmin inşasında *kitlelerin devrimci rolünün* belirleyiciliğini en temel noktalar olarak ortaya koyar. Doğal olarak sosyalizm, temelde ekonomik bir gelişim ve savunma meselesi değil siyasetin tayin edici olduğu, kitlelerin belirleyiciliğinde ülkede ve tüm dünyada burjuvaziyi yok etmeyi ve komünizme ulaşmayı amaçlayan özgün bir sınıf mücadelesi pratiğidir. Ekonomik gelişim, teknoloji, savunma, kültür ve eğitim sorunları vb. tümüyle bu amaca hizmet etmesi gereken, doğru siyaset ve kitlelerin katılımı olmaksızın amacına ulaşması mümkün olmayan araç ve aşamalardır

sadece.

Buraya kadar aktardıklarımız her Marksist-Leninist-Maoist'in bildiği genel birtakım doğrulardır. Şangay Ders Kitabı'nın da bu anlamda bildiğimiz şeylerin dışında çok farklı bir konuyu ele aldığı söylenemez. Peki öyleyse bu kitabı bu kadar değerli kılan temel şey nedir? Aslında bu sorunun cevabını bir yanıyla kendi siyasal pratiğimizde bulmak

Kitabı Mao'nun Marksizm'in teorik hazinesine kazandırdığı sosyalist politik ekonomi ve sosyalizmde sınıf mücadeleleri kuramının somut örnekleriyle birlikte canlı bir anlatımı ve sistemleşmiş teoridir. Bu teori sadece bir savunuyu değil Çin'de somut uygulamasını bulmuş, yüz milyonlarca insanın toplumsal pratiğinde kendini kanıtlamış, doğruluğu

hiçbir biçimde göz ardı edilemeyecek nesnel bir gerçektir. Sovyetlerde yaşanan geriye dönüş, Büyük Proleter Kültür Devrimi ve daha sonra Çin'de de sosyalizmden geriye dönüşle sonuçlanan süreç Maoizm'in sosyalist politik ekonomi, sosyalizmde sınıflar, sınıf mücadelesi ve kültür devrimleri teorisinin Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ulaştığı en ileri düzey olduğunu kanıtlıyor.

Marksizm'in tarihsel devamı ve ulaştığı en ileri nokta olarak

mümkündür. Genellikle Marksizm-Leninizm-Maoizm'in genel doğrularını bilir fakat bir türlü siyasal pratiğimize uygulamada başarılı olamayız. Bildiğimiz şey, adı üzerinde genel doğrulardır; teorik derinliğimiz ve siyasal kavrayışımız ise genellikle dar ve yüzeyseldir. Mesele kuşkusuz ki soyut bir biçimde çok okuma meselesi değildir. Teorik gelişmeyi sağlayan, kavrayış ve derinlik kazandıran şeyler somut pratikten, bu pratiğin sistemli teorik sonuçlarının elde edilmesinden ortaya çıkarlar. *Başka bir anlatımla mesele Marksizm'in yaşayan ruhu; somut şartların somut tahlilidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in usularının ortaya çıkardıkları genel doğruları bilmek, savunmak yetmez. Bu doğruların hangi somut şartlarda, nasıl bir süreç içerisinde ve hangi yöntemle ortaya çıkarıldıklarına da vakıf olmak gerekir.* Meseleye çelişkinin özgüllüğü de diyebiliriz fakat daha açıklayıcı olması bakımından söz konusu teoriyi oluşturan süreçlerin çelişkinin her iki yönü dikkate alınarak ve en önemlisi *canlı bir biçimde* kavranması demeliyiz. **İşte Şangay Ders**

Maoizm günümüzde tayin edici önemde bir araç durumundadır. Maoizm'i kavramadan Marksizm'i hakkıyla temsil etmek artık mümkün değildir. Peki Maoizm'i savunmak yeterli midir? Maoizm'i dar bir biçimde kavrayarak, onu kabaca savaş ve strateji meselelerine indirgeyerek, Maoizm'e en büyük hak-sızlıklardan birini aslında ülkemiz devrimcileri yapmaktadırlar. Söz konusu dar ve yüzeysel kavrayışımıza bir eleştiri olarak da Şangay Ders Kitabı, sahip olduğumuz ideolojinin; Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yüksek bilimsel düzeyini ve derinliğini bize bir kez daha hatırlatıyor.

Özet olarak vermeye çalıştığımız konular ve kitaba dair aktarımlarımız; sosyalizm ve Maoizm'e dair anlatmaya çalıştığımız şeyin sınırlı bir parçasını oluşturuyor. O nedenle ve asıl amaç olarak kitabın sosyalizme dair bir başucu kitabı olarak okunması ve incelenmesi gerektiğini belirtmeliyiz. Fakat kitabın değerini biraz daha kavrayabilmek ve içeriğini açabilmek bakımından kısa kısa belli konuları aktarmakla devam edeceğiz.

Erdoğan'ın Almanya Ziyareti ve Emperyalizm ile Bağımlılık İlişkisi: Mecburiyet mi? Memnuniyet mi?

Bir süreden beri Türkiye'nin, Almanya ile arasında gerilen siyasi ve ticari ilişkileri tamir etmeye yönelik, 27-29 Eylül 2018 tarihleri arasında Cumhurbaşkanı Steinmeir tarafından Almanya'ya davet edilmesi, Alman kamuoyunda tartışmalara yol açtı. Bu davetin Türk devletinin baskıcı ve faşist uygulamalarına destek anlamı taşıması sebebiyle, Türkiyeli ve T. Kürdistanlı demokrat, devrimci kamuoyu tarafından bu ziyaret öncesi yoğun protestolar gerçekleştirildi.

Alman halkının ve demokratik kamuoyunun yoğun tepki ve protestoları içinde gerçekleşen ziyaret; Türk egemen sınıfları ve Alman sermayesinin çıkarları için bir zorunlu ihtiyaç haline gelmişti. Bu anlamıyla ziyarete Türkiye mecbur, Almanya ise memnun kalmıştı. İçinden geçilen süreçte uşağın sıkıntıları artmış, efendinin yardımı ve yatırımı şart olmuştu.

Türk egemen sınıflarının ekonomik krizinin derinleşmesi, dümende bulunan AKP/Tayyip Erdoğan'ı ekonomik krizin atlatılabilmesi için borç ve kredi aramaya yönelik yollara düşürdü. Dış sermayenin yatırımlarının "Türkiye'yi güvenli bulmayarak" belli oranda geri çekilmesi, Dolar ve Euro'nun TL karşısında ivme yakalayarak değer kazanması, uygulamaya konulan ekonomik tedbirlerin cari açığı kapamaya yetmediğinin görülmesi, orta ölçekli işletmelerdeki iflaslar/konkordatoların artışı, enflasyonun yükselmesi karşısında TC tarafından planlanan tasarruf paketlerinin kısa vadeli dahi krizi atlattırma çare olmayacağı tedirginliğinin de etkisiyle; bir süre önce Almanya'ya "diklenen" Erdoğan, Almanya'nın yolunu tuttu. AB ile gergin olan ilişkileri iyileştirmeye yönelik Almanya'nın kapısını çaldı. Türk devletinin ekonomik sıkışmışlık içerisinde Almanya'nın kapısını çalmış olması, Almanya tarafından da önemli bir fırsat olarak değerlendirildi.

Erdoğan'ın, emperyalist efendilerinden borçların ertelenmesi, yeni krediler açılması ve ticari yatırımlar talep eder durumuna gelmesi karşısında "kabalığı" tolere edilerek kamuoyu baskısına rağmen sermayenin çıkarları gereği bazı şeyler görmezden geldi.

Tayyip Erdoğan'ın iç siyasette Türk

milliyetçiliğini diri tutmak için, dış dünyaya "dikleniyor" pozları, "efelesen" devlet adamı imajlarına karşın, son süreçte uşaklığa devam edebilmesinin yolunun, "tükürdüğünü yalaması"ndan geçtiğini görüp, buna uygun davranışlar sergilemesinden görülmektedir. Tayyip Erdoğan'ın amaçları için her yolu mübah sayan makyavelist politikalar izlediği 16 yıllık iktidarı zarfında defalarca gö-

rüldü. Bu diklenme ve ardından torniston hali, İsrail-Rusya ilişkilerinde, Irak hükümetine olan tavırlarında, AB ülkeleriyle Hollanda ve Almanya ile olan ilişkilerinde de çok açık görüldü. ABD ile Kürt ulusal meselesinden kaynaklı devam eden ve gergin gözükken ilişkilerinde son BMGK toplantısında Trump'un İdlib müzakerelerine yardım ettiği için Türkiye'ye teşekkür etmesi, Türkiye'nin katkılarını ve tavrını övmesi Erdoğan'a bir mesaj olsa da; Kürt ulusal meselesi karşısında Suriye ve Rojava özgülünde çıkarları ABD ile örtüşmeyen Türkiye'nin ABD ile olan gerginliğinden bu süreçte Almanya'da faydalanmak istemekte ve Türkiye'yi kendi çıkarlarına uygun pozisyonda tutma gayretindedir. Çünkü AB'nin amirali olarak Almanya, çıkarları gereği ABD'nin Avrupa ve Ortadoğu'daki hegemonik etkisinin azalmasından yana olarak, Türkiye ile ABD arasındaki momentteki çelişkilerden faydalanmak istemektedir.

Erdoğan-Merkel görüşmesi ardından Erdoğan: "Suriye'de Almanya ile aynı bakış açısına sahibiz" demişti. Aynı bakış açısından kast edilen şeylerden biri Kürt ulusal mücadelesi karşısında aynı safta konumlanma

olmuştur. Almanya'da Kürt sembollerinden Öcalan, YPG ve PYD bayraklarının yasaklanması, yurtsever, devrimci, komünist örgütlere yönelik baskı ve tutuklama operasyonları, PKK, DHKP-C yasağı, TKP/ML'nin ve diğer devrimci örgütlerin faaliyetlerinin yasaklanmasına yönelik açılan davalar, yeni polis yasalarıyla gösteri ve yürüyüş haklarının kısıtlanması da Alman devletinin Türk devletiyle

itibaren Avrupa ve 1950'lerden sonra ABD emperyalizmine yarı-bağımlılık ilişkisini sürdüren yarı sömürge bir ülke olduğu gerçeği son Almanya gezisi ve ardından Erdoğan'ın yaptığı açıklamalarla bir kez daha tescillenmiştir.

ALMANYA İLE TC ARASINDAKİ TARİHİ İLİŞKİLER VE STRATEJİK ORTAKLIK

Alman emperyalistlerinin Türk devletiyle olan ilişkileri stratejik olup iki yüzyılı aşkın bir zamana dayanmaktadır. 1790'da Prusya Krallığı ile bir barış ve dostluk anlaşması imzalayan Osmanlı İmparatorluğu, özellikle II. Abdülhamit döneminde Almanya ile askeri ilişkilerini geliştirdi. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasındaki müttefiklik bağının yanı sıra, 1915 Ermeni Soykırımı'nda Alman emperyalistlerinin payı ve rolü olduğu bilinmektedir.

Bağdat demiryolunun yapımında Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu işbirliği içerisindeyken, TC'nin ilanı sonrasında ve devamında da Kemalist diktatörlük 1933'den sonra Hitler Almanyası ile de güçlü ilişkiler içinde olmuştur. 1960'larda, Batı-Almanya ile Türkiye arasında imzalanan "İşgücü Anlaşması" ile ucuz iş gücünün Batı Almanya'ya gönderilmesi sonrasında bugün çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu 3,5 milyona yakın Türkiyeli Almanya'da yaşamaktadır. TC'nin en büyük dış ticareti 10% 'la Almanya ile olup, Türkiye'de 6800 civarında Alman sermayeli şirket bulunmaktadır. Dünyada savunmaya bütçe ayıran ülkeler arasında 15. sırada yer alan Türk devletine, Almanya'nın silah satışında önemli bir payı vardır.

Türk hakim sınıflarının klikleri esasta Amerikan emperyalizmi ile Avrupa emperyalizmine uşaklık çizgisindedirler. Bazen birine bazen diğerine daha yakın durmaktadırlar. Ekonomik ve askeri bağımlılık gereği böyledir. Erdoğan'ın Almanya'ya daveti de esasta bu temel üzerinden cereyan etmiştir. Kuşkusuz bu ziyaret Türk hakim sınıflarının ve dümenindeki AKP/Erdoğan kliğinin yaşadığı ekonomik ve siyasi krizine reçete olamayacak krizleri daha da derinleşerek sürecektir. Süreci işçi sınıfı ve ezilen emekçi kitlelerin lehine çevirmek için sınıf mücadelesini her alanda yükseltmeli, öncüyle bütünleşerek örgütlü mücadeleyi büyütülmeliyiz.

olan ilişkileriyle ve çıkarlarıyla örtüşen politikalarıdır.

Almanya dönüşü Recep Tayyip Erdoğan, Twitter hesabından yaptığı açıklamalarda: "Almanya'ya gerçekleştirdiğimiz devlet ziyaretinin, her açıdan kadim Türk-Alman dostluğunu daha da perçinleyeceğine inanıyorum", "Almanya ile sancılı dönem artık geride kalıyor", "Suriye'de Almanya ile aynı bakış açısına sahibiz", "Almanya ile ekonomik ve ticari ilişkilerimiz güçlenerek devam edecek" ifadelerine yer verdi. Gazetecilerle yaptığı toplantıda ise açık bir biçimde "Bizim bu tür ziyaretlerde maksadımız, yabancı yatırımları ülkemize çekmeye yönelik adımlar atmaktır" diyerek, savunma sanayi, sağlık ve ileri teknoloji konusunda, Siemens'in başkanı ile görüşme yaptığını belirterek "130-150 yıldan bu yana Siemens, Bosch, otomotiv sanayi hepsi uzun yıllar Türkiye'de faaliyet gösteren şirketler. Bunların yeni yatırımlara girmesini teşvik edelim istiyoruz" dedi.

Kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte serbest rekabetçi dönemde, dış sermaye ile bağımlılık ilişkisine giren Osmanlı ve devamcısı T.C devletinin de 1924 İzmir İktisat Kongresi'nden

İDLİB: “Alış ve Satış” Pazarı!

Emperyalistler cephesinde Suriye meselesi, İdlib özgülünde yaşanan gelişmelerle birlikte “belirsiz”liğini koruyor. Bu belirsizlik yine onların deyimiyle “sahada” böyle gözükürken, bununla ters orantılı olarak tek tek emperyalist devletler (ya da kamplar) ve onların uşak devletleri için çıkar ve isteklerinin gayet “net” olduğunu gösteriyor. İdlib’te yaşanan gelişmeler (emperyalistler arası dalaş ya da “kriz”i kast ediyoruz) bir bütün emperyalizmin niteliğinin, çıkar dalaşlarının, halklara yönelik gerici politikalarının bir yansıması/parçada en küçük hale getirilmiş hali olarak karşımızda durmaktadır.

Uzun bir süredir devam eden Suriye özgülü kriz ve dalaşlarda saf tutmayan, cephe almayan emperyalist devlet (ve uşakları) kalmamış durumdadır. Öyle ki görünürde ve daha ön planda olarak ABD-Rusya ve bunlara bağlı uşak devletler olsa da Avrupalı emperyalistlerden İran’a, oradan ABD’nin askeri gücünü ikame edecek olan olası “Sünni Arap Federasyonu” ile pastadan payını kapmaya çalışan Suudi Arabistan-Birleşik Arap Emirlikleri ikilisine, Hizbullah “tehdidi”ni bertaraf etmeye çalışan, bölgede 800’ü aşkın roket ve füze saldırısı gerçekleştiren İsrail’e kadar birçok kamplaşma sayabiliriz. Bu noktada çokça tartışılan “İdlib’te ne olacak?” sorusu, emperyalist ve bağımlı uşak devlet kamplarının niteliği ve çıkarları tespit edildiğinde cevaplandırılabilir. Öyle ki Rusya’nın “İdlib’i de temizleyerek bu iç savaşı sonlandıracağız” söylemlerine karşı ABD ve diğer emperyalist kampın Suriye’deki krizi derinleştirerek Astana’yı sekteye uğratma hedefi vardır. Emperyalist Rusya’nın iç savaşı sonlandırmak gibi masumane bir taleple, esasında kendi gücünü orada konumlandırarak, Suriye’deki esas payı kendisine, kırıntıları da yer aldığı kampta yanına aldığı “geçici müttefikleri”ne vereceği aşikârdır. Bu noktada emperyalist kamplarda karşılıklı yapılan itirazlar ve bu itirazların örtüştükleri yer, emperyalist hegemonyayla Suriye halklarının çıkarına değil, kendi çıkarları doğrultusunda sömürü ağını genişletmede pay kapma hırsı olmaktadır.

Güncel olarak bu kamplar, başını Rusya, İran ve TC’nin çektiği Asta-

na Mutabakatı ekseninde adımlarını atmaktadırlar. Son olarak Tayyip Erdoğan ve Putin; Soçi görüşmesi bir anlaşmayla sonuçlanarak, bu anlaşma çerçevesinde Rusya’nın askeri operasyonu “askıya alınarak”, bölgede silahsızlandırılmış bir bölge oluşturulacağını açıklamıştı. Bu noktada Suriye devletinin, operasyonun başlatılacağı açıklamalarının da sürecin hemen ardından geldiğini belirtmek gerekir. Açıklamalara paralel olarak

İdlib’te bulunan “radikal” güçlerin silah bırakmaya karşı olduğu ve bırakmayacakları söylemleri de basına servis edildi. Bu noktada tüm kampların yine ortaklaştığı “terörist gruplar” meselesinde çetelerin silah bırakmama tavrı, Suriye meselesinde emperyalistlerin elinde önemli bir koz olarak durmaya devam edecektir. Keza Rusya ve ABD’nin TC’ye biçtiği rol çerçevesinde Türk devletinin tam da burada “onlarla biz ilgileneceğiz” diyerek devreye girmesi manidar olmaktadır.

Astana Mutabakatı’na karşı cephe duran ABD, sürece müdahil olmada gecikmiyor/gecikmeyecektir. Savaşın, müttefikleriyle birlikte Suriye devleti lehine geçmeye başlamasıyla bunun önüne geçmek isteyen ABD, kendileri için “daha zararsız, kabul edilebilir” bir Suriye isteminde, bölgede kendi vekaletini yürütecek olan güçlerin varlığında ısrarcı durumdadır. ABD ve müttefiklerinin hedefi nüfuz alanlarına bölünen Suriye’de mevcut durumun daha fazla Şam lehine dönmelerini önlemektir. Ve bunun girişimlerini sürdürmektedirler. Faşist Türk devleti, yeminli uşak olduğu ABD ile görünürdeki her türlü “kör dalaşı”na rağmen Soçi’de anlaşmaya gittiği Rusya’ya karşı ABD’nin

atacağı adımları dikkatle takip etmekte, o adımların hemen arkasında kuyruk misali yürümek için zamanlamayı ayarlamaya çalışmaktadır. Unutulmamalıdır ki uşağın yeri efendisinin arkasıdır. Bir uşak, efendisinin ne önünde ne de yanında yürüyebilir. Ki “ekonomik danışmanlık” meselesinde McKinsey’le yapılan anlaşma, böylesi bir “zamanlamanın” TC için zamanın geldiği şeklinde yorumlanabilir.

BATAKLIKTA BİLE BİTMEYEN KÜRT DÜŞMANLIĞI!

Diğer yandan ABD de uşağı olan Türk devletinin bölgeden çıkmasını istememektedir. Yine SDG ile önemli oranda kontrol ettiği petrol, doğalgaz kaynaklarına Şam’ın erişimini engellemek, “yeniden yapılanma” sürecini siyasi bir dayatmaya dönüştürmedeki ısrarlı tutumunu sürdürmektedir. Buradan hareketle Türk devleti, efendisi ABD’nin Kürtlerle olan ilişkisini “gözden geçirmesi” gerektiğini her fırsatta dile getirmekte, Suriye politikasının önemli bir gövdesini oluşturan Kürt düşmanlığı noktasında ısrarını sürdürmektedir.

Türk devletinin bölge özgülünde birbiriyle kopuk olmayan iki hedefi vardır. Bunlardan bir tanesi faşist devletin kuruluşundan beri kendisinde kodlanmış olan Kürt düşmanlığı iken, bir diğeri de bölgedeki mevcut istikrarsız durumdan kendisine ekonomik çıkarlar sağlamaktır. Bu hedefler “abdala malum olan” hedefler değil bilakis emperyalizm ve proleter devrimler çağında; emperyalizmin niteliğini gören, emperyalizm ile uşak devletler arası ilişkileri bilimsel süzgeçten geçiren hemen herkesin görebileceği bir olgudur. Bu noktada dillendirildiği şekliyle Afganistan örneklendirilerek

“Türkiye’nin dünün Pakistan’ı olduğu” meselesi tek başına reddedilemeyecekken, yine tek başına bir bütün doğru değildir. Afganistan meselesinde emperyalistlerin Pakistan’a biçtiği rol ile bugün Suriye’de Türk devletine biçilen rolün benzerlikleri vardır. Bunun “tek başına bir bütün doğru” olmaması, bu benzerliklerden politik çıkarımlar yapılmasının da yanlışlığını beraberinde getirmektedir. Suriye bir Afganistan değildir, keza emperyalistlerin Suriye’deki planları ve Türk devletine biçtikleri rol de aynı değildir. Doğallığında Pakistan-Türk devleti noktasında bir “benzerlik” dile getirilebilecekken, bu benzerlikten politik çıkarımlar yapmak doğru, bilimsel bir tespit olmayacaktır.

Türk devletinin her fırsatta İdlib’te bulunan çeteleri ikna edeceği yönündeki açıklamaları Kürt meselesinde daha dikkate değer hale gelmektedir. Öyle ki Türk devletinin bu çeteleri Rojava’ya yönlendirerek, Kürtlerin var olan kazanımlarına saldırması uzak bir ihtimal değildir. Yine uşağı

olduğu ABD ile ters düştüğü ve “kör dalaşa” girdiği meselelerden biri de Suriye Demokratik Güçleri özgülünde Mınbiç ve Rojava’da “Kürt tehlikesi”nin önüne geçemedir. Öyle ki “Dicle Kalkanı” ile Şengal’e girme planları dahi bir dönem Türk devletinin gündemindeydi.

İdlib özgülünde Astana, Soçi görüşmelerinde “aktör” konumunda olan Türk devletinin, esasında emperyalist devletlerce kendisine biçilen “figüran” rolünü uyguladığı unutulmalıdır. Bu noktada TC’nin emperyalist efendilerinden bağımsız adım atamayacağı, planlamaları hayata geçiremeyeceği açıktır. Üst perdeden ABD ile “atışıp” kör dalaşa giren Türk devletinin, ABD emperyalizminin önünde yürüme niteliği yoktur. Bunu bilen ABD, Türk devletinin Suriye’de kalmasını istemekte; ona biçtiği rolün hala devam ettiğinden hareketle, efendi-uşak ilişkisinde yaşanan çelişkilerde bu ilişkinin nasıl olması gerektiği konusunda ayarlar vererek hatırlatmaktadır. İdlib ve Suriye meselesinde kamplar arası geçişlerin kaygan zemini, yarı-sömürge bir uşak devlet olan Türk devletinin yeminli uşak rolünü miadı dolana kadar uygulayacağı gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır.

Proletaryanın Kurtuluş Referansı: Ekim Devrimi

Kapitalist-emperyalist sistem hükümünü sürdürüyor; sömürü ve zulüm sistemine onların her türden yerli gericiliğine karşı silahlı silahsız başkaldırıları, ayaklanmaları, devrimler de devam ediyor. Hiçbir yalan ve çarpıtma, hiçbir ideolojik-politik ve örgütsel tasfiyecilik, ezilenlerin “isyan etmek meşrudur” hakkını elinden alamaz, kurtuluş umudunu yok edemez. Bundandır ki başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler ve ezilenler tarihin motor gücü olan devrimleri, toplumsal kurtuluş öğretisi Marksizm-Leninizm-Maoizm’i, bir silah olarak ellerine almaktan asla vazgeçmiyor. Devrimler tarihinden öğrenmesini bilmeyenler, devrimleri örgütleyemez. Bundandır ki tarihe geçen yüzyıla damgasını vuran Ekim Devrimi’nin öğretilerinden ve tecrübelerinden öğrenmeyi bir görev kabul ederek, tarih bilincimizi güçlendireceğiz. Tarih bilinci devrim bilincinin temelidir.

Bu temel olmadan devrimlerin örgütlenmesi başarılamaz. Toplumlar tarihinin gelişiminde en ileri düşünsel ve pratik değişim ve dönüşümün adıdır Ekim. Daha önceki yaşanan toplumsal değişimlerden temelden farklılaşan bu devrim, sömürülen ve ezilenlere umut coşku ve ilham kaynağı olmuştur. Özgürlüğün aydınlatıcı feneri ve kurtuluşun yolu oldu. Tarihte ilk kez sömürülen ve ezilenler sömürü ve zulüm dünyasından hangi ideoloji ile hangi tarzda ve nasıl kurtulacaklarını öğrendi. Burjuvazi ve toprak ağalarını nasıl ve hangi silahlarla yıkacaklarını öğrendi. İşçi ve köylüler ilk kez Ekim Devrimi ile beraber kader birliği yapıp kurtuluşlarını gerçekleştirdiler. Bu tarihi ittifak olmasaydı tarihin sömürücü sınıfları olan burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları yıkılamazdı. Tarih boyunca sömürücü sınıflar tarafından bir birlerine boğazlatılıp kırılan uluslar ilk kez Ekim Devrimi ile beraber düşmanlık yerine kardeşliği, zoraki baskı ve yok etmeye karşı gönüllü birliği gerçekleştirdiler. Ekim Devrimi, uluslar ve halklar hapisanesi durumunda olan çarlığı, burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını yıkarak, Marksizm’in evrensel tezi olan “ulusların kendi kaderini tayin hakkı”nı maddi bir güce dönüştürerek, ezilen ve bağımlı ulusları kölelikten kurtarıp özgürleştirdi. Ulusların tam hak eşitliği ilkesini gerçekliğe dönüştürüp, ulusların eşit ve demokratik gelişim yolunu açtı. Proleter enternasyonalizmi ve halkların kardeşliğinin garantisi oldu. Ekim Devrimi, Sovyet topraklarında bulunan onlarca ülkenin işçilerinin ve ezilen halkların Sovyetler Birliği’nde birleşmesinin güvencesi olmuştur.

Ekim Devrimi başta proletarya olmak

üzere tüm emekçi ve ezilenlerin bilincinde yeni bir çığır açtı. Ve o güne dek tartışılan ezilenlerin emekçilerin kurtuluş yolu konusuna açıklık ve netlik kazandı. Her türden reformist, oportünist ve teslimiyetçi anlayışları mahkum etti. Bu devrimle üretici güçlerin önünde var olan engelleyici ve gerici engeller kaldırılarak toplumsal gelişim dinamizmi örgütlendi. Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında uyum ve gelişim sağlandı. Üretim araçları üzerinde saltanat kuran özel mülkiyet, devrimci zo-

run örgütlenmesiyle yıkılıp, egemenlerin elinden alınarak, toplumsal mülkiyet karakteri kazanıldı. Ve adına Proletarya Diktatörlüğü denen yeni tipte bir proleter devlet örgütlendi. Toplumsal gelişimin önündeki ekonomik-politik-askeri, düşünsel engeller kaldırılarak, toplumun her yönüyle gelişimi hız kazandı. Ekim Devrimi ve onun ideolojik-politik-örgütsel-stratejik ve taktik önderi Lenin, devrimci zorun örgütlenmesi başarılamadan, aynı zamanda her türden reformist ve oportünist anlayışlara karşı mücadele örgütlenmeden, sömürücü egemen sınıfların alt edilmesi mümkün olmayacağı tezini pratikte ispatladı; toplumsal büyük alt üst oluşu, devrimi gerçekleştirerek bunun gerçek olduğunu ispatladı. Ekim devriminin öğretileri ve kazanımlarının en temeli, sömürülen ve ezilenleri kurtuluşa götüren yolun proletaryanın bilimsel öğretileri doğrultusunda bir sınıf partisi çatısı altında örgütlenmeden ve bu örgütlülüğün en geniş emekçi katmanları olan işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde örgütleyip, kitlelerin çoğunluğunu saflarında kucaklamayı başaramadan devrimi gerçekleştirmenin mümkün olmayacağını öğretti. Ekim Devrimi, Paris Komünü ile başlayıp tamamlanamayan toplumsal devrimler çağını tamamlayarak, insanlığın kurtuluşu yolunda atılan en büyük hamlenin başlangıcı ve kendisinden sonra örgütlenen Çin, Vietnam, Arnavutluk vd. devrimlerin ateşleyicisi olmuştur. Emperyalizm çağına devrimler çağının dokusunu örgütledi,

yerleştirdi. Ve o günden bugüne dek çağımız “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” olarak tespit edildi. Ekim Devrimi mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi olarak egemenlere korkunun en büyük toplumsal saldırı hamlesi oldu. Gerici zor üzerine kurulu olan devlet mekanizması devrimci zor ile parçalanarak, işçi ve emekçilerin sömürsüz dünya idealine varmasının ilk durağı olan sosyalist devlet aygıtı kuruldu.

EKİM DEVRİMİNDE PROLETARYA PARTİSİNİN ROLÜ VE ÖNEMİ

Ekim Devrimi sadece proletaryayı devrimin ileri teorisiyle silahlandırmadı, aynı zamanda bu ileri teorinin maddi güce dönüşmesi için vazgeçilmez aygıt olan Proletarya Partisi’nin ilke ve kurallarının nasıl olması gerektiği silahını da yarattı. İdeolojik birliğin maddi güce dönüşmesi için vazgeçilmez silah olan yeni tipte Leninist bir parti aygıtının yaratılmasının da yolunu aydınlattı. Toplumsal değişimi reformlarla gerçekleştireceğini savunan, bunu “kapitalizmden sosyalizme barışçı geçiş” teorisiyle ifadelendiren her türden sosyal şoven partilere ve sınıf uzlaşmacılığını savunan her türden oportünizme karşı uzlaşmaz savaşı örgütlenerek, devrimin teorisi güçlendirildi. Ve daha ileri bir donanım sağlandı. Nasıl ki “devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz”sa, “en ileri teoriyle donanmadan ileri bir savaşçı rolü oynanamaz.” Bu tezin teorik ve pratik savunuculuğunu yapan V. İ. Lenin Bolşevik tipte yeni bir parti yaratma ve devrimi örgütlenme savaşımını başardı. Ve Ekim’den bu yana yeni tipte Bolşevik parti anlayışı bir referans noktası oldu. “Parti, saflarını oportünist öğelerden arındırarak güçlenir” ilkesi Bolşeviklerin yeni tipte parti anlayışlarını geliştirip güçlendirmede önemli bir referans noktası oldu. Çünkü dünya ve ülke ölçeğinde yaşanan ideolojik-politik-örgütsel kaosa ve her türden tasfiyeciliğe karşı ilkeleriyle güçlü bilimsel öğretisi si-

lahıyla donanmayan bir partinin devrimi gerçekleştirmesi düşünülemezdi. Her türden sosyal şoven ve oportünist anlayışlara karşı ideolojik-politik savaşımı esas alan yeni tipte parti temelleri yaratılmadan devrimin maddi bir güce dönüşmesi gerçekleşemezdi. Ekim Devrimi’ni örgütleyen ve yöneten, sınıf savaşımının zengin deneyiminden geçmiş ve bu deneyimleri özümseyerek, toplumun tüm kesimlerinin mücadelesini, birbirinden farklı devrimci hareketleri, toprak ağalarının topraklarını ele geçirme uğrunda demokratik köylü hareketini, ezilen ulusların bağımsızlık ve eşitlik uğrunda ulusal kurtuluş hareketlerini ve işçi sınıfının burjuvaziye devrim ve proletarya diktatörlüğünü kurma uğrunda sosyalist hareketini tek bir ortak devrimci selin içinde ustalıkla kaynaştırmayı başaran, tek bir merkezden kumanda eden, toplumun bütün kesimlerini kendi etrafında örgütlenme başarı ve yeteneğini gösteren Bolşevik parti ancak devrimi örgütleyebilirdi. Ekim Devrimi “proletaryanın devrimci bir partisi olmaksızın oportünizmden arınmış uzlaşmacılara ve teslimiyetçilere karşı ödünsüz, burjuvaziye ve onun devlet iktidarına karşı devrimci bir parti olmaksızın, proletarya devrimi zaferinin, proletarya diktatörlüğü zaferinin olanaksız olduğunu öğretti.” Ekim Devrimi “proletaryayı devrimci bir partiden yoksun bırakmanın, onu devrimci öncülükten yoksun bırakmak olduğunu; proletaryayı devrimci öncülükten yoksun bırakmanın da proletarya devrimi davasını yıkmak olduğunu öğretti”. “Yeni bir partiye, iktidar savaşımında proletaryaya önderlik edecek kadar cesur, devrimci bir durumun karmaşık koşullarında yönünü şaşırmayacak kadar deneyime ve hedefine giden yolda suyun altında kalan kayalardan sakınabilecek kadar esnekliğe sahip bir partiye, devrimci bir partiye işte bu yüzden gereksinim vardır. Böyle bir parti olmaksızın emperyalizmi devirmeyi ve proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeyi düşünmek bile gereksizdir. Bu yeni parti Leninizm’in partisidir.” “Partimizin iç yaşamının gelişme tarihi, parti içindeki oportünist gruplara-ekonomistlere, Menşeviklere, Troçkistlere, Buharincilere, milliyetçi sapmacılara- karşı savaşımın ve bu grupların kesin olarak yenilgiye uğratılmalarının tarihidir.” Parti, saflarının birliğini ve beraberliğini sağlamadan sınıf düşmanlarını alt edemez ve proletarya iktidarı zafer sağlayamazdı. Parti tarihi bize ayrıca başarılarından kendini beğenen çalışmasındaki eksiklikleri göremez hale gelen ve hatalarını kabul ederek bunları içtenlikle ve dürüstlikle zamanında düzeltmekten korkan bir partinin işçi sınıfının önder rolünü yerine getiremeyeceğini öğretiyor.

İlkeli Bir Yaşam, Görkemli Bir Direniş, Onurlu Bir Ölüm Diyen “Nergiz”ler; Baharda Ölüme Değil Yaşama Merhaba Derler

Nisan adı tarihimize direnişle nakşedilmiş bir bahar ayıdır. Seyit Külekçi’den Doğan Altun’a, Halil Çakıroğlu’ndan Munzur Keskin’e, Mercan Şehitleri’nden Nergiz Gülmez ve Süheyla Dağdeviren’e, en son Nergiz ve Çiğdemlere... Ve hepsinin ortak paydası 24 Nisan’da bir tohumun yeşermesine... Gelecek bir panteon kurduğunda Nisan ayı kendi anlamıyla yerini alacak burada. Doğanın, yeşilin her türüne büründüğü Nisan aynı zamanda özgür gelecek mücadelesinin kızıl ayı olacak bu panteonda.

Bir kez daha Nisan. Bir direniş destanı daha. Dört taburluk bir güç, onlarca son model teknolojik silah, binlerce asker. Kobrası, heronu, uçakları... Karşısında teknik donanımı zayıf ama yürekleri tam donanımlı iki yiğit Partizan.

Sabahın saat 5’i. Bir patlamayla uyandıığımızda, uçak seslerine karışan heron sesi bir operasyonun belirtisiydi. Uçaklar yaklaşık yarım saat boyunca yüklerini boşaltıp gittiğinde heron hala dolaşıyordu. 2 saat sonra kobra ve skorsky sesleri geldiğinde artık operasyon başlamıştı. Her yanda patlayan silahlar, bombalar. Gün boyu düşmanın bağırırları, telsizlerin hızlı hızlı çalışması.

Gün boyu ne olduğunu tam olarak anlayamayacağımız bir noktada operasyonun tamamlanmasını bekliyorduk. Bilinmezliğin getirmiş olduğu çaresizlikle operasyona dair yorumlar yaparken saat on civarı bir düşman askerinin “buradalar komutanım” haykırışı ve silah sesleri. Bir şey yapamamanın çaresizliğiyle silah seslerini yorumlamaya çalışıyorduk. Arada kleş sesleri geliyordu. Ama çatışmanın hangi noktada olduğunu bir türlü netleştiremedik.

Akşam saat dokuz haberleri kulağımız TRT radyosunda. Operasyon tamamlanmış ve düşman tüm gücünü alandan çekmişti. Radyoda spikerin her zamanki zafer havasıyla olan konuşması: “Tunceli’nin Aliboğaz Vadisi’ne yapılan operasyonda üç kadın terörist etkisiz hale getirildi.” O an hangi kelimelerin yaşadığımız duyguya tercuman olacağını bilemedik. Sadece birbirimize baktık. Konuşmanın anlamı olmuyor ya bazen... Zaten siz anlatılacak olanı anlatmış, direnişinizle cevabı vermişsiniz ama yoldaş acısı ağır oluyor işte. Şimdi ne yapmalı. Bir notunda bir soruna dair şöyle yazmıştın: “Şimdi

ne yapmalıyım oturup ağlamalı mı ama hayır ben elimden gelen herşeyi yapacağım.” Bir iradenin, en çıkmaz anda bile bir yol bulmanın ifadesiydi bu tavrın. Şimdi bizde ne yapacağız. Oturup ağlayacak mıyız...? Evet buna hakkımız var. Çünkü yoldaşlığın gerilla alanındaki paylaşımı insanı tek bir vücut yapıyor. Ve her kayıp öyle bir can yakıyor ki! Bir amacı olmayanların kaldıramayacağı... Ben

yine de erteledim ağlamayı. Uğruna düştüğünüz kavganın zaferine değin. Ama acıyor işte. Yara derin. Yine de ilacı oluyorsun. Operasyona dair her bilgi netleşmesinde senin ve Çiğdem’in düşmana başeğmez tavrınız, ilkeli direnişiniz ve ölümü onurluca göğüslemeniz en büyük ilaç oluyor. Yanı başınızda korkunun, teslimiyetin pratiği yaşam bulurken tıpkı sizden öncekiler gibi son merminize kadar ayakta kalmaktan daha güçlü bir ilaç yok ki yaralarımıza merhem olsun.

Düşman sizin ölüm haberlerinizin narasını attı ya bol keseden. Yanıldığını hiçbir zaman anlayamayacak! Ama ölüme değil yaşama merhaba dediğinizin anlamını bilenler sizi yaşatmaya devam ediyorlar. Düşmanın bilmediği bir şey var. Nergiz çiçeği Nisan ayında güneşe merhaba di-

yor. Aliboğaz’da düşman operasyon yaptığında bulunduğunuz noktanın çevresinde onlarca nergiz kökleri toprakta, doğaya o mis kokusunu salmıştı bile. Sende direnişinle halka ve yoldaşlarına merhaba demiştin aslında Nisan ayında.

Yazmak bazen o kadar zor geliyor ki. Ne demeli, nasıl anlatmalı... Kelimeler birbirine kenetleniyor ama. Anlatılan hikaye geleceğe taşınmalı

din. Yaşarken gösterdiğin tavır gibi direnişinle de bir cevap vermiş oldun parti düşmanlarına.

Şimdi tarihi biraz geriye alıyorum. Gerillaya ilk geldiğin zamanlara. O ışıl ışıl gözleriyle çevrene odaklanmış, gerilla yaşamını anlamaya çalışıyordun. Çok uzun denemeyecek örgütlü mücadele yaşamın seni bir kadının yaşamış olduğu çelişkilerin keskinliğiyle partiye sıkı sıkıya bağlamış ve kısa zamanda TMLGB saflarında önderleştirmişti. Şimdi yeni ve zorlu bir alanda yaşam senin için adeta yeniden başlar gibiydi. Hep hayalini kurduğun gerilla üniformasını üzerine ilk giyindiğin günü anlattığında “bir rüyadayım gibi geldi” demiştin. Eylem yoldaş diyordu; “her yeni gerilla ilk başlarda zorlanır. Burası başka bir yaşam gibidir. İlk zamanlar zorlanır, sürekli aşağıdaki yoldaşlarını, ailesini, yaşamışlıklarını gece uykularının rüyalarında görür...” her yeni gerilla gibi sende bu rüyaları çokça gördün ama gerçek olan ilk gerilla adımlarını bir rüyadaymışçasına da yaşadın. O rüyanın en güzel anlarını yaşadın gerillada ve en zor olan yoldaş acısını da... 12 yoldaşımızı şehit verdiğimiz Kasım operasyonunda seninle aynı mevzideyken, sağımızı solumuzu uçaklar bombalarken, kendine zerre kadar kaygı duymadan aklının yoldaşlarında, özellikle uçak vurularının sonrasında oluşan toz bulutunun altında kalan noktadaki yoldaşlarının telaşına kapılmış ve bir şey yapamamanın çaresizliğine isyan edişini gördüm. Sessiz ama içten...

Gerillada en çok aldığın eleştiri, kolay diyalog kurmamandı. Sense bir seferinde “insan bazen konuşmadan da anlaşılacak istiyor” demiştin bana. Evet bazen insan konuşmadan da anlaşılacak ister ama senin ki “bazen”i aştığı için hak vermemiştin sana. Şimdi artık seninle konuşmıyoruz ama anlaşıldığını bil yoldaş.

O Nisan ayında düşmanla girdiğin çatışmada kullandığın kleşin sesleri bize kadar ulaşıyordu. Bu ses hala kulaklarımda çınlıyor. Bu ses senin ölümsüzlük haykırışındı.

Sessiz, sakın ama öğrenmeye hep açık olan yanınla, en çok istediğin şey, içinde bulunduğun savaş koşullarına uygun bir gerilla olabilmektir. Bazen sorarak, bazen sadece izleyerek, ama hep gelişme isteğiyle yürümeye çalıştığın gerilla yolculuğunda en büyük özlemin düşmana darbe

vurulan bir eylemde yer almaktı. 2015 yılında aldığımız askeri eğitimleri düşman üzerinde yaşama geçirme fırsatı bulduğunda 2017 bahar ayıydı. Düşman Bozan Yaylalarının çıplak sırtlarına konumlanmış ve av peşindeydi. Haber gelir gelmez toparlanıp Bozan'a çıktık. Her yoldaş 12'lerin intikam ateşiyle harlanmışken, düşmanı nasıl darbeleyeceğimizin planlarını yapmaya başlamıştık bile. Ama hayat her an istediğin gibi yürümüyor ya. Düşman daha öğle saati olmadan tepeyi boşaltmaya başladığında, gözünde yaşlar vardı. Seninle konuşurken, "çaresizlik değil yoldaş, 12'lerin sorulacak bir hesabı var. Onu yerine getirememiş

olmaktan" diye tanımlamıştın. Çok değil bir hafta sonra aynı tepede yoldaşlar düşmanda mayın patlatmış ve üç düşman askerini saf dışı bırakmışlardı. Sanki sen de bu eylemin içindeymişçesine büyük bir sevinç yaşamıştın ama "yok ya bende şans yok yoldaş. Biz daha bir saat izleyemeden düşman tepeden indi. Yoldaşlar mayın patlatıyor düşman inmiyor" diyerek sitemini de gizlemiştin.

En sıkıntılı anlarında bir kutup yıldızın vardı. Partiyi böyle tanımlıyor ve hep ona sarılıyordun. Gün geldi partiye saldıran "keskin partililer" seni tesadüfen bir karşılaşma esnasında ikna ederek yanlarına çekmeye ça-

lışmışlardı ama sen ve Çiğdem yoldaş gereken cevabı vermiş, gerilla alanının partili duruşunu göstererek heveslerini kursaklarında bırakmıştınız parti kaçkınlarının. Karşılaşma anını anlatırken bile o kadar öfkeli ve tepkiliydin ki... Bir de tartışma esnasında aramızdaki politik-ideolojik farklılığa dair emareleri anlatırken, "bunlardan bir şey olmaz yoldaş. Bunların savaş gibi bir derdi yok" gerçeğini sürekli dillendiriyordun.

2015 yazında Nazımiye faaliyetinde kitle faaliyeti için gittiğiniz köyde nöbet tutarken köpek saldırmış ve merdivenlerden düşerek ciddi bir yaralanma durumunun olmuştu. Ne-

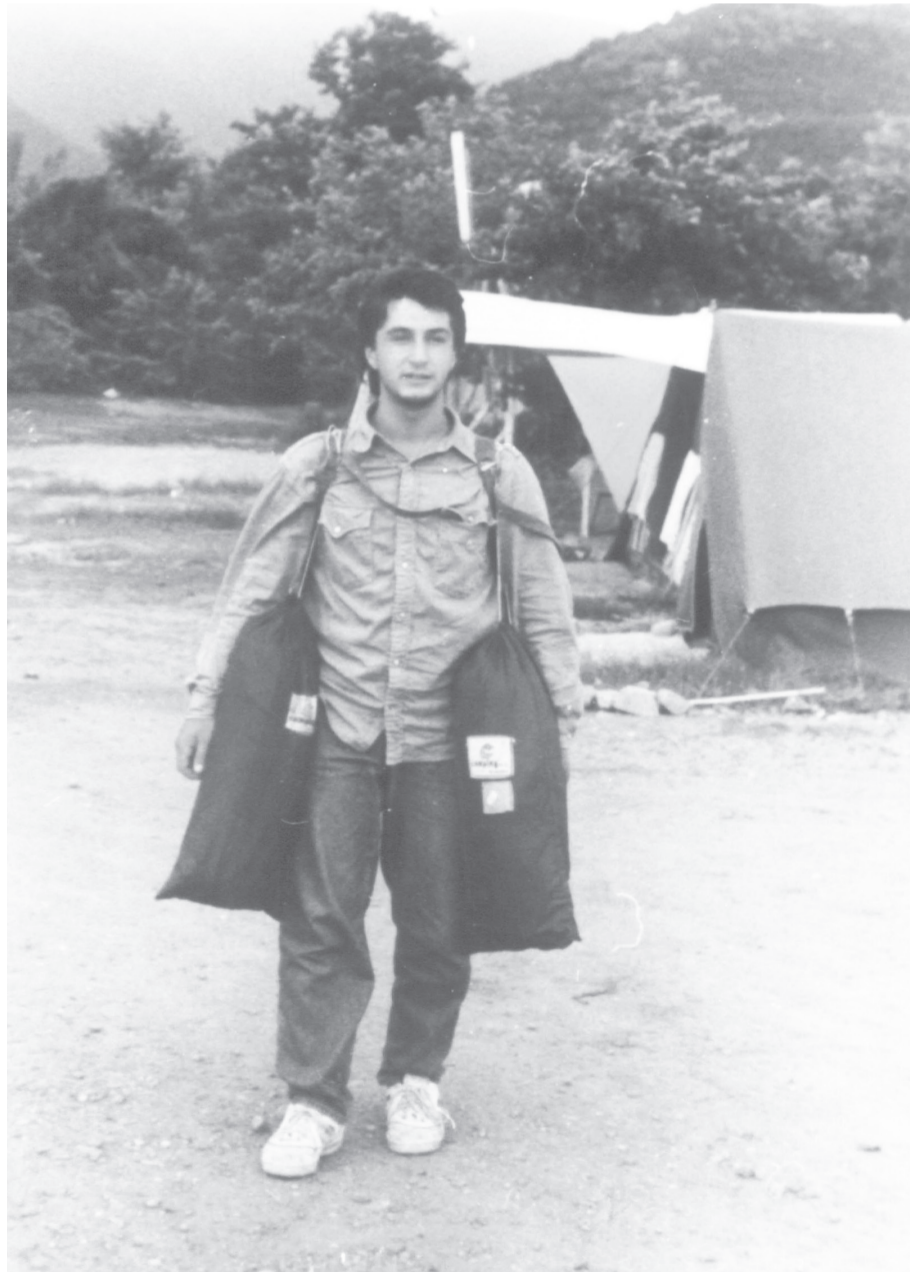
redeyse ölümün eşiğinden dönmüştün. "Yani ölümün çeşidi yok ama. Gerillada böyle bir nedenden dolayı ölmek çok komik" demiş ve korkunu da ifade etmiştin. Düşman tarafından kuşatıldığımızda ne duygularla yüküldünüz bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki, hiç tereddüt etmeden düşmana darbe vurarak "işinizi yaptığınızdır."

Şimdi kalan görev bizim omuzlarımızda. Sen rahat uyu yoldaş. Özlemin bir dağ gibi, anıların taptaze, düşlerin gerçeğe doğru yol almaya devam ediyor.

Bir Yoldaşın

Taşova'dan Yükselen Direniş Sloganları!

Tarihler 20 Ekim '97'yi gösterdiğinde Amasya Taşova, bir Partizan'ın sloganlarıyla yankılanıyordu. Sınıf düşmanına silahı ve sloganlarıyla direnen Özgür Kemal Karabulut'tu. Özgür, Partizanların '95 sonrası Karadeniz'deki ilk şehidiydi. Ama Karadeniz'in toprağına, suyuna karışan yoldaşın, yıldızlarla kucaklaşmasını önemli kılan elbette başka nedenler vardı. Özgür Kemal bir örnek, bir simgeydi. Proletarya Partisi'nin içinden geçtiği süreç açısından önemli bir örnekti. '94 darbeci tasfiyeciliğinin Proletarya Partisi'nde büyük yaralar açtığı, ciddi bir parçalanmanın ve beraberinde karamsarlığın ortaya çıktığı bir süreçti söz konusu olan. İdeolojik, politik düzlemde yoğun bir kafa karışıklığının olduğu bir kriz durumu yaşanıyordu. Bu durum elbette birçok faaliyetçinin, militanın mücadeleden kopmasını, örgütlü yaşamdan uzaklaşmasını beraberinde getiriyordu. Elbette tabanımızın yaşanan darbe sürecinden olumsuz etkilendiğini söylemeye bile gerek yok. Bununla birlikte düşmanın yoğun operasyonlarıyla birikimli, deneyimli çok sayıda kadro tutuklandı. Özgür yoldaşın yarattığı değerler ve duruşu tam da böyle bir tablo içinde anlaşılabilir. Kuşkusuz dile getirmek gerekir ki; her dönemin kendine özgü yanları, öne çıkan gündemleri ve görevleri vardır. Bu koşullarda mücadele eden Partizanların somut görevleri de buradan hareketle ortaya çıkıyordu. Ya

mevcut koşullara, olumsuz tabloya ve rüzgâra kapılacak ve sınıf mücadelesinin dışında kalacak ya da tersini yapacaklardı. Akıntıya karşı yüzmek, rüzgâra inat yürümek için, soruna doğru yerden bakmak gerekiyordu.

İşte Özgür'ün, Mehmet Demirdağ'ın, süreci ören ve geleneğimizi bugüne taşıyan yoldaşların yaptığı da buydu. Örgütü yeniden toparlamak, ayakları üzerine dikmek, merkezi yapıyı bir an önce tesisi etmek ve sı-

nıf mücadelesinin sorunlarına yoğunlaşmak elzem olandı. Karamsarlık yerine umudu, yılgınlık yerine inancı, azim ve cüreti yaymak, yaygınlaştırmak acil görevydi. Anın yoldaşlara yüklediği yakıcı görev buydu. Bu sorumluluk o gün onların omuzlarındaydı. Özgür yoldaş, kolektifin bu hedefleri doğrultusunda tüm yeteneklerini, enerjisini mücadeleye, işçi ve emekçilerin kurtuluş davasına adanmıştı. O, süreci tersine çevirecek, suyun yönünü değiştirecek, ona yön verecek olanın parti olduğuna, bunun da ancak onun parçası olan her militanın, faaliyetçinin çabasıyla gerçekleşebileceğine inanıyordu. Özne, mücadelenin her alanında emek harcayan, koşturan, sürecin politik ve siyasi ihtiyaçları ekseninde kafa yoranlardı. Özgür yoldaş yalnızca dönem için değil bugün de bizim için örnek kılan budur. Özgür yoldaş, "boşlukları ben doldurmalıyım!", "örgüt benimle güçlenecek" anlayışının ete kemiğe bürünmüş halidir. Kuşku yok ki umut olma, sürecin öznesi olma, müdahale etme-değiştirme, değişme her dönemin canlı, güncel somut tartışmalarıdır. Ve her dönem içinde onu değiştirecek güçleri barındırır. Çünkü ezilenlerin kurtuluş mücadelesi böyle ilerler. Devrimin "hamalları" asla yok olmaz. Direniş ışığı daima kendine ev sahibi bulur. Umut, onu yaşatanların, büyüyenlerindir.

Bu yazının başlangıcı arka sayfadadır.

mıştır. Bir geri çekilme hamlesi olan, ama umudun, cesaretin ve zaferlerin büyütülmesinin adımları atılıyordu.

15 Ekim 1934 yılında başlayan ve bir yıl sürecek olan uzun yürüyüş, Çin Devrimi'ni büyük bir başarıya götürecek devrim stratejisinin tohumlarının atıldığı büyük bir tarihsel hamle özelliğini taşıyordu.

Bu yürüyüş ormanlardan, insan yutan bataklıklardan, azgın nehirlerden, sarp ve karlı dağlardan geçerek, düşmanla çatışa çatışa ilerleyerek, Mao'nun belirttiği "doğru başlangıç noktası"na ulaşırlar. Her geçilen yerde kitleler örgütleniyor, örgütlenmeler yaratılıyor, düşmana ciddi darbeler vuruluyor, kalıcı kazanımlar yaratılıyordu. Jiannxi'den 90 bin kişiyle başlayan yürüyüş, olağanüstü zorlu koşullardan, beslenme ve sağlık sorunlarından, savaş ve pusulardan dolayı, Shaanxi'ye varıldığında 20 bin civarında bir güçle sona eriyordu. Kızıl Ordu geri çekilmişti ama devrimci düşünce ve devrimin

tohumlarını tüm Çin'e yayıyordu. Geçilen her yerden milyonlara devrim ateşi ve umutları taşıyordu. Uzun yürüyüş, "köpekle eş değer görülen bir halkın, çıplak ayaklarla adım adım güneşin zaptı için yola çıkıştıydı. Milyonların, ihtilal fırtınasına dönüşmesiydi."

Mao'nun ifadesiyle; "Komünistlerin geri çekilirken büyümesi, umudu büyütmesidir. Kızıl ordu geri çekilirken halk komünistlerin safına doğru ilerlemektedir. Halk, Kızıl Ordu hakkında çok az şey bilmesine rağmen, bir şeyi çok iyi biliyordu. O da yoksul halkın ordusu olduğuydu. Toprak ağalarının ve zalim vergi memurlarının cezalandırılması, toprakların halka dağıtılması, vergilerin kaldırılması ve karaborsacı tüccarların sakladığı gıda maddelerinin açlık çekmekte olan halka paylaşılması nedeniyle halk arasında 'Adaletin Ordusu' adını da almıştı. Bu ordu, umudun ordusuydu ve umut sonunda mutlaka kazanır. Halkın umudunu diri tutmayan bir hareket varlık nedeğini de kaybeder."

15 EKİM 1934 UZUN YÜRÜYÜŞÜ'NDEN 1 EKİM 1949 ÇİN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'Nİ YARATAN ÖNDERLİK VE SAVAŞ ÇİZGİSİ

Çin Devrimi'nin tohumlarının atıldığı, devrimin "tırnakla, dişle sökülüp alındığı" o tarihsel dönüşümde, doğru önderlik çizgisi ve politikalarının inşa edilmesindeki cüret ve devrimci savaşın andaki karşılığı olan Uzun Süreli Halk Savaşı çizgisindeki ısrar, umutsuzluktan umut, yenilgilerden zaferler yaratan diyalektik sürecin yaratıcısı olmuştur. Çin Devrimi'nin yaratılmasındaki en tarihsel eşiklerden birinin de, Uzun Yürüyüş olduğunu söylersek abartı olmayacaktır.

En zorlu ve karmaşık dönemlerde dahi, savaş cephelerini ve devrim hareketini terk etmeden, ideolojik mücadeleyi elden bırakmadan, doğru politikaların iktidarlaştırılması mücadelesinde dirayetli olmak, devrim inancının, sınıfa ve halka bağlılığın adıdır uzun yürüyüş. Dogmatik ve her türlü sapmanın karşısında Marksizm bilimini kuşanarak, ülke gerçekliğinin doğru tanımlanması

üzerinden, ezilenlerin elinde büyük bir silaha dönüştürülen Uzun Süreli Halk Savaşı'nın yaşama geçirilmesinin adıdır Uzun Yürüyüş.

Düşman saldırıları ve yenilgilerden, kuşatmalardan savaş siperlerini terk ederek, "yenilenme" arayışlarının bilinmez sisli yollarında kaybolanlara karşı, Anka kuşu misali küllerinden yeniden yeniden doğma adına, devrimci savaş siperlerini terk etmeme iradesinin adıdır Uzun Yürüyüş.

Halkın örgütlenmesi ve savaştırılmasında, savaşın zaferle taçlandırılmasında, esas olanın doğru siyasi önderlik olduğu ve bunun inşasının ısrarla yaratılmasının zorunluluğunun adıdır Uzun Yürüyüş.

Taşıdığı tarihi tecrübeleriyle, politik-askeri taktikleriyle, önderlik ve doğru politikaya sahip olmanın ve bunu inşa etmenin önemiyle, devrimci savaşta ısrar ve cüretli hareketiyle, ezilenlerin devrim ve sosyalizm mücadelesine tarihsel ve güncel ışık olan "Uzun Yürüyüş" yolumuzu aydınlatmaya, umutlarımızı büyütme devam ediyor.

Suzan Zengin: 1970 yılında 11 yaşındayken gittiği Almanya'da Türkiyeli ve İranlı mültecilerin sorunları ile ilgili çalışmalar yapan Zengin, 1989 yılında döndüğü Türkiye'de Pendik Halkevi başkanlığını yürüttü. Aynı zamanda İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu'nun aktif üyelerinden biriydi. Suzan Zengin, devrimci, basın kimliği ile işçi ve emekçilerin direniş ve eylemlerinin yanı başında, onlarla omuz omuzaydı. Fotoğraf ma-

kinesi ve kalemi ile işçi havzalarının ve emekçi semtlerin ayrılmaz bir parçası, öfkelerinin, özlemlerinin ve umutlarının, emeğine ve geleceğine sahip çıkmak adına yürüttükleri işgallerin ve grevlerin sesiydi. Bu durum devletin "gözünden de kaçmamış" olacak ki, 28 Ağustos 2009 sabahı evi polis tarafından basıldı ve bir komplo sonucu tutuklandı. Yaklaşık iki yıl boyunca tamamen keyfi ve hukuksuz bir şekilde Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde kaldığı sürede

birçok kronik hastalığa yakalandı. Hastalıklarının tedavisi için yürütülen tüm çabalar, devrimci tutsakları ölüme terk eden zihniyetin kalın duvarları ile karşı karşıya kaldı. Tutsak düşmeden önce hiçbir kalp rahatsızlığı bulunmamasına karşın çıktığında bu hastalığa yakalanmıştı. Tüm inatçılığı ile 17 gün direndi. O, 2 yıl boyunca kaldığı hapisnede uygulanan tecrit politikaları ve hasta tutsakların tedavisini engelleyerek onları ölüme terk eden zihniyet tarafından 12

Ekim 2011'de katledildi.

M. Kemal Alpınar: 1959 Afyon doğumludur. Sandıklı'da 18 Ekim 1979'da kalabalık bir faşist grubun saldırısında şehit düştü.

Hasan Yaşar: Dersim Mazgirt İbi Mahmut Köyü doğumludur. 1978'de İzmit'te çalışmaya gitti ve burada örgütlendi. Çalıştığı şantiyede işçi temsilcisiydi. 24 Ekim 1979'da işyerinde katledilerek kaza süsü verilmeye çalışıldı. İşçiler onun öldürülmesini E-5'i saatlerce trafiğe kapatarak protesto ettiler.

Mehmet Yeşil: 1960 Dersim Ovacık Balıkan Köyü doğumludur. 12 Eylül'den sonra aranır duruma düştü. 1986'da gözaltına alındığında işkenceden başı dik çıktı. 24 Ekim 1993'te PKK gerillaları tarafından kaçırılarak işkencede katledildi.

10 Ekim 2015'te Ankara'da Barış Mitingi için toplananlara IŞİD tarafından düzenlenen bombalı saldırıda 101 kişi hayatını kaybetti. 3 yıldır süren "yargılama"larda bir mesafe katedilmezken, katliamı protesto edenlere davalar açıldı, cezalar verildi.

Yarattığı Kasırgalarla Çin Devrimi'nin Mayalanmasının Adı;

UZUN YÜRÜYÜŞ!

Siyaset alanıyla ilgili, genç, yaşlı hemen herkesin bilgi ve duyumları dahilinde olan tarihsel bir olayı anlatıyoruz. Anlatılacak olan, Çin tarihinde alelade bir anlatı, başarıyla sonuçlanmış askeri bir harekattan öte anlamlar yüklü tarihsel önemde bir gerçektir. Ve bu tarihsel olay, tarihselliğin ötesinde, günümüzde hala da birçok açıdan öğreticiliği ve ön açıcı diyalektik öğretisiyle de öne çıkmaktadır. O yüzden de, yok olmakla yüzyüze olan bir devrim ordusu ve hareketinden, yeni umutlar yüklenerek, bütün Çin'i kızıla saran tarihsel alt-üst oluşun, bunu yaratan önderlik anlayışının, savaş taktiklerinin yarattığı kasırganın hikayesidir bu.

UZUN YÜRÜYÜŞ'E GİDEN YOL

Çin Komünist Partisi ve önderliğindeki Halk Ordusu, milliyetçi Guomintang'a karşı yürüttüğü iktidar mücadelesi, son derece çetin çarpışmalarla gelişmekte ve ÇKP yüzbinlerce kişilik bir savaşçı kitlesine, milyonlarca işçi ve köylünün örgütlenmesine, birçok yerde eyalet ve yerel alanlarda iktida-

rı sağlamış bir dönemini yaşıyordu. Önemli başarıların yanı sıra yenilgilerde alıyordu. Savaş tüm acımasızlığıyla sürüyor, karşıt güçler politik hasmını ortadan kaldırmamanın hamlelerini peşi sıra diziyorlardı. Guomintang lideri Çan Kay Şek ve ekibi ABD, İngiltere ve Hitler Almanyasından ciddi mali, askeri desteklerle 1927'de başlattığı komünistleri süpürme operasyonlarına ara vermeksizin devam ediyor ve Ağustos 1933'ten itibaren görülmemiş düzeyde tahkim ettiği yüzbinlerce askeri gücüyle imha saldırılarına girişiyordu. Bu saldırılara karşı, ÇKP ve Halk Ordusu'nda iktidarda olan dönemin yönetiminin izlediği ayaklanmacı "sol" maceracı, çabuk sonuç alma hevesli askeri-politik yönelimleri, ÇKP ve Kızıl Ordu'yu adeta yok olma noktasına getiriyordu.

Mao Zedung'un "kendilerinden misliyle güçlü olan karşı-devrim ordusuna karşı hareketli savaş politikası" önerisi, parti ve ordu önderliğinde egemen olan Li Li San'ın başını çektiği "sol" sekter çizgi tarafından ret ediliyor,

düşmanla "göğüs göğüse bir cephe savaşı ile, şehirlerin ele geçirilmesini", "bir karış toprağın dahi verilmemesini" öngören savaş siyasetiyle büyük yenilgilere yol açıyor, kurtarılmış iktidar alanları kaybediliyor, yok ediliyordu. Güney alanına sıkıştırılmış, lojistik ve beslenme olanaklarından yoksunlaştırılan Kızıl Ordu'nun tümünden yok olması an meselesiydi.

Parti ve ordu içerisinde ciddi bir ideolojik mücadele sürdüren, uzun dönemler azınlıkta kalmasına rağmen partiyi ve dolayısıyla Çin Devrimi'ni terk etmeyen Mao Zedung'un ısrarla savunduğu savaş siyasetleri, parti ve ordu içerisinde, "sol" sekter çizginin yarattığı yıkıntılar ortamında öne çıkıyordu. Tamamen umutsuzluğa ve dağılmış, tarumar olmuş bir ruh hali içinde olan devrim güçleri, Mao Zedung ve yoldaşlarının yol haritalarıyla yaşam buluyordu.

Yüzbinleri bulan kızıl ordu büyük bir yıkımla 90 bine düşmüş, iktidar alanları kaybedilmiş, milyonlarca köylü, karşı-devrimin imha pençelerine mah-

kum edilmişti.

YENİLGİDEN ZAFERE DOĞRU YÜRÜYÜŞ

Yok olmakla yüz yüze olan Kızıl Ordu, Mao'nun parti içerisinde ısrarla savunduğu ve her seferinde reddedilen savaş politika ve taktiklerine kapısını trajik olarak da olsa kapısını açmıştı. Mao'nun daha sonrasında bilimsel sosyalizme katkısı olarak kaydedilen, ülkenin sosyal ve ekonomik koşullarına uygun devrim stratejisi, devrimin niteliği ve bu ekseninde sınıf ittifakları, devrimci strateji-taktik sorunları ve araçları tüm Çin'i batıdan doğuya kapsayan 12,500 kilometrelik bir yürüyüşle ete kemiğe bürünmeye başlamıştır. 1935 Zinyu toplantısı ile Mao Zedung'un genel siyasi çizgisi ÇKP'ye önderlik etmeye başlamıştır. Uzun Süreli Halk Savaşı yolu ile, parça parça iktidarı alma ve proletarya önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirmeye dayalı çizgide yürüyüşüne kararlı adımlarla başla-

■■■■ Devamı 23. sayfadadır.